CLAIRE DOUGLAS

Autoarea bestsellerurilor
Cuplul de la nr. 9, *Fetele dispărute* și *Surorile*

Femeia care a mințit

A OBȚINUT ÎN SFÂRȘIT VIAȚA MULT VISATĂ.
DAR DACĂ EXISTĂ CINEVA CARE ȘTIE ADEVĂRUL?

„Suspans excepțional... greu de lăsat din mână."
Shari Lapena

LITERA

buzz BOOKS

CLAIRE DOUGLAS

Femeia care a mințit

Traducere din limba engleză și note
SANDA SPIRIDON

LITERA

The Woman Who Lied
Claire Douglas

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

[illegible]
[illegible]

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Alexandra Diaconescu
Corector: [illegible]
[illegible]
[illegible]

Seria [illegible]
de Cristina Vidrascu [illegible]

ISBN 978-630-[illegible]
ISBN [illegible]

Pentru Ty – să avem parte de încă douăzeci de ani tot așa!

PROLOG

Mai 2022

Pe buza superioară a agentului de poliție Anthony Haddock a apărut o peliculă de sudoare. Bretonul i s-a lipit pe frunte, iar cravata îi stă strâmb. Are pete vinetii sub ochi și cămașa îi e boțită. Emilia trebuie să arate la fel de epuizată, întrucât n-a dormit deloc noaptea trecută. Nici nu-și poate aduce aminte dacă

s-a pieptănat azi-dimineață (în mod clar nu s-a spălat pe dinți) și poartă tot hainele de ieri.

– Vreau să vă spun încă o dată cât de rău îmi pare pentru pierderea pe care ați suferit-o, spune el cu sinceritate.

Are un măr al lui Adam proeminent, care îi iese în evidență pe gâtul slăbănog atunci când înghite. Emilia nu-și poate lua ochii de la el. Își înfige unghiile în palme ca să nu plângă. Nu poate da vina pe bărbatul acesta, mai ales că, în cămașa necălcată cu mâneci scurte, arată ca un puști de clasa a șasea. Ar fi trebuit să se agite mai tare când l-a întâlnit prima oară, luna trecută. Poate că n-ar mai fi aici, în sala aceasta înăbușitoare, interzisă claustrofobilor, în cea mai călduroasă zi a anului de până acum.

Se foiește pe scaun, cu fusta lipită de spatele gambelor. Carnetul – cel pe care îl folosește la sfatul altui polițist, de când au început toate astea – stă între ei pe masă. Fiica ei de cincisprezece ani, Jasmine, i l-a dăruit de ziua ei în ianuarie ca să-și schițeze ideile pentru romanul pe care-l avea în vedere, primul de sine stătător și nu parte a unei serii. Are pe copertă fluturi colorați în mărime descrescătoare; Emilia a avut mereu senzația că reprezintă o înnoire, o schimbare. Dezvoltare. Și totuși carnetul nu a ajuns să servească scopului inițial. În schimb, conține toate evenimentele stranii care s-au petrecut în ultimele câteva luni. Ecourile macabre ale unor povești deja scrise. Și acum o crimă, având drept victimă o persoană pe care ea o iubea.

– Facem tot posibilul ca să-l prindem pe făptaș. Polițistul rămâne tăcut câteva clipe, timp în care ochii lui deschiși la culoare nu se dezlipesc de ai ei, apoi reia: Deci sunteți sigură că e un cunoscut de-al dumneavoastră?

Se uită la lista de nume pe care i-a dat-o Emilia mai devreme.

– Da. Sunt sigură. Ar vrea să se înșele, dar știe că nu e cazul. Numai prietenii apropiați și familia au citit *Ultimul ei capitol*, cu excepția redactorului, bineînțeles. Simte nevoia să explice: În plus, unele dintre lucrurile care s-au întâmplat, mai ales în ultimele săptămâni, ei bine, provin din manuscrisul acela.

El dă din cap aprobator; buzele subțiri îi sunt unite. Nu spune nimic. N-are nevoie. Tăcerea lui exprimă foarte multe, și implicația e limpede.

Asta pentru că ea, Emilia Ward, autoarea seriei de bestsellere cu inspectoarea Moody în rolul principal, a intrat în criză de timp. La sfârșitul volumului *Ultimul ei capitol* își ucide eroina atât de îndrăgită. Dacă se merge pe același tipar, dacă făptașul se ține de intriga romanului, înseamnă că a mai rămas un singur eveniment important.

Moartea Mirandei Moody.

Și, prin urmare, a ei.

PARTEA ÎNTÂI

1

Martie 2022

Emilia e în autobuzul spre casă, privind pe fereastră la cerul înnorat și gândindu-se că a mâncat prea mult la prânz, când șoferul frânează pe neașteptate.

Percepe o ceață de girofaruri și vuiet de sirene în momentul în care o mașină de poliție trece ca vântul pe lângă autobuz, urmată în succesiune rapidă de încă două.

Nu i se pare mare lucru. Alt accident. S-a obișnuit cu ele. La urma urmei, asta e Londra, și e vineri la 16.45, începutul orei de vârf. Se reazemă de spătar, întrebându-se cum ar putea să-și lărgească fusta în talie. N-ar fi trebuit să accepte plăcinta aceea cu mere și cremă de vanilie. *Grazia* se ițește din geanta aflată la picioarele ei. A cumpărat-o înainte să ia autobuzul de la High Street Kensington, dar drumul a fost atât de lung și se simte atât de înghesuită, încât nu s-a apucat de citit de teamă c-o să i se facă rău de mașină.

O femeie în vârstă, purtând pe cap un batic cu model portocaliu, stă lângă ea, ținând în poală un șoricar cu păr lung. Când autobuzul oprește brusc, emanând un fum urât mirositor care pătrunde înăuntru prin fereastra deschisă, țâțâie nerăbdătoare din buze și se întoarce spre Emilia cu o mină exasperată.

– Rigsby o să aibă nevoie să facă pipi dintr-un minut în altul.

Câinele își ridică spre Emilia ochii căprui în care se citește părerea de rău. Ea îi zâmbește liniștitor femeii, dar se apleacă să-și mute geanta lângă geam, ca nu cumva lui Rigsby să-i vină ideea de a se ușura pe preaiubita ei tașcă Mulberry.

Sunt pe Kew Road. În curând vor trece pe lângă Kew Gardens, dar din cauza grevelor de la metrou străzile sunt mai aglomerate decât de obicei. Iat-o,

așadar, blocată în autobuz, suportând mirosul pateurilor cu carne pe care un tânăr le devorează pe locul din fața ei, sub amenințarea unui câine incontinent. Abia așteaptă să ajungă acasă și să-i povestească lui Elliot despre întâlnirea cu redactoarea. L-a sunat când a ieșit din restaurant, în principal ca să-i aducă aminte să-l ia pe Wilfie de la școală, dar n-a avut timp să-i spună tot.

Azi-dimineață a fost în culmea agitației: nu-și găsea eșarfa preferată, cu imprimeu de leopard, și nici cheile de la casă nu erau la vedere.

– O să te descurci, i-a spus Elliot când în fine a fost gata de plecare. Sărutând-o pe obraz ca să nu-i întindă rujul, a adăugat: Fii sinceră, atâta tot. O să te înțeleagă. În definitiv, e vorba de cariera ta.

Prin urmare, a fost sinceră, cel puțin într-o anumită măsură. Redactoarea ei, Hannah, a pălit sub fondul de ten când a informat-o că vrea s-o ucidă pe eroina romanului la care lucrează, al zecelea din serie. Hannah e gravidă în aproape opt luni, și Emilia s-a temut c-o să-i provoace o naștere prematură. Degetele ei elegante au înghețat parcă în jurul paharului de limonadă când Emilia i-a dezvăluit că vrea să scrie un thriller de sine stătător, care să nu aparțină unei serii, întrucât are sentimentul că povestea inspectoarei Miranda Moody a ajuns la capăt. N-a menționat că munca la acest ultim volum a fost foarte dificilă și că la un moment dat s-a îndoit c-o să poată crea o intrigă destul de convingătoare.

Lui Hannah i-a luat un timp îndelungat ca să răspundă. În cele din urmă, pe un ton plin de încordare, a spus:

– Seria Moody s-a vândut în peste două milioane de exemplare numai în Marea Britanie. E un risc imens.

Emilia o știe, bineînțeles. Și gândul o îngrozește. Dar simte că acesta este momentul potrivit. Zece cărți în zece ani, și a fost un chin să scrie *Ultimul ei capitol*. Prânzul s-a încheiat cu un soi de armistițiu:

Emilia va trimite ultima versiune a romanului, care include moartea inspectoarei Moody, și Hannah va vedea dacă merge. Dacă nu, Emilia va schimba deznodământul, va lua o pauză și va scrie altceva, lăsând însă poarta deschisă pentru o posibilă întoarcere a inspectoarei Moody în viitor.

Autobuzul tot nu s-a mișcat din loc; nu se vede decât șirul de mașini din față. Se întreabă dacă n-ar trebui să-și continue drumul pe jos. E la numai douăzeci de minute de casă, dar dacă șoferul refuză s-o lase să coboare, o să trebuiască să se întoarcă spășită la locul ei sub privirile celorlalți pasageri.

Ușile duble din partea din față se deschid cu un fâsâit și un polițist urcă în vehicul. Instantaneu, pasagerii tac, privindu-se întrebător unii pe alții. Femeia de lângă ea se apleacă în dreapta ca să vadă culoarul, apoi se întoarce spre Emilia și latră:

– Ce caută aici?

De parcă Emilia ar avea de unde să știe.

– Poate îl informează pe șofer că a fost un accident, îi răspunde politicos. Sau că șoseaua e blocată.

Polițistul coboară din autobuz, iar șoferul se ridică să le facă un anunț. E roșcovan la față, și sacoul abia îi stă închis peste burta proeminentă.

– Îmi pare rău, oameni buni, dar mă tem că la mică distanță în față s-a produs un incident grav. Din păcate, trebuie să coborâți aici.

Pasagerii încep să bombăne și să înjure. Tânărul pune resturile de pateu în punga de hârtie. Femeia de lângă ea țâțâie tare și face comentarii despre neplăcerea care le-a fost provocată. „Măcar Rigsby poate să facă pipi acum", se gândește Emilia privind-o cum așază câinele pe podea cu mare băgare de seamă, de parcă ar fi alcătuit din sticlă. E nerăbdătoare să se dea jos, dar așteaptă cuminte pe scaun în timp ce toți ceilalți se ridică și pornesc spre ușa din față. Telefonul îi sună chiar când pășește pe trotuar.

– Bună, Jas.

Vântul s-a intețit, așa că trebuie să-și strângă scurta de piele în jurul corpului. Ce bine ar fi fost dacă și-ar fi luat o haină mai călduroasă! Pasagerii s-au adunat în fața ei, blocându-i drumul. Rigsby și-a ridicat piciorul din spate lângă cel mai apropiat stâlp de lumină.

– Unde ești? Wilf se poartă ca un plod răzgâiat și Elliot nu face nimic ca să-l pună la punct, și tata ar trebui să mă ia, dar întârzie, și nu-mi găsesc blugii cu talie înaltă.

Trage aer în piept și-și mută telefonul la cealaltă ureche.

– Ar trebui să fie în uscător... Sunt în drum spre casă. Cred că a fost un accident, ceva de genul ăsta.

– Un accident?

Emilia aude teama din vocea fiicei sale. Deși e mereu cu capsa pusă, pradă hormonilor adolescenței, în adâncul ei e foarte sensibilă și-și face mereu griji.

– E în regulă, o asigură Emilia. N-a avut nimic de-a face cu mine. Dar a trebuit să cobor din autobuz.

– Nu poate Elliot să te ia?

Emilia aruncă o privire spre drum. Vehiculele stau bară la bară pe ambele sensuri. Cineva claxonează, ceea ce o face să scrâșnească din dinți. De ce fac oamenii asta? Chiar își închipuie că mașinile o să se miște mai repede? Se strecoară pe lângă grupul de pasageri, apoi iuțește pasul. Tocurile ei ropotesc pe trotuar.

– Nu, nu-s departe și e ditamai ambuteiajul. Ajung mai repede pe jos. După o ezitare, continuă: Credeam că tata te ia de la școală.

Jasmine pufnește în telefon.

– Se pare că a apărut ceva, așa că a trebuit să iau autobuzul școlii. A zis că o să vină la șase după mine.

Emilia și-o imaginează dându-și ochii peste cap în timp ce vorbește. Știe că Jasmine are o relație complicată cu Jonas.

– Bine, mă grăbesc cât pot. Și blugii tăi...

– Știu, știu. În uscător, ai zis.

Glasul i s-a înviorat, spre bucuria Emiliei. Își face griji pentru Jasmine. Interdicțiile din timpul pandemiei au avut un impact negativ asupra sănătății ei mintale, deși Elliot s-a purtat nemaipomenit cu ea, dându-i sfaturi în cunoștință de cauză, deoarece a suferit și el de anxietate în adolescență. Jasmine a fost întotdeauna stângace în societate, dar întoarcerea la școală în clasa a opta a fost deosebit de complicată, și la început nu i-a fost deloc lesne să se integreze.

– Dacă pleci înainte să ajung eu, îți urez distracție plăcută cu tatăl tău. Ne vedem duminică, te iubesc.

– Și eu, spune Jasmine, după care închide.

Emilia își vâră telefonul în buzunar și mărește viteza. Ar vrea s-o prindă pe Jasmine înainte să plece. Se gândește la modul în care fostul ei soț, Jonas, și soția lui, Kristin – odinioară buna ei prietenă –, se joacă de-a familia fericită cu fiica ei. A reușit cumva să rămână apropiată de Jonas de dragul lui Jasmine, dar nu i-a fost întotdeauna ușor. Îi vine mai greu s-o ierte pe Kristin.

Își saltă geanta pe umăr, dorindu-și să fi purtat ghetele fără toc. E pe cale să cotească pe o stradă laterală, când observă un agent de poliție cu vestă galben-fluorescent dirijând traficul. Două camioane de pompieri și câteva mașini de poliție blochează drumul. Se întreabă ce s-a întâmplat.

2

– Nu știu ce-a fost, dar era poliție peste tot, îi spune lui Elliot mai târziu, când pregătesc cina în bucătăria lor spațioasă, unită cu livingul.

E încăperea ei preferată din casă, cu parchet deschis la culoare, blaturi de marmură și dulapuri bleumarin. E centrul vieții lor de familie, locul unde se adună cu toții. A părut un vis irealizabil când s-au mutat, acum patru ani, dar după cinci luni de

extinderi și renovări a fost gata anul trecut, chiar înainte de Crăciun.

– Nu poți s-o întrebi pe amica ta polițistă, cum o cheamă?

Soțul ei e teribil când vine vorba de reținerea numelor.

– Louise. Aș putea, deși lucrează la Judiciar, deci nu cred că știe.

Se apleacă, scoate mașinal patru farfurii din dulap și le așază pe blat, apoi, amintindu-și că Jasmine e la tatăl ei, pune una înapoi. Nu-i place deloc când Jasmine e plecată. Casa pare mult prea mare, mult prea goală fără ea. Elliot a spus că a venit Kristin s-o ia, deoarece Jonas nu știa când o să scape de la muncă. Asta a enervat-o la culme pe Emilia. Jonas o vede pe Jasmine un weekend din două, măcar ar putea să se asigure că pleacă la timp de la birou.

Se întoarce să se uite la Elliot, care stă în fața mașinii de gătit. Puloverul lui fin de cașmir e întins peste umerii lați, accentuându-i talia zveltă și pielea bronzată. De-a lungul anilor s-a întrebat adesea dacă, în cazul în care Kristin l-ar fi luat în vizor, Elliot ar fi cedat la fel de ușor ca Jonas. E foarte diferit de fostul ei soț, nu numai ca înfățișare – brunet și îndesat, pe când Jonas e deșirat și blond –, ci și ca personalitate. Lui Jonas i-a plăcut mereu să flirteze: își închipuie că toate femeile îl găsesc atrăgător și șarmant și vrea să câștige simpatia tuturor. E întotdeauna sufletul petrecerii, ultimul care pleacă de la pub, când îl cauți, e în oraș cu amicii. Elliot este sincer, uneori de o sinceritate brutală (într-o zi, când și-a vopsit părul într-un negru mai intens decât de obicei, i-a spus că arată ca Morticia Addams) și se ferește de evenimentele sociale, dar cel puțin Emilia știe la ce să se aștepte din partea celui de-al doilea soț.

Elliot se duce spre televizor, situat în partea de living a încăperii; imaginea lui e reflectată de ușa dublă care dă în grădină. Ia telecomanda din locul

unde a aruncat-o Wilfie, pe canapeaua cu tapițerie gri de in.

– Poate zic ceva la știri.

Se răsucește să-i zâmbească în timp ce îndreaptă telecomanda spre ecran, iar inima ei explodează de iubire. E un om bun. Un om pe care te poți baza. Nu e ușuratic. Ca scriitoare, ea câștigă mai mult decât el, și totuși lui nu-i pasă. Datorită banilor ei au putut să-și cumpere această vilă victoriană cu cinci dormitoare, zugrăvită în alb, de pe una dintre cele mai bune străzi din Richmond Hill. Lui Jonas nu i-a venit să creadă când a văzut-o prima oară.

Emilia mișcă rapid wokul, privind mulțumită cum sfârâie puiul și legumele. Mirosul îi face stomacul să chiorăie, în ciuda prânzului copios.

– Tati! Pot să mă uit la *Adventure Time?*

Fiul lor de opt ani, Wilfie, dă buzna înăuntru cu controllerul de la PlayStation în mână, țopăind de pe un picior pe altul. E un ghem de energie cu un păr negru ondulat ca al tatălui său.

– Ai puțină răbdare, îi spune Elliot. Vreau numai să mă uit la știri. Mama a văzut ceva interesant pe drumul spre casă și vrem doar să...

Dar Wilfie a plecat deja. Elliot ridică din sprâncene spre Emilia, care izbucnește în râs. E o glumă favorită de-a lor că puștiul nu stă într-un loc cu nici un prilej, în afară de mâncat și dormit. În ceea ce privește mâncarea, seamănă cu ea.

– Masa e aproape gata! strigă, dar nu primește nici un răspuns.

Îl lasă la PlayStation numai pentru că e vineri seara. Cu siguranță profită cât poate: abia dacă a ridicat nasul din ecran de când a ajuns Emilia acasă.

– Hopa, cred că asta e, spune Elliot dându-se un pas înapoi, cu ochii lipiți de televizor.

Emilia stinge aragazul și se duce lângă el. Elliot își trece brațul pe după umerii ei. Se simte minusculă la un metru cincizeci și șapte, în comparație cu înălțimea lui de un metru optzeci. Pe ecran apare mesajul BREAKING NEWS, apoi o prezentatoare

elegantă, cu o tunsoare bob perfectă, blondă, vorbește în timp ce sunt afișate fotografii cu intrarea în Kew Gardens și poliția de afară.

– Astăzi s-a produs un incident grav la Kew Gardens, în Londra. Poliția a trebuit să-i evacueze pe vizitatori și să interzică accesul pe Kew Road în fața popularului obiectiv turistic, de teama unui atac terorist. La ora 16.25, un apelant anonim a anunțat personalul de la Kew Gardens că o bombă a fost amplasată în perimetru. Experții în deminare au descoperit o geantă de voiaj, dar am fost informați că a fost o farsă și că geanta conținea un model vechi de aparat de radio cu tranzistori.

Prezentatoarea trece la altă știre și Elliot stinge televizorul, apoi lasă telecomanda pe măsuța de cafea și se duce la aragaz. Emilia îl urmează, întorcând pe toate părțile informația abia aflată.

„Sună foarte cunoscut", se gândește.

– Probabil niște adolescenți care-și închipuie că-i o glumă bună, spune el punând mâncarea în farfurii.

– Totuși, e o chestie gravă. Dacă sunt prinși...

El o privește și, remarcându-i expresia, o întreabă ce s-a întâmplat.

Emilia clatină din cap.

– Nimic, doar că e... Nu știu. Cam ciudat.

– Ce?

– În prima mea carte, știi, *Incendiatorul*...

– Cum aș putea s-o uit? o întrerupe el cu o lumină caldă în ochi.

S-au cunoscut într-o cafenea în timp ce ea lucra la cartea respectivă, în urmă cu aproape unsprezece ani. Emilia era în plin proces de divorț și stătea cu chirie într-un apartament micuț împreună cu Jasmine, după ce Jonas îi răscumpărase partea din casa conjugală din Twickenham. Voise întotdeauna să scrie un roman, dar după ce absolvise universitatea se angajase la un ziar local. Tocmai căpătase un post de redactor la un supliment duminical, când a aflat că era însărcinată cu

Jasmine. Avea douăzeci și trei de ani, era lefteră și locuia cu Jonas, pe care-l cunoscuse în primul an de studenție la Brighton, iar sarcina nu fusese planificată. De cum i-a dat vestea lui Jonas, el a cerut-o în căsătorie, și s-au cununat peste câteva luni: o ceremonie restrânsă, făcută cam în grabă, la biroul local de stare civilă.

După ce s-a născut Jasmine nu și-a permis să se întoarcă la serviciu cu normă întreagă: costul creșei i-ar fi înghițit tot salariul modest, iar părinții ei trăiau prea departe ca s-o poată ajuta – nu că ar fi făcut-o nici dacă ar fi locuit în același oraș –, așa că lucra pe cont propriu de câte ori putea. Când Jonas a părăsit-o, a început să folosească orele în care Jasmine era la școală ca să scrie o carte despre o detectivă deșteaptă și competentă. O persoană puternică și hotărâtă, pentru că în perioada aceea ea se simțea atât de slabă și de neputincioasă.

Elliot se oprise la cafeneaua de pe malul fluviului ca să ia prânzul după ce vizitase un client. Prima ei impresie fusese aceea că avea ochi calzi. Ochi blânzi.

Au intrat în vorbă după ce ea l-a rugat să se uite la laptopul ei cât se ducea la toaletă.

– De unde ai știut că n-o să fug cu el? a întrebat-o după aceea.

– Ai o față care inspiră încredere, i-a explicat ea.

Elliot încă folosește această replică în apărarea lui când îl acuză că a luat ultima pungă de chipsuri sau că a terminat cafeaua. „Cine, eu? Dar am o față care inspiră încredere!"

– Ce-i cu cartea? întreabă el acum, pe când scotocește prin sertarul cu tacâmuri.

Emilia aduce farfuriile la masa cu blat de stejar.

– Păi, am scris despre asta. Un apel fals. O geantă de voiaj având înăuntru un aparat de radio cu tranzistori, lăsată la Kew Gardens, ții minte?

El trântește furculițele și cuțitele pe masă, făcându-le să zăngănească.

– Se întâmplă chestii din astea. Vorbim de Londra. E doar o coincidență, atâta tot. Ai scris cartea aia de

când hăul.

Bineînțeles că e o coincidență. Gândirea rațională este unul dintre lucrurile care-i plac la nebunie la soțul ei. Ea este mult mai pătimașă din fire. Dar Elliot are dreptate, trebuie să fie ceva banal. Niște puști care și-au făcut de cap, probabil.

Ca în cartea ei.

Elliot se întoarce la insula din mijlocul bucătăriei. Îl privește, încercând să-și alunge senzația iritantă că e o coincidență *prea mare*. Au trecut unsprezece ani de când și-a scris primul roman, și nu e ca și cum și l-ar aminti cuvânt cu cuvânt. Dar acum îi revine în minte.

Când a avut loc alerta cu bombă de la Kew Gardens, eroina ei, inspectoarea Miranda Moody, se deplasa pe Kew Road într-un autobuz care a trebuit să fie evacuat.

Așa cum i s-a întâmplat și ei.

3

– Șefa, pe aici, vă rog. E acolo...

Agentul Saunders arată spre clădirea bătută de vânturi cu vedere la țărm. După-amiaza se apropie de sfârșit, cerul e de un alb dens și Saunders tropăie ca să se încălzească. Fie de asta, fie pentru că și-a pierdut răbdarea. Cu el e greu să-ți dai seama. Sunt șefa lui, așa că nu poate să-mi spună să mă mișc naibii mai repede, deși sunt sigură că asta gândește. Nu-i spun ce eforturi am făcut ca să ajung aici, nici că atunci când m-a sunat încercam să-mi conving tatăl vârstnic că soția de care are atâta grijă – mama mea – ar duce-o mai bine la un azil. Sau că fostul meu soț tocmai m-a anunțat că se însoară iar.

În cei cinci ani de când lucrăm împreună nu i-am spus nimic despre viața mea particulară. E mai bine așa. Deși, cum nu se oprește niciodată din vorbit, știu totul despre a lui. Nu e-ar fi prea multe de știut, în afară de băutele zdravene din puburi cu amicii, după

muncă, și de femeile de care se îndrăgostește până peste urechi, dar care nu par să-i împărtășească sentimentele.

Le arătăm insignele celor doi agenți în uniformă care păzesc casa și ne oprim să ne punem protecțiile pentru pantofi. Banda de avertizare a poliției înconjoară deja proprietatea. Agenții se dau în lături ca să ne facă loc. Ne aplecăm pe sub bandă, având grijă să nu atingem ușa din față, intrăm în hol și o luăm în sus pe scară. Covorul maro este ros, pereții sunt acoperiți cu un tapet roz-somon cu model în relief.

Mirosul mă izbește îndată ce ajungem în capătul scării. Ușa garsonierei e deschisă, iar criminalistul e deja în cămăruța de vizavi. Saunders și cu mine rămânem în prag, atenți să nu atingem nimic, așteptând să fim lăsați să intrăm. De acolo vedem că victima zace pe spate în pat, cu mâinile și picioarele legate. Poartă o cămașă de noapte din satin verde-închis, cu partea din față îmbibată cu sânge.

Criminalistul ridică privirea. E Celia Winters. Cincizeci și ceva de ani, necruțătoare. Știm foarte bine că n-avem ce căuta înăuntru până nu-și termină treaba. Comportamentul ei este serios, profesional. Nu s-ar zice că suntem prietene sau că ieșim regulat să bem un pahar, adesea încheindu-ne seara cu behăituri afone la barul cu karaoke din centrul Plymouth-ului.

– Înjunghiată, spune ea. De mai multe ori. Momentul decesului urmează să fie stabilit, dar cred că e moartă de peste douăsprezece ore. Și mai e ceva, adaugă apropiindu-se de piciorul victimei. Aici, la gleznă...

Mă întorc spre Saunders, conștientă că expresia lui și valul de adrenalină care-l străbate le oglindesc pe ale mele. Ne ținem răsuflarea așteptând. Știind deja ce-o să spună.

– ... Un semn. Ca un tatuaj recent, dar făcut cu un soi de briceag. E proaspăt, cred că a fost scrijelit chiar înainte să moară sau la foarte puțin timp după aceea. Probabil nu-l puteți vedea de acolo, dar e mic și destul de complex. Triunghiular, cu niște ochi ciudați și

antene. N-am mai văzut așa ceva. Dar pare să fie un cap de insectă.

Schimb o privire cu Saunders. Știm exact ce este, deși nu l-am mai văzut de ani de zile, doar în fotografii ale poliției în cazul lui Saunders.

O călugăriță.

În acel moment, Celliei pare să-i pice fisa. Am vorbit despre asta, chiar dacă ea nu lucra cu noi la ultimul caz.

Gura i se deschide larg.

– La naiba, mormăie, ațintindu-și privirea în ochii mei.

Vocea mea îmi sună lugubru până și mie.

– Se pare că s-a întors.

4

Ușa casei e deschisă, iar lumina se revarsă pe trotuarul acoperit cu brumă. Jonas e cu spatele la ea, așa că nu observă când Emilia iese din Nissanul Leaf și înaintează cu grijă pe alee, încercând să nu alunece. Acesta este unul dintre numeroasele lucruri de care nu-i e dor când se gândește la Jonas: n-are nici un pic de simț practic. Spre deosebire de Elliot, care a presărat deja sare pe aleea lor. E neobișnuit de frig pentru începutul lui martie.

– Grăbește-te! Mama ta o să fie aici dintr-o clipă în alta, strigă el în direcția scării.

Trebuie s-o fi simțit, pentru că se răsucește și-i oferă un zâmbet, deși chipul îi este încordat.

– A, bună, Em. Îmi pare rău, nu e gata. De un sfert de oră îi tot spun să-și adune lucrurile.

Ridică din umeri ca să dea impresia de nonșalanță, dar ea simte stresul ieșindu-i ca aburul din corp. Oare Jasmine a fost obraznică? Jonas nu știe întotdeauna cum să gestioneze stările schimbătoare ale fetei.

– Cum s-a purtat? întreabă în șoaptă.

El se strâmbă.

– Nu chiar așa de rău. Ieri a stat aproape toată ziua în camera ei, dar Kristin a luat-o cu ea la cumpărături azi-dimineață. Hai înăuntru, o să îngheți aici, pe prag. Vrei un ceai cât o aștepți pe Înălțimea Sa să se organizeze?

Emilia intră în hol. A fost redecorat de câteva ori de când a plecat ea, și acum e zugrăvit într-un bej cald, are aplice de alamă pe pereți și o oglindă imensă care face spațiul restrâns să pară mult mai mare. După toate aparențele, din câte spune Jasmine, Kristin trece printr-o „fază de design interior".

Se gândește la oferta de ceai. Din când în când, dacă nu e Kristin prin preajmă, acceptă o ceașcă. Dar a observat Mini-ul ei decapotabil afară.

– Mersi, dar ar fi cazul să mă întorc, spune închizând ușa în spatele ei, însă nu complet.

– Sigur.

Zâmbetul lui șovăie, amintindu-i de perioada aceea, la un an și ceva după ce s-au despărțit, când, aducând-o pe Jasmine la finalul unui weekend, i-a făcut mărturisirea surprinzătoare că-i era dor de ea. Emilia tocmai începuse să se vadă cu Elliot, și-și explicase situația prin faptul că Jonas voia ceea ce-i aparținea altui bărbat. Ceva tipic pentru el. Scena nu s-a mai repetat de atunci, dar amintirea aceea este ca o bijuterie secretă pe care Emilia o ține câteodată în palmă ca s-o contemple, înainte de a o ascunde iarăși în adâncurile memoriei.

– Cum merge cartea? Ai terminat-o?

– Chiar azi i-am trimis-o redactoarei.

– Ce mai pune la cale inspectoarea Miranda Moody?

– Cred că ăsta-i volumul cel mai sumbru din toate. Un criminal în serie care-și marchează victimele cu un cap de insectă. Femei ucise prin înjunghiere. Drăguț și ușurel! spune ea cu un hohot de râs autoironic. Ah, și Miranda moare la sfârșit.

– Poftim? Jonas cască ochii șocat. De ce să faci asta? Știi că-mi place de cucoana ta detectivă!

– A avut parte de zece cărți. Și-a trăit traiul.

Se uită la ea de parcă i-ar mai fi crescut un cap.

– Dar de ce?

– Vreau să scriu ceva într-un gen diferit.

– Pun pariu că editorii tăi nu-s în culmea fericirii.

– Am ajuns la un compromis.

Îi povestește despre prânzul cu redactoarea de vineri.

– Deci Hannah citește versiunea finală în momentul ăsta?

– Ei, poate nu chiar în momentul ăsta. E duminică. Dar sper să-mi dea un răspuns curând, pentru că dacă nu e convinsă c-o să meargă, o să-mi ceară să scriu un final deschis. Poate ca inspectoarea Moody să fie rănită grav, dar nu moartă de-a binelea... Încă nu știu. Poate că așa ar fi cel mai bine.

– Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să lași un final deschis. Dar știi că eu sunt un fan necondiționat!

– Trebuie să spui asta, ca tată al copilului meu!

– Ce trebuie să spună?

Se întoarce spre Kristin, care și-a făcut apariția în hol. Cu toată înălțimea ei de un metru șaptezeci și opt – alcătuită din picioare în cea mai mare parte –, cu părul negru strâns într-un coc neglijent, dar cumva elegant în vârful capului. O fâșie de piele cu bronz fals se zărește prin fantele de la umerii bluzei.

Are aproape patruzeci de ani și e la fel de superbă ca atunci când s-au cunoscut, la universitate. Simțindu-se șleampătă prin comparație, Emilia își strânge haina groasă de lână în jurul corpului ca și când ar putea s-o protejeze.

– Vorbeam despre cartea pe care tocmai a terminat-o Em.

– Aaa, da. Sunt curioasă. Mi-a plăcut la nebunie ultima.

Aici trebuie să le recunoască meritele. Kristin și Jonas i-au susținut întotdeauna cariera scriitoricească. Ba chiar se arată fascinați de ea.

Poate îi îngrozește gândul că vor apărea într-un roman. Condeiul mai puternic decât sabia și așa mai departe. A fost tentată, e drept.

– Mersi.

Obrajii i s-au înfierbântat. Nu știe niciodată cum s-o ia pe Kristin. Chiar și când erau prietene, Kristin putea să treacă de la șarm la sarcasm într-o clipită. Dar îi admira firea energică și simțul acid al umorului. Nimeni n-a mai făcut-o să râdă așa cum reușea Kristin odinioară. Și, chiar dacă arăta ca o divă, nu se lua niciodată prea în serios: în serile când ieșeau în oraș se prostea pe ringul de dans, fără să-i pese de părerea celorlalți. Până și acum, după atâția ani, Emiliei îi e dor câteodată de prietenia lor.

Kristin se lipește de Jonas, iar el o cuprinde cu brațul pe după umeri zâmbind mulțumit. Deși au trecut unsprezece ani, Emilia tot are o tresărire când îi vede giugiulindu-se. E ceva suprarealist, de parcă ar fi căzut într-un univers alternativ.

– Avem o veste, ciripește Kristin.

– A, da?

O fi gravidă? Emilia e surprinsă că asta nu s-a întâmplat încă. Pe vremuri, Kristin spunea că i-ar plăcea să aibă copii într-o bună zi. Aruncă o privire la abdomenul fostei sale prietene, care este la fel de plat ca la douăzeci și doi de ani.

– Ne mutăm! În sfârșit!

O năpădește un val de ușurare. Deci n-o să apară un bebeluș între ei. Jasmine era încă foarte mică, avea doar patru ani, când Emilia l-a cunoscut pe Elliot și apoi, trei ani mai târziu, l-a născut pe Wilfie. Dar furtuna emoțională pe care ar stârni-o un bebeluș s-ar putea să nu fie cel mai bun lucru pentru fiica ei în acest moment.

– E o veste grozavă. Unde?

„Te rog, nu spune Richmond. Te rog, nu spune Richmond!"

– La Teddington. Lângă ecluză. O casă splendidă. Atât de spațioasă, nu-i așa, iubitule?

Jonas încuviințează și zâmbește crispat. Emilia nu se lasă păcălită, simte panica din spatele ochilor lui.

– Mă bucur pentru voi.

Știe că Jonas are probleme financiare de când au divorțat și că i-a venit greu să facă rost de bani ca să-i răscumpere partea de casă. El n-a vrut niciodată să se mute, explicând că părinții lui stau la cinci minute de mers pe jos, dar Emilia suspectează un motiv mai simplu: e leneș și-l sperie bătaia de cap a mutării. Pe de altă parte, își amintește licărirea de invidie care i-a apărut pe chip când ea și Elliot și-au cumpărat vila victoriană acum patru ani. Are senzația că nici Kristin nu e de mare ajutor, la stilul în care se lansează în aventuri comerciale păguboase.

– Mersi. Ochii albaștri ai lui Kristin strălucesc. Abia aștept să mă ocup de decorare. Am deja în cap pereți albi și podele de culoare deschisă. Lumina e absolut deosebită. O să vezi când o să vii. E minunat să pot în sfârșit să-mi aleg casa. Sinceră să fiu, asta n-ar fi fost prima mea opțiune, spune rotindu-și privirea prin hol.

Jonas ridică o sprânceană spre Emilia, dar nu spune nimic. O tentează s-o întrebe pe Kristin care ar fi fost opțiunea ei la vârsta de douăzeci și trei de ani, dacă ar fi fost gravidă și ar fi lucrat la un ziar local pe un salariu de nimic. Emilia s-a gândit întotdeauna că ea și Jonas s-au descurcat bine, cumpărând o casă în toată puterea cuvântului când erau atât de tineri. Dar Kristin n-a avut asemenea griji. Pe atunci se plimba prin Australia cu un iubit bogat pe care toată lumea credea c-o să-l ia de soț.

– Oricum, spune Emilia uitându-se ostentativ la ceas, deși fără ochelari nu vede ora, unde-i Jas?

Jonas se întoarce să răcnească în direcția scării. În clipa următoare Jasmine coboară ca o vijelie, cu rucsacul pe umăr și mobilul lipit de ureche.

– Da, da, am zis că vin. Apoi în telefon: Te sun mai târziu, Nance.

Vâră mobilul în buzunar și-și ferește părul blond de pe față. Când ajunge jos își înfige picioarele în niște adidași albi grosolani pe care Emilia îi detestă.

– Hai, scumpo, să mergem, îi spune luând-o pe după umeri.

– Tanti Ottilie vine pe la noi?

Nu-și poate reține unda de plăcere când o vede pe Kristin tresărind la auzul numelui fostei lor prietene comune. Nu că Ottilie n-ar mai fi vorbit cu Kristin în ultimii unsprezece ani. Cele trei au fost inseparabile la sfârșitul adolescenței și în studenție, după ce Emilia i-a prezentat-o pe Kristin lui Ottilie, dar Emilia o știe pe Ottilie de la vârsta de unsprezece ani, când au intrat la școala cu internat, o instituție rece și rigidă, și legătura dintre ele e profundă. Ottilie n-a iertat-o niciodată pe Kristin pentru că a încălcat ceea ce ea numește „codul fetelor".

– Da, vine, împreună cu bunicul Trevor.

Trevor e tatăl lui Elliot, deci tehnic nu este bunicul lui Jasmine, dar fata îl adoră, și sentimentul e reciproc.

– Ce mai face Ottilie? întreabă Kristin.

Deși încearcă să pară dezinteresată, Emilia știe că întotdeauna a nutrit o fascinație stranie pentru prietena lor. Majoritatea oamenilor care o întâlnesc îi cad în mreje. Nu seamănă cu nimeni dintre cunoscuții ei.

– Foarte bine. Excepțional, de fapt. Iese cu un tip, dar nu l-am văzut încă. Locuiește în Germania. L-a cunoscut când își vizita tatăl, la Hamburg.

– Mă bucur pentru ea.

– Și Elliot face o friptură la cuptor.

E o copilărie din partea ei, o știe, dar Jonas gătește oribil.

– Ah, Elliot face cele mai bune fripturi, exclamă Jas, spre încântarea mamei sale.

– Ce drăguț să poți să mănânci cartofi la cuptor, ciripește Kristin când Emilia deschide ușa. Eu n-am mai pus gura pe carbohidrați din 2008.

Jasmine îi îmbrățișează pe tatăl ei și pe Kristin, apoi Emilia o trage pe alee cât de repede e omenește posibil în acele condiții meteo. Răsuflă ușurată când ajunge la mașină. Doamne, abia așteaptă ca Jasmine să ajungă la vârsta la care să-și ia permisul! Așa n-ar mai trebui să-și vadă fosta prietenă o dată la două săptămâni.

5

Jasmine împinge ușa cu putere, își aruncă rucsacul pe verandă, lângă bicicleta scumpă, de un verde bolnăvicios, pe care Elliot promite mereu s-o încalece, dar n-o face niciodată, se repede prin ușa dublă de sticlă care duce în holul spațios și urcă glonț la etaj. Emiliei îi revine sarcina să culeagă rucsacul de pe jos. Nu mai are energie s-o cheme înapoi.

Se îndreaptă spre debara, când aude o voce feminină din ceea ce numesc ei „camera bună", pentru că o folosesc numai când au musafiri. Acolo nu se află decât o canapea stil Chesterfield cu tapițerie de catifea albastru-verzuie și rafturi de cărți până în tavan, nici vorbă de televizor. Ottilie tronează pe un fotoliu auriu de catifea în nișa de la fereastră, încă în haina de imitație de blană și cu căciula pe cap, cu părul revărsându-i-se pe umeri. Arată precum crăiasa zăpezii. Elliot e pe canapea, cu un pahar de vin în mână. Când Emilia intră, anunță că se duce să se ocupe de cină, părând ușurat să fugă de acolo. Conversația de salon nu e punctul lui forte, nici măcar cu Ottilie, care oricum nu-i lasă timp să deschidă gura.

– Mils, chiuie Ottilie când o vede.

E singura care-i spune așa, o rămășiță din anii de școală, când toată lumea o striga „Milly". Sare de pe fotoliu și se catapultează în brațele Emiliei. Miroase a aer curat și parfum scump. Nu s-au mai văzut de peste o lună, dar Ottilie ar fi întâmpinat-o la fel și dacă s-ar fi despărțit abia ieri. Emilia râde.

– Cum a fost la Hamburg și când o să am ocazia să-l cunosc pe noul tău iubit?

– Minunat ca întotdeauna și curând. Promit. Îl cheamă Stefan și mor după el.

Emilia trece sub tăcere observația că nu e primul după care moare. Nu înțelege de ce relațiile lui Ottilie nu rezistă niciodată. Explicația dată de prietena ei este că ține cu orice preț la independență și refuză să-și modifice stilul de viață de dragul unui tip, oricine ar fi acela.

– Camera de oaspeți e pregătită dacă vrei să rămâi peste noapte, îi spune.

Îi ia căciula și haina, care îi atârnă pe braț ca o vulpe polară.

– Mersi, dar o să iau un Uber mai târziu.

Chiar dacă tatăl ei, Charles, locuiește în Germania, a fost destul de înțelept cât să cumpere un apartament în South Kensington la sfârșitul anilor '70. Ottilie îi plătește o chirie derizorie, în ideea că Charles stă acolo atunci când vine în Marea Britanie.

– În momentul ăsta, tata se lăfăie la soare în Indonezia cu ultima lui cucerire.

Își dă ochii peste cap, dar Emilia știe că o doare. Mama ei a murit când Ottilie era mică, așa că a căutat mereu o figură maternă, însă n-a găsit nici una în șirul de partenere tinere ale lui Charles.

– Când ajunge Trev?

Ottilie e singura persoană care are voie să-l numească astfel pe tatăl lui Elliot, poate pentru că Trevor e puțin îndrăgostit de ea. Mama lui Elliot a murit în urmă cu opt ani și, cu toate că ea și Elliot presupun că Trevor a avut câteva iubite, nici o relație n-a fost serioasă. Vine la cină cel puțin o dată pe lună, dar întotdeauna singur.

Emilia se uită la ceas.

– Cam în jumate de oră. Ar fi cazul să mă duc să mă schimb.

Ottilie poartă o rochie verde-smarald în stilul anilor '30, cu o centură de strasuri în talie. Arată ca un

star de cinema, și dintr-odată Emilia se simte ca o cerșetoare în blugii banali și bluza lălâie, chiar dacă s-a machiat când s-a dus s-o ia pe Jasmine.

Elliot revine cu un pahar de vin pentru ea.

– Bună, frumusețe. Cum o duce Jas? o întreabă întinzându-i paharul.

– S-a repezit direct în camera ei ca să stea la taclale cu Nancy, îi spune luând o înghițitură.

– Cum făceam și noi la școală, observă Ottilie. Îți amintești când ne-a dat afară din clasă doamna Maynard pentru că nu ne mai tăcea gura?

Elliot ridică o sprânceană.

– De ce nu mă miră?

– Se întâmpla cu o regularitate de ceasornic, râde Emilia. Dar gata, mă duc să mă schimb.

Mai ia o dușcă de vin, apoi îi dă paharul lui Elliot. Înainte să urce, se oprește să vadă ce face Wilfie. E așezat pe canapeaua din bucătărie, uitându-se la un desen animat în timp ce răsfoiește un număr din *Beano*.

– Mai e puțin până vine bunicul, îi spune ciufulindu-i părul.

Wilfie scoate un geamăt.

– O să fie plicticos, numai discuții de oameni mari.

– Știi că bunicul a fost polițist acum mult timp, când tăticul tău era mic. Ai putea să-l întrebi despre asta.

Săptămâna asta Wilfie a decis că vrea să se facă detectiv când o să fie mare, la fel ca mama lui Toby, Louise. Luna trecută intenționa să se facă pompier.

– Voiam s-o întreb pe mama lui Toby când am fost la el, dar nu era acasă.

– Mama lui Toby e ocupată, știi foarte bine.

Louise s-a împrietenit cu Emilia când fiul ei s-a mutat la școala lui Wilfie în clasa întâi, iar ajutorul pe care i l-a dat pentru ultima carte cu Miranda a fost neprețuit. Dar are un program de muncă foarte încărcat, așa că de obicei Frances, soacra ei, e cea care îl ia pe Toby de la școală și se ocupă de el.

Puștiul oftează adânc.

– Bine. Atunci o să-l întreb pe bunicul. Dar acum e bătrân. Ce ne facem dacă nu-și aduce aminte?

Trevor are șaizeci și doi de ani. Nici vorbă să fie bătrân. Și e într-o formă mai bună decât ea, întrucât aleargă la semimaratoane cu regularitate.

– Cred că-și aduce aminte fără probleme, râde Emilia.

Îl sărută pe creștet și-i spune că se duce să se schimbe.

Urcă în fugă până în dormitorul ei, deschide larg șifonierul, ia un braț de haine și le aruncă pe pat. Alege o pereche de pantaloni bej care îi maschează burtica și o bluză de mătase neagră care-i scoate în evidență pieptul opulent și-și piaptănă rapid părul blond-închis.

Când coboară îl vede pe Trevor pe verandă, încercând să nu răstoarne bicicleta lui Elliot în timp ce rotește mânerul ușii de sticlă. Pe umerii impermeabilului său bleumarin e o peliculă de brumă, iar frigul i-a înroșit nasul. Îi zâmbește larg când îi întinde un pachet.

– Era pe verandă, îi spune. Ți-am mai zis că ar trebui să ții ușa de afară încuiată.

– Încui ușa de sticlă.

– Păi, uite că acum nu e încuiată. Aș putea să intru nitam-nisam. Iar sticla poate fi spartă.

Emilia își dă ochii peste cap cu prefăcută exasperare.

– Vorbești ca un paznic.

El își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Au fost câteva spargeri în zonă. Luna trecută magazinul a fost jefuit.

Trevor este paznic la Currys, o slujbă care-i place mult, pentru că, așa cum spune el, îl face să se simtă util.

– Magazinul e la Brentford.

– Emilia, pufnește el, iritat de încăpățânarea ei.

– Bine, spune ea ridicând mâinile. Înțeleg ce vrei să zici. Și să știi că noaptea încui. Doar pe timpul

zilei... știi, cu toată lumea care vine și pleacă... Și m-am gândit că bicicleta lui Elliot e prea urâtă ca să vrea cineva s-o fure.

Lasă cutia pe masa din hol, lângă crinii albi care i-au fost trimiși acum câteva zile. Nu era nici un bilet, așa că a presupus că erau fie de la editorul ei, fie de la agentul literar – deși amândoi au negat.

Trevor își scoate impermeabilul și-l agață în cuierul din colț.

– Am auzit că divina Ottilie ne onorează cu prezența în seara asta.

– Of, las-o baltă cu dulcegăriile! Știi că e prea tânără pentru tine?

– Ce înseamnă douăzeci și cinci de ani?

Îi face cu ochiul și-și trece mâna prin părul alb tot mai rar. A încărunțit complet după moartea lui May, mama lui Elliot.

– Ah, Trev, știi că ești preferatul meu, spune Ottilie ieșind din living.

Îl sărută, apoi îl ia de braț și-i îngăduie s-o conducă prin holul cu mozaic victorian până la bucătărie. Sunt ca doi actori la o premieră. Emilia se pregătește să-i urmeze când Jasmine își face apariția pe scară – mirosul friptin cuptor s-a răspândit prin casă.

– Mor de foame. La tata nu-i niciodată nimic de mâncare, în afară de salată și turtițele alea oribile de orez. O, ăla e pachetul meu?

Jasmine trece pe lângă ea în viteză, lăsând în urmă un miros de gumă de mestecat cu mentă și sprayul ei favorit de la Body Shop, cu aromă de pepene verde. Se luminează la față când ia pachetul.

– Am comandat niște carnete noi de pe Amazon. E obsedată de rechizite. Apoi însă expresia i se posomorăște. A, e pentru tine.

Aruncă pachetul la loc pe masă și traversează holul în pas săltat ca să li se alăture celorlalți în bucătărie. Se aude pocnetul unui dop, urmat de râsul lui Ottilie.

Emilia ia pachetul. Nu e de la editorul ei, pentru că ii este adresat pe numele de după căsătorie, Rathbone, nu pe cel de fată cu care își semnează cărțile, Ward. Ultimul lucru pe care l-a comandat a fost o bluză la reduceri, care a sosit de mult, a fost purtată o dată și apoi aruncată în fundul șifonierului, pentru că a fost o achiziție din impuls. Roasă de curiozitate, desface ambalajul. Înăuntru e altă cutie, albastră cu un blazon pe capac, de parcă ar proveni de la un bijutier. Poate că e o surpriză de la Elliot. S-au cunoscut în noiembrie și s-au căsătorit în iunie. Scoate cu grijă cutia albastră din cea de carton. E ușoară. Intrigată, ridică încet capacul. Înăuntru, cuibărit pe hârtia albastră fină, e un pescăruș de ceramică. E destul de urât, cu un aspect ieftin, de parcă ar fi fost luat de la un magazin pentru opere de caritate sau de la un târg de vechituri. Nu de la un bijutier. Și cu siguranță nu de la genul care-și imprimă o emblemă argintie sofisticată pe o cutie de un albastru regal. Se holbează la el uluită. Apoi dă să-l scoată, dar se pomenește doar cu corpul în mână. Capul a rămas pe hârtia albastră, tăiat la nivelul gâtului. Caută în cutie, apoi în ambalajul exterior, așteptându-se să găsească un bilet. Nu e nimic însă.

Inspectoarea Miranda Moody are o teamă maladivă de pescăruși. Este un laitmotiv al seriei ei de zece volume. Se uită iar în pachet, cu inima bătându-i mai iute. Nu există o ștampilă a poștei. Se pare că a fost livrat personal.

În acel moment, deși caloriferul mare, de modă veche, duduie, Emilia începe să tremure.

6

Privesc oripilată cum un pescăruș de pe țărm înghite un pește dintr-o singură mișcare. Creaturile astea nu-mi stârnesc decât dispreț. Șobolani zburători, le spunea mama. Mă simt ușurată când zvâcnește din aripi și dispare înspre nori. Îmi aprind o țigară și trag câteva

fiomuri. Soarele stă să apună, aruncând o lumină portocaliu-închis pe suprafața cenușie a apei și trasând pe cer dungi de culoarea nicotinei.

Încă mă bântuie scena la care tocmai am asistat. Cum poate lumea să fie atât de frumoasă și totodată atât de urâtă?

– Uite, șefa, spune Saunders, întinzându-mi o cafea.

– Mersi.

Iau ceașca. El se cocoață pe zid lângă mine. La treizeci și cinci de ani e cu douăzeci și doi mai tânăr ca mine și numai cu puțin mai mare decât fiul meu, și în cea mai mare parte a timpului mă enervează îngrozitor, dar în clipa asta prezența lui mă reconfortează. Sorb din cafeaua prea slabă și mă uit la cerul pe cale să se întunece. Vântul se întețește, simt răcoarea la glezne. Strâng mai tare ceașca, în căutare de căldură.

– Nu-mi vine să cred că s-a întors, spune el.

– Știu.

– Au trecut... Cât? Cincisprezece ani?

– Saisprezece. Aproape fix. Ultima lui victimă a fost în februarie 2005.

Prima crimă a avut loc acum douăzeci și cinci de ani. Eu aveam treizeci și doi, tocmai promovasem la gradul de agent-șef. A fost unul dintre cele mai importante și mai frustrante cazuri la care am lucrat. Individul a ucis șapte femei – sau despre atâtea știm – într-o perioadă de opt ani fără să fie prins, după care parcă s-a evaporat.

– Chiar e posibil să fie el? continuă Saunders. După atâta vreme?

Am mai discutat despre asta. Știu că Saunders vorbește ca să nu tacă. Dacă e o clipă de liniște, Saunders o s-o spargă. Deși, cum spuneam, acum îi sunt recunoscătoare că-mi distrage atenția. Faptul că n-am reușit să rezolv cazul ăsta mi-a dat un sentiment de ratare pe care nu l-am mai încercat niciodată. Vinovăția pentru toate femeile care au murit în mâinile ticălosului mă ține trează noaptea și acum.

Saunders își atinge părul negru țepos, uns cu o cantitate considerabilă de gel. Se uită perplex la mare,

ca și când acolo s-ar găsi toate răspunsurile.

Se pregătește să ia cuvântul, dar nu-i las timp:

– Ca să fiu sinceră, sperasem c-a murit. Așa, se poate să fi fost la închisoare. Trebuie să-i verificăm pe toți cei care au fost eliberați în ultima vreme. Ne interesează cineva care a fost încarcerat acum șaisprezece sau șaptesprezece ani. După ultima victimă.

– Belinda Aberdale, recită el solemn, de parcă n-aș ști.

Evident, chiar eu i-am povestit despre caz. Probabil că în 2005 era încă la școală. Numele celor șapte victime mi s-au gravat în memorie. Am în fața ochilor și acum chipul pistruiat al Belindei. Părul ei negru, ochii albaștri, zâmbetul puțin strâmb. Ar fi avut patruzeci și doi de ani. Soție, mamă, soră, fiică.

– Nu credeți că e o crimă la indigo, nu?

Mi-am pus și eu întrebarea asta când ne-a arătat Celia scrijelitura. E un desen rudimentar, complicat, dar făcut brutal, în grabă. La fel ca celelalte. Seamănă cu un cap de insectă – șeful meu de atunci, inspectorul principal Charles Bentley-Gordon, a fost cel care a venit cu ideea călugăriței, iar denumirea a rămas în uz mult după ieșirea lui la pensie.

– Totuși, am ținut pentru noi detaliile legate de semnul în formă de insectă, spun. Sting țigara pe zid și mai iau o gură de cafea înainte să reiau: Informațiile astea n-au fost comunicate niciodată opiniei publice sau presei. Nu, cred că e același ucigaș, conchid oftând. Trebuie să fie.

Sar jos, pe plaja cu pietricele, și o iau spre casa unde s-a comis crima, sperând că Celia a terminat. Saunders vine după mine.

– Așteaptă-mă aici, îi spun când ajungem în fața imobilului. Durează numai un minut.

Încuviințează din cap și intră în vorbă cu cei doi agenți care stau de pază.

Pe palier dau nas în nas cu Celia, care tocmai a ieșit din dormitor cu un aer sumbru.

– Ai picat la țanc, îmi zice. Poți să vii cu mine? Trebuie să-ți arăt o chestie care mi se pare importantă.

7

Marți dimineață, Emilia se află în biroul ei de la mansardă. Hannah urmează s-o sune la zece, și nu se poate liniști până nu vorbește cu ea. O îngrijorează ce părere ar putea să aibă redactoarea despre ultima ei carte.

Încearcă să-și facă de lucru. Ridică fără tragere de inimă hârtiile care s-au adunat pe tastatură, printre acestea și felicitările de ziua ei, de acum șase săptămâni, pe care îi place să le colecționeze, și le îndeasă în cutia de sub masa de lucru. Chiar că ar trebui să facă ordine aici. În rest, casa e impecabilă, dar biroul ei e locul unde își poate manifesta personalitatea dezordonată. Elliot și copiii nu intră niciodată, slavă Domnului. Într-o zi, când a zărit învălmășeala de pe palier, Elliot a glumit că arată de parcă ar fi fost vizitați de niște spărgători.

– Nu pricep cum poți lucra într-o asemenea cocină, a spus atunci, și a tot repetat-o de-a lungul anilor.

Poate că e o reminiscență a perioadei când scria în apartamentul minuscul, înconjurată de harababura de lucrușoare ale lui Jasmine, înainte să se mute cu Elliot, dar din multe puncte de vedere haosul i se pare reconfortant.

Se duce în mijlocul încăperii și o examinează: masa debordând de cărți și hârtii, cana de cafea în care a început să înflorească mucegaiul, trepiedul și lampa circulară înghesuite într-un colț, bicicleta medicală pe care a cumpărat-o în timpul pandemiei, dar a folosit-o rareori, transformând-o în cuier pentru hainele destinate magazinului de caritate. Pe raftul de deasupra mesei a pus cutia cu pescărușul decapitat. Ar trebui s-o arunce, nu înțelege de ce a păstrat-o. A fost zguduită după ce a primit pachetul, duminică seara. N-a vrut să pomenească despre el la cină, în fața copiilor, dar când Jasmine și Wilfie au tulit-o după ce au infulecat friptura, Ottilie a întrebat-o:

– Ce-ai pățit, Mils? Toată seara ai fost cu gândurile în altă parte.

Atunci le-a povestit despre „cadoul“ bizar.

– Deci a fost lăsat pur și simplu pe verandă? s-a încruntat Ottilie. Dincoace de ușă?

Când Emilia a confirmat pe tăcute, Trevor s-a lansat într-o nouă predică despre măsurile de siguranță și împiedicarea accesului străinilor la verandă. Ottilie a mai luat o înghițitură de vin, înclinându-și capul într-o parte de parcă ar fi urmărit o piesă de teatru.

– Pun pariu că e un fan obsedat de cărțile tale, a zis cu o fluturare a mânii, cât pe ce să răstoarne un pahar; întotdeauna se însuflețea după ce bea niște vin. Poate că pescărușul s-a spart la transport.

– Mă enervează gândul că individul știe unde stau, a spus Emilia lăsându-se pe spătar.

– Presupun că e ușor de aflat de la Registrul Comerțului.

– Nu și cu numele meu de după căsătorie. Nu știu. Folosirea lui face ca totul să pară cumva personal.

– Nu m-aș îngrijora prea tare, iubito, a intervenit Elliot turnându-și încă un pahar. E din cauza a ceea ce s-a întâmplat vineri?

Și atunci, desigur, Trevor și Ottilie au vrut să afle ce se întâmplase vineri, așa că Emilia a trebuit să le explice despre farsă și despre similitudinea cu o scenă din romanul ei de debut.

Trevor a bătut-o pe mână liniștitor.

– E numai o coincidență, atâta tot. E imposibil ca cineva să orchestreze o farsă exact în momentul în care ești tu în autobuz.

A clătinat din cap, semnalând că subiectul era închis. Același bărbat care cu câteva secunde înainte o certa că lasă ușa din față descuiată. Dar așa era Trevor. Întotdeauna i s-a părut puțin contradictoriu; când i-a fost prezentată, acum zece ani, nu i-a prea plăcut de el. I se părea lipsit de tact, cu o atitudine ușor dominantă față de May, care zburătăcea în

jurul lui de parcă el ar fi fost rege și ea, o supusă umilă. Elliot râsese când îi mărturisise.

– Mamei îi place la nebunie, zisese. O face să se simtă utilă acum, că nu mai stau cu ei, și se adoră unul pe celălalt.

Elliot nu avea frați și surori. May îi povestise odată că ar fi vrut și alți copii, dar înșirase câteva avorturi spontane până când hotărâseră că nu mai puteau suporta costul emoțional și era momentul să renunțe. May murise subit din cauza unui anevrism la cincizeci de ani, după ce-și văzuse unicul fiu însurat și la numai câteva luni după ce-și ținuse în brațe primul nepot.

– N-am crezut niciodată c-o să se așeze la casa lui, spusese în timp ce o îmbrățișa pe Emilia în ziua nunții lor. A avut relații serioase, dar insista mereu că nu e genul care să se însoare. Și după aceea te-a cunoscut pe tine. L-ai schimbat.

Abia după moartea lui May a înțeles Emilia cât de profund își iubea Trevor soția. Era pierdut fără ea, și a căzut într-o depresie care a durat aproape un an. Emilia și Elliot l-au încurajat să vândă casa din Devon și să se mute mai aproape de ei. Și-au pus la bătaie toată puterea de convingere, dar până la urmă Trevor a cumpărat un apartament în Isleworth și s-a angajat ca agent de securitate la Brentford. Și-a dedicat toată energia misiunii de a fi un bunic exemplar pentru Jasmine și Wilfie, și cu timpul Emilia a ajuns să țină foarte mult la el. Era limpede că-și adora fiul și nepoții – lucru pe care nu-l putea spune despre părinții ei, deși locuiau la numai o oră distanță, în Guildford. Se gândea cu tristețe că i-ar fi plăcut să aibă aceeași relație strânsă cu părinții ei ca Elliot cu ai lui.

Trevor avea ceva liniștitor, la fel și Elliot. Ceva din personalitățile lor calme, cumpănite o făcea pe Emilia să se simtă în siguranță. Chiar și așa, după ce Ottilie și Trevor au plecat în seara aceea, a decis să ia în serios avertismentele socrului și a încuiat de două ori toate ușile.

Mobilul începe să sune pe birou, și stomacul i se dă peste cap. Înhață telefonul.

– Bine, recunosc. Merge, spune Hannah fără nici un preambul, așa cum îi stă în obicei.

Emilia expiră ușurată în timp ce mută un teanc de hârtii de pe scaun ca să se poată așeza. Ține mobilul în echilibru între bărbie și umăr.

– Deci pot să păstrez finalul?

– E cartea ta. Atâta vreme cât ești conștientă că nu mai poți da înapoi. Odată ce o omori pe Miranda, nu poți s-o învii în alt volum. Așa-i cu seriile. Dar cel puțin o să aibă o ieșire din scenă spectaculoasă.

Emilia se reazemă pe spătar și privește în grădină prin lucarnă. De aici poate vedea silueta lui Elliot, ca o umbră, mișcându-se prin biroul lui de afară. Chiar poate să facă asta? Dar are treizeci și opt de ani: și-a gestionat banii cu chibzuință și are din ce trăi dacă i se prăbușește cariera.

– Mi se pare că asta trebuie să fac, spune. A venit vremea să trec mai departe. Vreau să scriu despre altceva. Ceva diferit. O să-mi fie dor de Miranda, însă...

– Sfârșitul e foarte emoțional, o întrerupe Hannah. Moartea ei. M-a afectat.

– Ah. Asta-i bine.

Emilia simte un ghimpe în inimă. A plâns când a scris capitolul final, cel cu moartea Mirandei. A fost prima oară de când face meseria asta. Dar Miranda a fost tot ce și-a dorit ea să fie, iar când a omorât-o a avut senzația că s-a stins și o parte din ea.

Se uită în jur, la coperțile înrămate care împodobesc pereții roz-stins ai biroului. Are sentimentul unei mari realizări, deși îl însoțesc neliniștea și vinovăția. Încearcă să se liniștească spunându-și că s-a terminat: povestea a căpătat viață proprie și nu există cale de întoarcere. Întotdeauna se simte fără ocupație când predă o carte, încă nepregătită să înceapă o alta; cea mai recentă poveste încă plutește deasupra ei, ca un vis

recent pe care nu și-l poate scoate din minte. Miranda îi lipsește deja, și îndoielile încep s-o roadă. Nu cumva a făcut o greșeală imensă?

– O să-ți trimit corecturile foarte repede. Nu-i mare lucru, deja arată foarte bine. Bravo, Emilia. E o soluție foarte deșteaptă. Sunt impresionată.

Emilia e copleșită de vinovăție. Dacă ar ști Hannah adevărul...

8

Emilia ia cutia cu pescărușul decapitat și închide ușa biroului cu un gest ferm. Încăperea e chiar în vârful casei, în podul transformat în mansardă, lângă dormitorul de oaspeți. Se uită cum un porumbel traversează fereastra Velux mare, ciocănind cu gheruțele în sticlă. Coboară pe scara îngustă care duce la etajul întâi, iar când ajunge în bucătărie, la parter, aruncă pescărușul la gunoi, întrebându-se de ce n-a făcut asta imediat ce a primit pachetul.

Îi face lui Elliot o cafea instant, își pune haina și pantofii și merge pe peluza înghețată până la biroul lui din grădină. L-au construit în prima perioadă de izolare din pandemie, astfel încât Elliot să poată lucra în liniște (deși acum se duce la biroul lui din centrul Londrei de trei ori pe săptămână). Miroase a lemn și echipamente electrice și, spre deosebire de biroul ei, este ținut într-o ordine perfectă. Pe masa de lucru sunt o poză cu ei doi în ziua nunții și o alta cu toți patru într-o excursie la Land's End[1], când Wilfie avea doar patru ani. Toți se strâmbă vesel și arată spre panou; poza aceea o înduioșează de fiecare dată. Când a început să se vadă cu Elliot, faptul că ea avea o fată de patru ani nu a părut să-l deranjeze, așa cum se temuse ea; dimpotrivă, a tratat-o pe Jasmine ca pe copilul lui.

Acum, când Emilia intră, Elliot ridică privirea. Arată foarte bine în tricoul negru cu mâneci lungi. Părul lui negru, ondulat are nevoie de o tunsoare și-

i stă zburlit, de parcă și-ar fi trecut mâinile prin el. Are ochelarii de citit pe nas; îl fac să semene cu Patrick Dempsey.

– Mersi, frumoaso, îi spune zâmbind când ea îi întinde ceașca lui preferată Super Tati, pe care Wilfie i-a dăruit-o de Ziua Tatălui anul trecut.

Ia o înghițitură zdravănă de cafea și o pune jos. Pe Emilia o uimește de fiecare dată să-l vadă că poate bea lichide aproape de punctul de fierbere.

Îi povestește despre convorbirea cu Hannah, iar el se luminează la față.

– Deci e clar. Sfârșitul Mirandei?

– Așa se pare. N-am idee ce-o să scriu după asta, dar mă bucură gândul c-o să fie ceva diferit.

– Măcar o să ai puțin timp liber. Când îmi dai voie s-o citesc?

– După ce mi-o trimite Hannah cu observațiile ei. Deci mai ai un pic de așteptat.

O învăluie anxietatea ori de câte ori se gândește la ultimul an și la cât de greu i-a fost să scrie cartea. Alungându-și stinghereala, schimbă subiectul.

– La ce lucrezi?

Se duce lângă el și privește monitoarele aliniate în fața lui. Elliot o cuprinde pe după talie. Are trei ecrane care afișează fiecare altă imagine. E un artist excepțional, talent moștenit de la Trevor și trecut mai departe lui Wilf.

– La un ambalaj. Pe care-l preferi?

Emilia se uită la cele trei pachete de cereale, fiecare cu alte culori și tipuri de caractere.

– Pe ăsta, zice arătând spre cel din stânga. Îmi place portocaliul.

El o strânge ușor de talie.

– Asta e și favoritul meu, deși clientul o să decidă. Acuma fugi, am treabă. Dacă nu mai ai nimic de făcut acum, c-ai predat cartea, nu înseamnă că poți să stai pe capul meu, o tachinează.

Emilia se apleacă să-l sărute, apoi se întoarce în casă. Pare imensă și goală: o preferă când e plină, cum a fost duminică seara, cu copiii și rudele și

prietenii. În casa părinților ei era mereu liniște. Tatăl ei era în Royal Air Force, așa că se tot mutau de colo-colo, dar când se ducea acasă, oriunde locuiau (din Scoția până în Cornwall), nu părea să fie nimeni prin preajmă, nu tu verișori, mătuși sau unchi. În cea mai mare parte a timpului a urât școala cu internat, singura rază de lumină fiind Ottilie, dar tot era mai bine decât să stea acasă cu o mamă care părea mereu dezamăgită de soarta lor și un tată care încerca să se contopească perfect cu mobila.

Își ia geanta. Mai are câteva ore până să se ducă după Wilfie, dar Jasmine merge la prietena ei când iese de la școală și n-o să vină acasă decât după cină. O să se plimbe prin Richmond, să arunce o privire prin magazine. Lui Wilfie îi mai trebuie niște cămăși de uniformă după un puseu de creștere. Chiar dacă Elliot e în grădină, încuie ușa din față a verandei, amintindu-și de sfatul lui Trevor. Își strânge haina în jurul corpului și-și trage gluga pe cap când simte primii stropi de ploaie.

În timp ce coboară dealul, mobilul îi vibrează în buzunar. E un SMS de la Louise: *OK pentru mâine-seară! A trecut un secol!*

Tastează mesajul fără să se oprească din mers: *Abia aștept! Tot acolo, la aceeași oră?*

Da! Mor de nerăbdare să ne vedem, răspunde Louise.

Emilia zâmbește când își pune telefonul la loc în buzunar. Louise e cu câțiva ani mai tânără, dar îndată ce s-a așezat lângă ea la acea întrunire a mamelor din prima zi de școală, suflându-și bretonul negru de pe fața în formă de inimă și glumind: „Of, la naiba, ce zi! Oare-i prea devreme pentru un gin tonic?", a știut c-o să se înțeleagă de minune. În blugii largi și tricoul lălâu cu un scottish terrier pe piept, era o boare de aer proaspăt după toate mămicile impecabile pe care le întâlnise: nu vorbeau decât despre problemele pe care le aveau cu dădacele, purtându-și privilegiul ca pe o eșarfă

preferată. Nu se integrase niciodată în clubul lor, ca și când ele ar fi știut că e o impostoare, în ciuda accentului pe care-l deprinsese la școală.

Imediat ce au început să discute, Emilia și Louise și-au dat seama că fiecare era fascinată de profesia celeilalte, așa că și-au petrecut dimineața ignorându-le pe celelalte femei. Emilia a simpatizat-o în așa măsură, încât a propus să iasă împreună la un pahar. În cei doi ani de când sunt prietene, încearcă să se vadă la cină când programul lui Louise le-o permite, de obicei o dată la câteva luni. Emiliei i-a venit mereu ușor să-și facă prieteni. Încearcă să fie deschisă și sociabilă (opusul părinților ei), dar ceea ce s-a întâmplat cu Kristin a zguduit-o, așa că acum e mai precaută și se întâlnește cu Louise între patru ochi. Nici măcar Elliot n-a făcut cunoștință cu ea, deși asta e din cauză că, neavând un partener de viață, Louise preferă să iasă doar ele. Emilia o înțelege. După ce s-a despărțit de Jonas n-a vrut să socializeze cu cupluri, iar fostul soț al lui Louise, Mike, pare un tip de coșmar, care – potrivit polițistei – se sustrage de la responsabilitățile de îngrijire a copilului aruncându-le în spinarea poruncitoarei lui mame.

Emilia încă se gândește la Louise când observă o figură familiară ieșind din micul restaurant franțuzesc de la marginea pajiștii. E Jonas, îmbrăcat la patru ace într-un palton lung din păr de cămilă peste un costum elegant. E cu o brunetă foarte atrăgătoare, cu cel puțin zece ani mai tânără. Ea poartă o rochie mulată și tocuri atât de înalte, încât Emilia se întreabă cum reușește să meargă. Se oprește la umbra unui magazin, simțind cum i se întețesc bătăile inimii. Niciodată n-a mai dat peste fostul ei soț în Richmond – biroul lui e în Moorgate –, dar a zărit-o pe Kristin o dată sau de două ori. S-a prefăcut că n-o vede. Acum nu știe ce să facă, cum să se poarte.

Aude râsul brunetei, limpede și cristalin ca o furculiță atinsă de un pahar, și privește stupefiată

cum femeia își trece brațul pe sub al lui și se lipește de el. E un gest intim, care o face să simtă fără voia ei un strop de milă pentru Kristin: dacă nu e o relație amoroasă, în mod clar e mai mult decât simpla prietenie. Se opresc la colț și el se apleacă s-o sărute pe obraz, apoi se îndreaptă și-și vâră mâinile în buzunare. Femeia râde iar, întinde mâna și-l mângâie tandru pe față înainte să se îndepărteze. Jonas rămâne în loc câteva clipe, urmărind-o cu privirea până când ea dispare pe o stradă laterală. Emilia hotărăște să iasă din umbră chiar când Jonas traversează. În clipa în care ochii li se întâlnesc, observă cu satisfacție roșeața care îi urcă pe chip.

– Bună, cu cine erai?

– Ah, doar o... hm... clientă, bâiguie el cu privirea în pământ.

– E superbă. Capul lui se ridică brusc, permițându-i Emiliei să-i zărească vinovăția din ochi. Of, Jonas!

Vinovăția a dispărut, acum expresia lui e opacă, defensivă.

– Ce?

– Nu mă dau în vânt după Kristin, dar credeam c-o iubești.

– O iubesc.

– Cumpărați o casă împreună.

El se foiește stânjenit.

– Ascultă-mă. O ia de braț și o conduce într-o parte, ferindu-se din calea funcționarilor care se îndreaptă spre pajiște în pauza de prânz. Își coboară vocea: Te rog să nu spui nimănui despre asta. Nu se petrece nimic. Doar un flirt nevinovat, atâta tot.

– Așa a început și cu Kristin. Ai înșelat-o vreodată?

– Sigur că nu.

Emilia crezuse întotdeauna că-i e fidel până când a fugit cu Kristin. Își închipuise că farmecul lui Kristin fusese cel care-l vrăjise, îl atrăsese inexorabil. Dar acum se întreabă dacă a fost Kristin prima. În mod clar, lui Jonas dragostea unei singure femei

splendide nu-i este de ajuns. Se gândește la Elliot lucrând în biroul lui de acasă, comparând ambalaje de cereale, și e atât de recunoscătoare, încât îi vine să plângă. În adâncul ei a știut-o de ani de zile, bineînțeles, dar Jonas i-a făcut o favoare. Dacă n-ar fi fost Kristin, ar fi fost altcineva.

– Pur și simplu... pur și simplu mă plictisesc, spune el atât de încet, încât Emilia abia dacă-l aude. Privind-o implorator, adaugă: Nu vreau să fac rău nimănui.

Se holbează la el șocată de acest moment rar de sinceritate. Și-l întrezărește pe băiatul pe care l-a cunoscut la balul bobocilor acum aproape douăzeci de ani. Își aduce aminte de fiorul care a străbătut-o când a invitat-o în oraș. Pe ea, Emilia Ward, care nu se simțise niciodată la fel de iubită, de specială, de atrăgătoare ca celelalte fete. Tânjea cu atâta disperare după dragoste, după afecțiune, încât ignorase semnalele de alarmă: numeroasele nopți în care se întorcea târziu acasă, flirtul „nevinovat" cu orice fată drăguță. Ottilie spusese că nu-i inspiră încredere, dar Emilia refuzase s-o asculte. Era îndrăgostită lulea.

Oftează.

– Dar le faci rău unor oameni. M-ai rănit pe mine și acum o să-i faci același lucru lui Kristin. De ce te mai obosești să te însori dacă nu te poți abține? Și chestia e... Își stăpânește furia înainte să continue: Nu numai că m-ai rănit pe mine înșelându-mă, dar ai distrus o prietenie.

– Îmi pare rău, crede-mă. Dacă aș putea da timpul înapoi...

Pare pierdut cum stă acolo, cu vârful nasului înroșit de frig, și, în ciuda tuturor resentimentelor, Emiliei i se face milă. Poate că ar merita să încerce să-i bage mințile în cap. Să-l împiedice să-i facă lui Kristin ce i-a făcut ei. Începe să plouă, așa că trebuie să ia rapid o hotărâre.

– Ai timp pentru o cafea? se trezește întrebând.

Petrec aproape o oră într-un local micuț care miroase a umbrele ude și cafea. Pentru prima oară după mulți ani, reușesc să poarte o conversație sinceră. El îi spune cât îl enervează Kristin și frecventele ei schimbări de carieră, faptul că nu aduce suficienți bani în casă, dar are pretenții foarte mari.

– Să știi că eu sunt foarte mulțumit de casa din Twickenham. Ne-am putut-o permite, pe când acum ne întindem mai mult decât ne e plapuma.

Emilia soarbe din cappuccino în timp ce-l ascultă.

– Pot să înțeleg de ce nu vrea să trăiască în casa altei femei.

– Tu n-ai trăit acolo zece ani. Nu se mai poate spune că e casa alteia.

– Știi ce vreau să spun. Am ales-o împreună. Ascultă-mă, trebuie să fii complet sincer cu ea. Așa cum suntem Elliot și cu mine.

– Chiar? face el ridicând dintr-o sprânceană. Deci o să-i spui că ai băut o cafea cu fostul tău soț?

– Bineînțeles. De ce nu? N-am nimic de ascuns.

O privește lung o vreme, apoi clatină încet din cap.

– Ești un om bun, Em. Și îmi pare rău pentru felul în care te-am tratat, serios.

Ea roșește și-i spune că ce-a fost a fost.

El își împinge deoparte cafeaua americană din care n-a băut decât jumătate.

– Deci când o să-ți pot citi cartea? Trebuie să existe unele privilegii pentru fostul soț al unei autoare de romane polițiste.

Emilia știe că lui Elliot i se pare curios că-l lasă pe Jonas să-i citească romanele înaintea tuturor, dar Jonas i-a susținut mereu cariera, chiar și după ce s-au despărțit. Și, cu toate defectele ei, la fel a făcut și Kristin.

– O să ți-o trimit pe e-mail după ce termin cu corecturile, spune golindu-și ceașca de cappuccino.

– Super. Abia aștept să văd cum o omori pe Miranda.

Mai stau puțin de vorbă, apoi Jonas pleacă la birou. După ce-i cumpără lui Wilfie cămășile de uniformă, Emilia urcă iarăși dealul, gândindu-se la Jonas și la conversația lor. Mânerul sacoșei de plastic o roade la încheietură, așa că se bucură când ajunge în fine acasă.

Ploaia a stat, dar norii de culoarea oțelului se adună pe cer cu un aer rău prevestitor. Pe peticul de iarbă de lângă alee e un copac ornamental care n-a înflorit încă. Elliot l-a plantat când s-au mutat, și încă n-a ajuns la înălțimea deplină. Crengile au un aspect mohorât fără podoabele florale. Când trece pe lângă el observă ceva atârnând de o ramură de sus. Cum vederea ei nu mai este la fel de bună ca pe vremuri, mijește ochii, dar pe măsură ce se apropie își dă seama ce este, după părul galben murdar ridicat într-o creastă, corpul tare și fața schimonosită. O păpușă trol. Spânzurată de gât cu o bucată de sfoară, legănându-se ușor în vânt. Se uită la ea câteva secunde, cu mintea gonindu-i disperată. Oare a fost lăsată acolo în același timp cu pachetul? N-a băgat-o de seamă când a plecat de acasă. Starea de bine pe care i-a dat-o cafeaua cu Jonas se stinge la fel de repede ca un chibrit ud.

Păpușile trol sunt din al doilea volum cu Miranda, *Cartea lui de vizită*, despre un criminal în serie care le lăsa atârnate în copaci.

După ce-și omora victimele.

Elliot.

Se repede pe lângă casă în grădină și direct în biroul lui Elliot. Nu-l vede prin ușa de sticlă, dar o deschide oricum. Nu e acolo. Derutată, rămâne în prag. N-ar fi plecat fără să-și încuie biroul, la câte echipamente scumpe are. Cana pe care i-a adus-o mai devreme zace răsturnată pe podea. Se năpustește de-a curmezișul peluzei spre casă, bâjbâind cu cheia până descuie ușa dublă.

– Elliot! strigă. Elliot!

Nu primește nici un răspuns.

9

– Vezi? spune Celia arătând spre luminatorul deschis din hol. Sunt sigură că pe aici a intrat făptașul.

Ridic privirea. E un geam mare, așa că o persoană destul de slabă ar putea să treacă prin el, și nu e atât de sus încât să nu poată sări pe podea. Deși respectivul ar trebui să fie agil, într-o formă fizică bună. Oare o cunoștea pe femeie, sau a profitat de ocazie? Mă gândesc la celelalte victime. Fiecare a fost ucisă când era singură în casă, de obicei la primele ore ale dimineții, și criminalul a intrat în clădire fie printr-un luminator, fie pe fereastră. Singurul caz în care nu ne-am dat seama cum a pătruns înăuntru a fost cel de-al doilea, al lui Jennifer Radcliffe. Nici o ușă sau fereastră deschisă ori spartă. Asta ne nedumerise, dar eram încă la început, când abia înțelegeam că avem de-a face cu un criminal în serie.

Ne răsucim la auzul unor pași grei pe scară. Saunders urcă gâfâind.

– Șefa... tocmai am vorbit cu femeia care locuiește dedesubt, Lorraine Butterworth, care a dat alarma. Noaptea trecută era plecată, dar spune că victima este Trisha Banks, în vârstă de treizeci și nouă de ani. Necăsătorită, fără copii. Lucra la Poundland. Aruncă o privire în carnet, apoi continuă: Se pare că era liniștită, nu socializa cu ceilalți locatari și stătea la această adresă de șase luni. Înainte a trăit la Londra. Lorraine și-a dat seama că e ceva în neregulă azi-dimineață, când s-a dus să-i dea un pachet și a găsit ușa întredeschisă. A dat-o de perete și a văzut-o pe Trisha zăcând pe pat. A fugit să sune la poliție.

– Excelent. Poți să bați pe la uși, să afli dacă vecinii au văzut sau au auzit ceva, dacă o cunoșteau? Unde-i Lorraine acum?

– La parter, șefa, are grijă de ea Michelle... agentul Doyle.

– Bine.

Îmi place de Doyle. Își face treaba fără tevatură și-l ține pe Saunders în frâu, chiar dacă el îi este superior

în grad. E aproape cinci și jumătate și deja a început să se întunece. Mă uit cum Saunders se retrage și e înghițit de bezna din hol.

Trisha Banks e întinsă pe pat în dormitorul ei umed și rece, în care tapetul se jupoaie de pe pereți. Corpul ei e în umbră, și tot ce pot vedea sunt tălpile de un alb prăfos. O să-i pun pe Doyle și pe Saunders să-i informeze cea mai apropiată rudă. E sarcina pe care o detest cel mai mult.

Pe când cobor, îi văd pe tehnicienii criminaliști și pe Ray, fotograful poliției. Se opresc să mă lase să trec înainte să se înghesuie în clădire.

Rămân în prag în timp ce Saunders, cu spatele la mine, discută cu un grup de vecini care vor să afle ce s-a întâmplat. Mă întorc, îmi aprind o țigară și trag câteva fumuri înainte s-o sting pe zidul de cărămidă. Un pescăruș zboară razant la suprafața mării.

Apoi intru iarăși în clădire, care miroase a umezeală și moarte, ca să stau de vorbă cu Lorraine Butterworth.

10

– Futu-i, sună oribil. Și după aia ce s-a întâmplat?

Louise o privește cu ochii căprui măriți, cu mâna strânsă în jurul paharului de vin.

– A fost oribil. Nu știam ce să fac. Chiar am crezut... Emilia clatină din cap. Habar n-am ce-am crezut. C-o să-l găsesc pe Elliot pe undeva prin casă, înjunghiat, ca în cartea mea. Oricum, l-am sunat pe mobil și, slavă Domnului, mi-a răspuns pe loc. Se dusese să ia benzină, știind că azi are multe drumuri. Of, ce ușurată am fost să-i aud vocea! Nici nu pot să-ți spun. Era furios pe sine însuși că n-a încuiat ușa.

– Futu-i, zice iar Louise, apoi ia o dușcă de vin.

Sunt în restaurantul lor preferat din Richmond – demodat, cu tapet de catifea cu model, scaune tapițate în roz și candelabre uriașe care atârnă din tavanul înalt. Louise spune că o face să se simtă ca o vedetă și de fiecare dată adaugă: „Pentru că numai

Dumnezeu știe câtă nevoie am să mă simt ca o vedetă".

– M-am speriat îngrozitor, spune Emilia jucându-se cu piciorul paharului de vin, mai ales când i-am văzut cana favorită răsturnată pe podea. A zis că trebuie s-o fi dat jos din greșeală când a plecat. Bine că nu s-a spart.

– Ai crezut că a avut loc o încăierare. Louis se apleacă spre Emilia, cu coatele pe masă. Și eu aș fi zis la fel. Deci acum avem două elemente, pescărușul cu gâtul rupt și păpușa trol.

– Ce mă neliniștește cel mai tare e că toate astea se întâmplă la mine acasă. Adică, spune Emilia lăsându-se pe spătar și oftând din rărunchi, cel care face asta știe unde stau.

– Dar e ceva inofensiv. Doar niște chestii enervante, atâta tot. Ce-a zis Elliot?

– Același lucru. Ieri, gândul c-o să te văd în seara asta m-a împiedicat s-o iau razna. Dar azi, când am ieșit din casă... eram puțin îngrijorată de ce-aș putea găsi.

– Cred că ar trebui să faci plângere la poliție. Numai ca să fie acolo. La secția locală, care e Twickenham în cazul tău.

Emilia simte un ghem în stomac și-și împinge la o parte somonul neterminat.

– Serios? Dar ziceai că nu crezi că-i mare lucru.

– Nu te panica. Nu spun că trebuie să te îngrijorezi. Cine știe ce idiot vrea să te necăjească. Vreun fan, probabil. Dar sunt de părere că ar trebui să înregistrezi plângerea. Ai un interfon din ăla cu video? Sau camere de supraveghere, ceva de genul ăsta?

E sigură că Louise i-a mai pus întrebarea asta. E la fel de preocupată de securitate ca socrul ei.

– Nu mă pricep deloc la minunile asta. Tatăl lui Elliot ne spune mereu să luăm mai multe măsuri de siguranță.

– N-ai zis că a fost polițist cândva?

– Acum mult timp. Înainte să te angajezi tu.

– De ce-a plecat?

Louise își ia cuțitul și furculița și continuă să-și mănânce friptura.

– Uite că nu știu, spune Emilia.

Își umple la loc paharul, recunoscătoare că o să ia un taxi până acasă. S-a amețit un pic deja, însă are nevoie de asta după stresul din ultimele zile.

– Elliot mi-a zis să nu-l interoghez, reia amuzată peste câteva clipe. Știi cum sunt eu. Băgăcioasă.

– Interesată, o corectează Louise amabil.

– Oricum, a zis că lui Trevor nu-i place să vorbească despre asta. Mi-a dat de înțeles că a avut ceva de-a face cu mama lui.

– Hm, da, probabil că slujba în poliție nu mi-a fost nici mic de mare ajutor în căsnicie, spune Louise cu un zâmbet sardonic.

– Oricum, cred că a fost polițist doar câțiva ani.

Louise înghite o îmbucătură mare de carne.

– Spuneai că soția lui a murit?

– Da, acum vreo opt ani. A trecut o vreme. El s-a mutat ca să fie mai aproape de noi.

– Socrii la ușă, râde Louise cu amărăciune. Nu-i întotdeauna un lucru bun.

– Mai bine decât cu părinții lui Jonas. Mama lui era teribil de dominatoare câteodată. Jonas e în mod clar prințișorul ei. Deși tatăl lui e un tip de zahăr.

Nu îi este dor de ei. Au promis să țină legătura după divorț, însă pe măsură ce Jasmine a crescut, nevoia ei de a comunica cu bunicii s-a redus constant, iar acum îi vede numai în vacanța de Crăciun.

– În orice caz, nu-mi lipsește Eliza, care „trecea pe-aici“ o dată la cinci minute.

– Leită Frances.

– Știu că Frances nu se poartă prea frumos cu tine, dar măcar e o bunică foarte atentă cu Toby.

Louise încuviințează din cap.

– Așa-i. Și, ca să fiu dreaptă cu poama acră, fără ca mi-ar veni greu să mă țin de slujbă. În condițiile

în care Mike nu-i bun de nimic. El însuși e un băiețel mare.

Emilia l-a întâlnit pe Mike numai o dată. Venise să-l ia pe Toby de la joacă într-o zi când Frances nu putea. S-a gândit, cu un junghi de vinovăție, că era un tip drăguț, afabil și prietenos, și părea să fie un tată grozav pentru Toby, lăsându-l să i se suie în cârcă pe când îl ducea la mașină. Dar nu cunoaște detaliile căsniciei și apoi ale divorțului lor. Louise e discretă cu trecutul ei, spunând că nu-i place să-și scormonească amintirile. „Trebuie să ne concentrăm asupra prezentului" e deviza ei, iar Emilia este de acord. Din punctul ei de vedere, trecutul poate să stea la locul lui.

– Pe de altă parte, am vești.

Louise își așază cuțitul și furculița pe farfuria goală și-și tamponează buzele cu șervetul. Nu obișnuiește să se îmbrace elegant: în general o vezi în blugi și o bluză largă cu mânecă lungă, adesea cu un animal pe piept. De data asta e o lamă cu papion de tartan.

Emilia și-a pus o bluză de mătase și și-a ondulat părul.

– Apropo, a fost delicios. Prima masă ca lumea de nu mai țin minte când.

Louise glumește mereu că are un regim îngrozitor, deoarece mănâncă pe fugă. Asta n-o surprinde pe Emilia. Polițista e scundă, ca ea, dar slabă ca un ogar și androgină, cu o tunsoare băiețească. Arată ca un puști drăguț.

– Ooh, spune-mi!

– Îl ții minte pe tipul cu care am ieșit la începutul anului trecut?

– Ăla care se ținea după tine, dar tu nu erai sigură?

Louise își ia un aer spășit.

– Da, uneori sunt o mare proastă, dar mi se părea prea curând după Mike. Oricum, am reluat relația.

– E o veste minunată. Mă bucur așa de mult pentru tine! Cum îl chema?

– Marcus. E tot polițist. Deși lucrăm în departamente diferite. L-am cunoscut la un curs. Așa că n-o să ne vedem prea des, dar de data asta mă simt mai pregătită. Încă nu i-am spus lui Toby, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai ține informația pentru tine.

– Sigur.

Emilia își golește paharul de vin.

– A, și mi-am luat o pisică, adaugă Louise. Știu, știu, o să mă transform într-una dintre babele alea cu pisici, dar Mike era alergic. Acum, că a dispărut din viața mea, pot în sfârșit să-mi iau una.

– Copiilor mei le-ar plăcea la nebunie un animăluț, dar Elliot e prea constipat. Colegii de apartament de la universitate l-au botezat Doamna Mop, pentru că tot timpul făcea curat, spune Emilia râzând. E pui?

– Da. Băiețel. Hamish. E superb. Negru, cu excepția unei bavețele albe, cu boticul roz. Uite-l! Își împinge telefonul sub nasul Emiliei ca să-i arate o poză. Îți place zgărdița din tartan? Observi un laitmotiv? întreabă arătând spre papionul lamei de pe bluza ei.

– Da. E foarte drăgălaș, spune Emilia cu o undă de invidie în glas.

Tare i-ar mai plăcea să aibă o pisică, se gândește pe când îi restituie telefonul.

S-a făcut târziu, și restaurantul se golește. Mai stau de vorbă, iar când se pregătesc de plecare, Louise întreabă despre carte.

– Deci o să se cheme *Ultimul ei capitol*?

– Ăsta e titlul provizoriu. Dar s-ar putea să se schimbe. Vrei să citești versiunea finală? Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai verifica posibilele neconcordanțe. După cum știi, sunt o grămadă de detalii de procedură. Oricum, îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Pur și simplu m-ai salvat. Știi cât de greu mi-a fost.

Amintirea o face să simtă bine cunoscuta învolburare de groază în adâncul stomacului.

– Mi-a făcut plăcere să te ajut, și aș fi încântată să citesc versiunea finală. Trimite-mi-o prin e-mail, dacă vrei.

Louise își îndeasă un fes negru pe cap și-și încheie haina, apoi se îndreaptă spre ieșire.

– Vii la petrecerea de lansare, nu-i așa? Pe șaptesprezece? întreabă Emilia când pășesc pe trotuarul udat de ploaie.

– Petrecerea de lansare? Dar credeam că *Ultimul el capitol* apare în octombrie.

– Asta e pentru ediția broșată a volumului numărul nouă, *Omul pierdut*. Din cauza pandemiei n-am putut face lansarea pentru ediția cartonată.

– Sigur, spune Louise luând-o de braț. Dacă nu-s de serviciu, o să vin.

O iau spre pajiște, care e scăldată în umbră și are un aer ușor sinistru. Halourile lămpilor de iluminat stradal abia se zăresc prin ceață. Locul e pustiu și straniu, întunericul le înconjoară tot mai strâns, de parcă ar vrea să le înfețe. Emilia se cutremură.

– Ești bine? o întreabă Louise.

– Da. Numai că... mă tot gândesc... e posibil să fie un hărțuitor?

– Mă ai pe mine. Dacă puțoiul îți face necazuri, îl arestez pe loc.

– De unde știi că e bărbat?

– Sau puțoaica. Ce-o fi.

Louise se lasă pradă unui râs necontrolat, stârnind zâmbetul prietenei sale.

– Nu cred că ești în stare să arestezi pe cineva în momentul ăsta.

– Noroc că Toby e la Mike în seara asta. Deși mi-e dor de el.

– Sper că te referi la Toby.

– Da. Bineînțeles. Nu mi-e dor de nemernicul de Mike.

– Că veni vorba de nemernici, n-o să ghicești pe cine-am văzut ieri.

Emilia îi povestește despre întâlnirea cu Jonas.

– Deci o înșală pe Kristin? exclamă oripilată Louise la final.

– Nu cred c-o înșală *deocamdată*. Dar e tentat.

– Ei bine, așa funcționează karma.

– N-aș fi atât de sigură. Credeam că o să mă bucure ideea că el îi face asta, dar nu. Pur și simplu mă gândesc: la ce bun toate astea? De ce ne-a provocat atâta suferință mie și lui Jasmine, dacă nu are o relație fericită cu Kristin?

Dar Louise n-o ascultă. S-a oprit brusc pe cărarea întunecoasă, silind-o și pe Emilia să rămână în loc, deoarece se țin în continuare de braț. Corpul i-a înțepenit.

Emilia se înfioară.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? șoptește.

– Cred că suntem urmărite, îi răspunde polițista pe același ton.

Toată jovialitatea i-a dispărut din voce; dintr-odată, pare cât se poate de trează.

– Poftim?

Emilia se răsucește, însă nu e nimeni acolo, doar beznă între clădirile umbrite și pajiștea din stânga lor.

– Am simțit pe cineva în spatele nostru... și apoi am văzut un bărbat fugind pe aleea aceea. Trebuie să mergem. Haide! spune Louise trăgând-o cu putere de braț.

Inima Emiliei bubuie atât de tare, încât i se face rău. Cine naiba le urmărește și de ce? O fi persoana răspunzătoare de pescăruș și de trol, sau cineva care n-are nici o legătură? Aruncă o privire spre Louise, dar expresia acesteia este gravă, concentrată, obrajii îi sunt roșii. Aproape că trebuie să alerge ca să țină pasul cu ea. Aude pași în spatele lor. Louise are dreptate, cineva le urmărește.

Din fericire, ajung repede pe strada principală, unde sunt oameni și mașini și lumini. Emilia e atât de ușurată, încât i s-au înmuiat picioarele.

– Haide, o îndeamnă Louise trăgând-o spre locul unde a oprit un taxi din care iese un cuplu tânăr.

E aproape zece și jumătate într-o zi de miercuri, dar încă mai e lume pe stradă. În timp ce Louise vorbește cu șoferul, Emilia se urcă pe bancheta din spate, privind atent în jur ca să-l identifice pe urmăritor. Cineva iese dintre două clădiri – din direcția de unde au venit ele –, dar cotește în partea cealaltă, spre Podul Richmond. Are o haină cu glugă, și Emilia nu-i poate distinge fața. Mijește ochii încercând să vadă mai bine, dar nu poate. Își blestemă vederea slăbită. Înainte obținea scorul maxim la teste.

Taxiul pornește, și cele două se lasă moi pe banchetă.

– Probabil că nu ne urmărea nimeni, spune Louise întorcându-și capul să se uite la Emilia; lumina lămpilor pe lângă care trec în viteză îi scoate în evidență pomeții delicați.

Afirmația ei nu sună convingător.

– De ce mergem pe-aici? Doar apartamentul tău e într-acolo, nu? întreabă Emilia îndreptându-se de spate ca să privească pe fereastră.

– Prefer să te duc pe tine acasă întâi, să știu c-ai ajuns cu bine.

– Deci crezi că am fost urmărite?

Louise nu răspunde. În schimb, își strânge buzele, ca și când s-ar împiedica să-și dezvăluie adevăratele gânduri.

Cincisprezece minute mai târziu, taxiul oprește în fața casei Emiliei. Elliot trebuie să fie deja în pat. I-a lăsat lumina aprinsă, o vede prin geamul în formă de evantai de deasupra ușii. Restul casei e cufundat în întuneric.

Louise îi cere șoferului să aștepte până intră Emilia în casă.

– Promite-mi că mâine faci plângere la poliție, îi șoptește imperativ. Și fă rost de niște camere de supraveghere. Repede!

11

Daisy
2005

Daisy avea aproape unsprezece ani când mama ei a fost ucisă.

Își amintea noaptea aceea de parcă ar fi fost în ajun, nu cu opt ani în urmă. Dormea în patul ei când auzise un zgomot de la parter: o izbitură, un țipăt slab, apoi tăcere. Casa lor era mică, două camere la primul nivel, două la al doilea, într-un șir de imobile lipite, cu vedere la mare, într-un sat pitoresc din Devonshire din apropiere de Plymouth, și majoritatea sunetelor erau greu de înăbușit, de pildă chicotelile alcoolizate ale mamei când credea că Daisy doarme, ceea ce însemna că iubitul ei își făcuse apariția. Mama ei nu știa că Daisy e la curent cu existența Iubitului, deoarece era invitat numai după ce fetița fusese trimisă la culcare. Dar Daisy observa dovezile a doua zi dimineață: un pahar de vin în plus, mâzgălelile pe care le făcuse pe marginea ziarului care era întotdeauna abandonat pe brațul fotoliului, pachetul gol de țigări care emana un miros persistent de bălegar amestecat cu ceva ce ea nu putea identifica.

Uneori se străduia să rămână trează ca să-l vadă plecând, sărutând-o pe mama ei în prag, în lumina pâlpâitoare a becului de pe verandă care ar fi trebuit schimbat. Avea un păr nisipiu care i se zburlea ușor la ceafă în două vârtejuri și un gât gros care-i amintea fetei de ciolanul afumat pe care-l primea uneori acasă la tatăl ei.

Acum, la vârsta măreață de optsprezece ani, se întreba dacă nu cumva tot secretul care înconjura relația mamei sale avea drept motiv faptul că iubitul era însurat. Părinții ei se despărțiseră cu câțiva ani înainte, așa că nu era nici o altă explicație pentru insistența cu care mama păstra discreția. Întâlnirile cu tipul misterios duraseră luni de zile. Venea de cel

puțin două sau trei ori pe săptămână, și Daisy știa că atunci când își petrecea seara de vineri și toată ziua de sâmbătă acasă la tatăl ei, mama profita la maximum de ocazie. Ceva din toate astea o nemulțumea, poate faptul că mama ei nu era sinceră. Nu ca tata și iubita lui, Shannon, care nu puteau lăsa să treacă o secundă fără să se atingă, într-un fel care o făcea să se bucure că tatăl ei era fericit.

Când o întreba pe mama despre tipul misterios ea se eschiva, spunându-i că era doar un prieten, un coleg de serviciu, ceea ce nu era foarte plauzibil, din moment ce mama ei făcea curat prin diverse case când ea era la școală.

Acum își dorea să fi fost mai insistentă, mai agresivă, s-o oblige să-i spună adevărul – cel puțin să-i dea numele tipului.

Pentru că așa poate că ar fi reușit s-o salveze.

12

A doua zi de dimineață, urmând sfatul lui Louise, Emilia sună la secția locală de poliție și-i relatează incidentele unui agent cu voce plictisită. A așteptat până după ce i-a dus pe copii la școală, întrucât nu vrea să-i alarmeze. Anul trecut, Wilfie a trecut printr-o serie de spaime nocturne. Țipetele lui spărgeau tăcerea nopții, făcând-o pe Emilia să sară din pat udă leoarcă de transpirație, cu inima bătându-i nebunește. Dădea fuga în camera lui și se întindea lângă el pe patul de sus, alinându-l până când se potolea. Experiența fusese terifiantă, dar numai pentru ea, deoarece Wilfie nu-și amintea mare lucru a doua zi. Elliot spusese că fiul lor îi moștenea imaginația debordantă. De atunci pare să fi depășit crizele, dar Emilia e mereu în gardă, îngrijorată că orice mic detaliu le va face să revină.

Elliot stă în bucătărie, cu o cafea în față. A mutat crinii pe masă, și buchetul umple încăperea cu o aromă dulce, siropoasă. Îi simte ochii ațintiți asupra

el în timp ce se plimbă de colo-colo cu telefonul în mână.

– Ce-au zis? o întreabă când încheie convorbirea.

Se oprește de partea cealaltă a insulei față de el.

– Doar că să-i anunț dacă se mai întâmplă ceva, dar părea că nu le pasă nici cât negru sub unghie.

Oftează și pune mobilul pe blatul de piatră.

El o privește câteva secunde peste gura cănii.

– Ce mă îngrijorează e că aseară tu și Louise ați avut impresia că sunteți urmărite. Nu le-ai pomenit de asta polițiștilor?

Emilia dă ocol insulei, trage scaunul înalt de lângă el și se așază.

– Nu știu dacă n-a fost doar un acces de isteric pentru că vorbeam despre asta și ne ațâțam reciproc. Eram amândouă cam amețite.

El se încruntă, vizibil neconvins, și-și suflecă mânecile puloverului.

– S-ar fi zis că se pricepe mai bine, fiind detectivă, mormăie.

– Ce vrei să spui?

– Ar fi trebuit să-și păstreze calmul. Eventual să se ducă la tip, să vadă ce vrea.

– Nu era de serviciu.

– Credeam că detectivii sunt mereu de serviciu, spune el ridicând din umeri. Așa zicea tata.

Emilia încearcă să-și stăpânească iritarea.

– Louise nu era acolo în ipostaza de detectiv, ci în aceea de prietenă a mea. Și eram amețită, cum am spus.

– Sunt îngrijorat, recunosc. Tu și copiii sunteți totul pentru mine.

Drept răspuns, ea îl ia de mână și i-o strânge ușor.

– Oricum, Louise m-a sfătuit să montez niște camere de supraveghere. Atât în față, cât și în spate.

Elliot își retrage mâna și-și apasă ochelarii pe nas.

– Exact la asta mă gândeam când vorbeai la telefon. M-aș simți mai bine, ținând cont că săptămâna viitoare o să fiu în Islanda. Nu m-aș

duce, dar e un client important. O să-i cer sfatul tatei.

Soarbe ultima înghițitură de cafea și sare jos de pe scaun. O sărută pe buze, pune cănile în mașina de spălat vase, apoi pleacă spre biroul lui.

Abia când rămâne singură își amintește Emilia că nu i-a spus despre întâlnirea cu Jonas de ieri.

Din fericire, restul săptămânii decurge fără incidente, și pe măsură ce se apropie ziua de vineri, Emilia își recapătă calmul. Acum, că Elliot a instalat camerele de luat vederi, se simte mai protejată. Dar și-a promis să țină încuiată ușa de la verandă, pentru orice eventualitate. În weekend e ocupată cu meciul de fotbal al lui Wilfie și cu cel de netball al lui Jasmine. Îi face plăcere să constate că Jasmine pare mai fericită în ultima vreme; se străduiește mai mult să iasă în centru cu Nancy. Se bucură că weekendul ăsta nu e rândul lui Jonas să stea cu Jasmine. Chiar dacă nu-i pasă prea tare de Kristin, tot se simte vinovată când își amintește conversația cu Jonas și preferă s-o evite.

Noaptea trecută, în pat, i-a spus în fine lui Elliot că a dat nas în nas cu fostul ei soț. Tot amânase, cunoscând părerea lui despre Jonas. „O să-l tolerez pentru că e tatăl fiicei tale", îi zisese la începutul relației lor. „Dar nu te poți aștepta să-l respect pe individul ăsta după ce ți-a făcut. Și nu mă porni pe tema lui Kristin."

În adâncul sufletului fusese mulțumită că ținea atât de mult la ea încât îi prelua și suferințele. Elliot și-a luat în serios jurămintele de la nuntă. Condamnă trădarea cu cea mai mare severitate și i-a spus în mai multe rânduri că n-ar putea s-o ierte niciodată dacă l-ar înșela. Așa vede și ea lucrurile. N-ar putea să mai treacă printr-o asemenea situație, iar rigoarea lui morală i se potrivește mănușă. A fost unul dintre motivele pentru care și-a îngăduit să se îndrăgostească de el. Elliot are așteptări mari, dar uneori asta o împiedică să fie complet sinceră.

S-au întors față în față, cu pilota albă scrobită trasă până la bărbie, ținându-se de mână. Emiliei îi place foarte mult dormitorul lor, redecorat de curând în nuanțe de gri, cu o vână purpurie țesută în pledul ecosez de la capătul patului. El s-a întins să-i dea o șuviță de păr după ureche.

– E tâmpit, a zis, în timp ce o rază de lună îi traversa pomeții. De ce să se recăsătorească dacă știe c-o să înșele iar?

– Nu-l înțeleg nici eu, a murmurat ea. N-am vrut să-ți spun nimic în fața lui Jas. Ea îl adoră. Și țin și la Kristin – era prea mică, nu ține minte prin ce chinuri am trecut. Am încercat s-o țin departe de toată povestea.

– Ești mult mai cumsecade decât aș putea eu să fiu vreodată. Numai să nu-l prind că mai vine să te amușine.

Chiar dacă avea un ton glumeț, Emilia i-a sesizat gelozia din glas. A râs și s-a cuibărit în brațele lui.

– Nici vorbă. Nu m-am gândit niciodată c-o să-mi pară rău pentru Kristin, dar uite că se întâmplă.

Elliot pleacă în Islanda luni dimineață. Detestă să zboare, și Emilia îi simte nervozitatea în timp ce se foiește prin bucătărie, stându-i în cale când ea încearcă să pregătească micul-dejun. I-a spus la un moment dat, la puțin timp după ce s-au cunoscut, că a avut „un fel de cădere nervoasă" în adolescență și că a trebuit să ia anxiolitice și antidepresive câțiva ani după terminarea liceului. A încetat tratamentul cu mult înainte s-o întâlnească pe ea. În cea mai mare parte a timpului nici nu s-ar zice că a trecut vreodată prin așa ceva, dar din când în când se vede, ca granulația lemnului prin vopsea. Își amintește că Ottilie a avut probleme asemănătoare la școală și a trebuit să se retragă un timp, asemenea altor colege de aceeași vârstă. Și-a explicat acest lucru prin faptul că era o instituție extrem de strictă, unde rezultatele la examene contau mai mult decât bunăstarea elevilor. Elliot a fost într-o situație

comparabilă, deși școala lui era la trei sute și ceva de kilometri și avea doar program de zi.

La masă, Jasmine vâră lingura de porridge în gură cu o mână, în timp ce tastează un mesaj cu cealaltă. Wilfie dă buzna în încăpere, cu cămașa afară din pantaloni și fără pulover.

– Așază-te, îi spune Emilia întinzându-i cercalele. Nu uita că azi ai sport.

– Putem să ne luăm un cățel? întreabă puștiul luând bolul și trântindu-se pe scaun lângă sora lui.

– Nu acum, îi răspunde în timp ce-i vâră adidașii în sacul de sport.

– De ce? Toți prietenii mei au animăluțe. Nu-i corect. Îmi tot spui c-o să ne luăm unul, și după aia te răzgândești.

– Și cine o să-l hrănească? Tu? Cine o să-l scoată la plimbare? Cine o să curețe după el? îi replică Emilia, turnându-și o ceașcă de ceai.

Îl vede pe Elliot cu coada ochiului. Cenușiu la față, caută ceva într-un sertar.

– O să fac toate chestiile astea! Promit!

– Așa cum ai făcut cu hamsterul? Toate sarcinile au ajuns pe capul meu până la urmă.

– Eram prea mic pe atunci. N-aveam decât cinci ani.

– Eu aș prefera o pisică, intervine Jasmine, fără să ridice ochii din telefon.

– Pisicile sunt plicticoase, zice Wilfie. Dacă ne luăm un cățel...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Wilf! zbiară Elliot. Mai taci. Mama a zis nu!

Se răsucesc tustrei șocați. El își privește fiul cu mânie pe chipul de obicei jovial. Ține pașaportul între degete. Emilia observă că mâna îi tremură.

Bărbia lui Wilfie începe să zvâcnească a plâns, iar Jasmine își dă ochii peste cap de parcă scena aceasta domestică ar fi mult sub nivelul ei, apoi atenția îi revine la telefon.

Emilia îl bate liniștitor pe umăr pe Wilfie, apoi se duce la soțul ei.

– Ești bine?

El își trece o mână peste falcă.

– Îmi pare rău. Scuze, amice, spune apropiindu-se de Wilfie și ciufulindu-i părul creț. Tati s-a sculat cu fața la cearșaf azi-dimineață.

Jasmine pare că ar avea ceva de comentat, dar își coboară privirea când Emilia clatină din cap a avertisment.

– E OK, murmură Wilfie, însă pe Emilia o doare sufletul să-l vadă așa de abătut.

Îl masează pe Elliot pe spate.

– O să fie bine, îi spune.

– Știu. Îmi trece când ajung la aeroport, răspunde el în șoaptă. Sunt doar un pic agitat, atâta tot.

Încearcă să-și ascundă frica de zbor, nu vrea ca Jasmine și Wilfie să se molipsească.

Un claxon de afară îi anunță că a venit taxiul. Elliot o ia în brațe.

– O să-mi fie dor de tine, murmură cu nasul în părul ei.

– Și mie. Nu durează mult. Joi te întorci.

– La fix pentru lansarea ta. Retrăgându-se, adaugă: Doar că nu-mi place să plec acum, după ce... știi tu.

– Nu s-a mai întâmplat nimic, și tatăl tău nu e departe. Iar Louise stă la numai câteva străzi mai încolo. În cel mai rău caz, pot să-l sun pe Jonas.

Chipul lui se întunecă.

– Doar în ultimă instanță.

– Bineînțeles, nu-ți face griji.

Elliot îi îmbrățișează pe copii, cerându-și iarăși scuze de la Wilfie, apoi Emilia îl conduce în hol, unde îl așteaptă valiza.

– Îmi pare rău c-am fost morocănos în dimineața asta.

– Hei, nu-ți mai pune atâta cenușă în cap. E în regulă. Ne vedem joi. Să mă suni când aterizezi.

Îl sărută iar, apoi se uită din cadrul ușii cum soțul ei coboară treptele și se îndreaptă spre taxiul de la capătul aleii.

O observă abia după ce mașina se îndepărtează: o coroniță funerară sprijinită de zidul de cărămidă din stânga ușii, după stâlp. Se asigură că n-o pot vedea copiii, apoi se apleacă s-o cerceteze. Pe cartonaș scrie numai *Cu compasiune*, și măruntaiele îi îngheață instantaneu.

Miranda a primit o coroană în al treilea volum al ciclului, *Să răstorni cerul și pământul*, ca avertisment în cazul de crime în serie la care lucra.

Dar cine ar fi putut s-o avertizeze? Și de ce?

13

Lorraine Butterworth este o femeie înaltă și slabă care emană energie nervoasă. Mâinile nu-i stau nici o clipă, ocupate fie să aranjeze o șuviță de păr vopsit în negru, fie să aprindă o țigară după alta. Are pe puțin șaizeci de ani. Mâna îi tremură când îmi întinde o cană ciobită cu un ceai mult prea lăptos. Stă cu spatele la chiuvetă în bucătăria ei minusculă, cu geamul deschis, și trage adânc din țigară. Neonul de deasupra bâzâie, o muscă moartă a rămas lipită de carcasa de plastic. Biata femeie pare traumatizată. Îmi aduc aminte de primul cadavru pe care l-am văzut în viața mea. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru asta. Imaginea m-a bântuit săptămâni întregi.

– Ce-mi puteți spune despre Trisha Banks? o întreb. De când locuia în apartamentul de deasupra?

– Nu de mult. Eu stau aici de ani de zile. Am văzut o grămadă de oameni venind și plecând. S-a mutat acum cinci sau șase luni. Era retrasă. Mereu am simțit că fuge de ceva sau de cineva. Ieșea numai ca să se ducă la slujba ei de la Poundland, și când venea acasă, acolo rămânea. Foarte rar pleca în altă parte.

– Ați văzut vreun bărbat urcând la ea? Vreun iubit?

– Cum i-am zis celuilalt polițist, am văzut un tip adăstând la oarecare distanță. Deși nu-s sigură că era iubitul ei. Nu l-am văzut niciodată intrând în clădire, așa că nu cred c-a fost la ea acasă. Dar era înalt.

Așezată la măsuța de melamină, sorb din ceai și-mi pare rău în secunda următoare. Laptele e acru. Las ceașca jos.

– Când spuneți că „adăsta", la ce vă referiți mai precis?

Lorraine trage fumul în piept; venele îi ies în relief prin pielea subțire de pe mâini. Scoate un norișor care umple încăperea strâmtă. Pe frigider observ un desen copilăresc cu o casă, fixat cu un magnet înfățișând o oaie mițoasă.

– Nu știu, zău. Pândea, aș zice. O dată am văzut-o vorbind cu el pe stradă, acolo, spune fluturând vag țigara înspre partea din față a clădirii. Dar de obicei îl zăream un pic într-o parte, pe trotuar. Ca și când ar fi așteptat-o. O dată l-am strigat, întrebându-l ce vrea, dar nu mi-a răspuns. În loc de asta, a pornit spre plajă.

Inima mi-o ia la galop. Ar putea să fie omul nostru. Ucigașul. Ar putea să fie persoana pe care o căutam de atâția ani. Până acum n-a fost nici un martor ocular, cu o singură excepție... cu mult timp în urmă. Și pe acela nu puteam pune bază.

– Cum arăta?

Se strâmbă și trage tare din țigară.

– Bine făcut. Părea în formă. Greu de zis. Nu i-am văzut fața. Întotdeauna purta glugă.

– Avea vreun semn particular? Ceva ce ieșea în evidență?

Clatină din cap.

– Nu, din câte țin minte. Avea haine închise la culoare, și întotdeauna era noapte și, cum am zis, purta glugă. Nu l-am văzut niciodată pe timpul zilei.

– Culoarea părului? A ochilor?

– Cum am zis, era prea întuneric ca să văd, iar el era prea departe.

– Înălțimea?

– Pe puțin un metru optzeci și doi. Eu am unu șaptezeci și cinci și părea mai înalt ca mine.

Îmi ascund dezamăgirea. Nu știu ce mă așteptam să aflu. Tipul o fi stat el departe șaisprezece ani, dar nu-i deloc prost. Speram că i-au mai ruginit instinctele. Că

în sfârșit o să facă o greșeală, că și-a pierdut îndemânarea.

Mă ridic și-mi vâr carnetul în buzunarul hainei.

– Mulțumesc foarte mult, Lorraine. Știu că a fost un șoc.

Își stinge țigara în scrumiera plină ochi și-și aprinde imediat alta.

– Sunt în primejdie? Dacă se întoarce, de data asta după mine?

E o ipoteză pe care nu pot s-o exclud. Ce l-o atrage pe individul ăsta la victimele lui? Aveau vârstele cuprinse între treizeci și patruzeci și cinci de ani. Nu le maltratează niciodată sexual, doar le înjunghie și le marchează cu scrijeliturile acelea sinistre în formă de călugăriță. Un lucru e cert: e un psihopat misogin.

– Aveți unde să stați câteva zile?

Își trage nasul.

– Da. Fiică-mea stă la Paignton. Pot să mă duc la ea.

– Cred c-ar fi o idee bună, spun, îndreptându-mă spre vestibul. O să trimit o agentă să stea cu dumneavoastră până plecați.

Deschide ușa apartamentului și ieșim amândouă în hol. Ușa din față e încă deschisă, banda poliției înconjoară grădina. Aș vrea să plece înainte de momentul în care corpul Trishei Banks va fi dus la morgă.

Vântul îmi biciuiește poalele hainei elegante de lână. Îi văd pe Saunders și Doyle în pragul casei de vizavi. Michelle Doyle ia notițe – un semn bun.

Sper că au văzut ceva. Dintr-odată, Lorraine rupe tăcerea:

– Stați așa. Știu că nu-i mare lucru, dar fumează. Tipul pe care l-am văzut. Era fumător.

– Mulțumesc.

Nu e mare lucru, dar ar putea fi de ajutor. De atâția ani n-avem nici un indiciu.

– Dar nu țigări obișnuite, continuă ea din ușă. Din alea mentolate. Au un miros aparte. Știu asta pentru că bunicul meu fuma din astea, la fel și tata și frate-meu.

Țigările mentolate au fost interzise de curând, din cauza riscului sporit de boli cardiovasculare. Mă întreb de unde face rost de ele. Îi mulțumesc lui Lorraine, apoi ridic banda de avertizare ca să trec pe sub ea. Un bărbat înalt care fumează țigări mentolate, interzise recent. E mai mult decât am avut vreodată.

Poate că, la urma urmei, face greșeli.

14

Emilia se uită fix la telefon, încercând să-și înăbușe panica în timp ce se chinuie cu aplicația interfonului video pe care i l-a instalat Elliot înainte să plece. A ascuns coroana în garaj, la capătul grădinii, ca să n-o vadă copiii, apoi a trebuit să se poarte firesc până i-a dus la școală. Nu voia să-l sune pe Elliot ca să-l îngrijoreze.

Acum e singură în casă, lângă insula din bucătăria care dintr-odată pare prea mare. O petală de crin a căzut pe blatul de marmură. Elliot ar fi cules-o într-o clipită și ar fi șters frenetic suprafața, de teamă că polenul o să păteze piatra luxoasă. Dar ea o lasă acolo. În cele din urmă își dă seama cum poate vedea înregistrările camerei, și pulsul i se întețește când imaginile apar pe ecran. Derulează înapoi. Coroana trebuie să fi fost lăsată de dimineață, când se pregăteau de plecare. Într-adevăr, la 7.45 o siluetă vine pe alee, cu coroana în mână. Emilia își aranjează mai bine ochelarii de citit. Silueta capătă contururi mai clare; e un bărbat, care acum se apleacă să așeze coroana pe pavelele din stânga ușii. De asta n-a observat-o Elliot când a ieșit în grabă.

Individul nu sună, dar face câțiva pași înapoi ca să se uite la ferestre. Cine e? Oare îl cunoaște? Acum fața apare în dreptul obiectivului camerei. E în vârstă de vreo cincizeci de ani și are barbă. Iar apoi Emilia remarcă uniforma cafenie bine cunoscută. E un curier, fir-ar să fie! Închide aplicația cu un oftat de frustrare. Peste câteva clipe atenția îi este atrasă de cartonașul pe care l-a scos

din coroană, acum abandonat pe masă. Îl ia repede. Cuvintele *Cu compasiune* sunt scrise cu cerneală neagră, probabil de florar la cererea plătitorului. Îl ridică în lumină ca să vadă mai bine adresa. E scrisă cu caractere mici în colț, dar tot ce poate distinge este că florăria are sediul în Twickenham. Oare asta înseamnă că expeditorul locuiește în zonă? Sau a ales o florărie apropiată de casa ei?

Are mobilul încă în mână, așa că formează numărul. O femeie îi răspunde cu voioșie în glas.

– Bună ziua, spune răgușit Emilia; dintr-odată, își simte gâtul iască. Am primit azi-dimineață o coroană funerară, dar n-are nici un nume sau adresă, și aș dori să aflu de la cine e.

– Ah, sigur, îi răspunde femeia amabilă. Stați un pic să mă uit. Se aude un sunet de taste, apoi: Nu e nici o adresă sau număr de telefon...

Emilia inspiră adânc.

– În regulă. Dar detaliile legate de plată?

– Păi, s-a plătit cu bani gheață. Stați puțin. Femeia mai apasă niște taste înainte să reia: Da, atât avem. Cineva ne-a sunat, și ulterior a venit la magazin să plătească.

Stomacul i se zdruncină. Înseamnă că e localnic?

– Vă puteți aminti cum arăta această persoană?

– Era bărbat, cred... la vreo treizeci și ceva de ani. Păr castaniu tuns scurt. A zis, acum îmi aduc aminte... a zis că făcea comanda în numele soției lui, Miranda Moody.

Camera se învârte cu ea. „Ce mama naibii?"

– Doar atât îmi puteți spune?

– Da.

– Și nu v-a spus cum îl cheamă?

– Nu, îmi pare rău.

– Bine atunci, mulțumesc. Se pregătește să închidă, când îi vine o idee. Ați putea să verificați dacă această Miranda Moody mi-a mai trimis ceva? Acum o săptămână am primit un buchet de flori fără carte de vizită.

– Stați să mă uit, spune femeia pe același ton plin de entuziasm, în contrast cu situația în care se găsește Emilia.

Se uită în grădină. Vremea e posomorâtă, peste copaci plutesc vălătuci de ceață. De aici poate vedea marginea biroului lui Elliot, și nu se simte în largul ei la gândul că el e plecat.

Se aude un foșnet, apoi femeia revine.

– Alo? Miranda Moody v-a comandat și un buchet de crini pe întâi martie, tot prin telefon. Nu eram la serviciu în ziua aceea, dar o să-l întreb pe colegul meu dacă-și amintește ceva despre comandă și dacă același domn a venit să plătească.

– Mulțumesc. Mi-ar fi de mare ajutor. Îi dă numele ei și numărul de telefon, apoi spune: Ar fi posibil să-mi dați de știre dacă această Miranda Moody mai face altă comandă înainte să mi-o trimiteți? Nu vreau să mai primesc nimic de la această persoană.

Vocea femeii s-a înmuiat.

– Oh, îmi pare foarte rău. Desigur. O să notez pentru ceilalți colegi.

Emilia închide. Informațiile i se derulează prin minte. Un bărbat. Pune apa la fiert, apoi, fără să-și scoată haina groasă, urcă în fugă cele două rânduri de scări până la biroul ei. Va lua carnetul pe care i l-a dat Jasmine de ziua ei și va începe să consemneze tot ce se petrece, așa cum a sfătuit-o polițistul cu care a vorbit la telefon. De asemenea, o va suna pe Louise și-i va povesti despre ultima descoperire doar așa, pentru orice eventualitate. Refuză să se lase speriată de ciudatul acela, oricine ar fi. Nu mai e șoricelul care era în timpul căsniciei cu Jonas. O să se descurce.

Gâfâie ușor când ajunge la mansardă. Ar trebui să folosească bicicleta medicinală pe care a cheltuit o avere, dar e ca o tortură. Nu i-a plăcut niciodată să facă sport, deși a încercat tot felul de variante, sperând că poate-și va găsi pasiunea într-un târziu.

Trage sertarul biroului, ia carnetul și se uită abătută la prima pagină liniată. Aici ar fi trebuit să-și noteze planurile pentru noul roman, nu c-ar avea vreo idee deocamdată. Deja i-a fost foarte greu cu intriga din *Ultimul ei capitol*. Ia un pix, se așază la masă și începe să enumere toate incidentele de până acum, oricât de neînsemnate.

Pe la prânz are impresia că înnebunește, singură în casă, iritată de fiecare sunet bizar, de fiecare zgomot din caloriferele de modă veche, de scârțâitul podelelor. Bine măcar că a stabilit să ia prânzul cu Ottilie la Richmond.

Ziua s-a mai luminat, soarele se chinuie să iasă de după nori, chiar dacă e încă multă umezeală în aer.

Când ajunge la restaurant, Ottilie e deja la o masă de afară, purtând un mantou albastru-pal cu guler de blană artificială și o căciulă pufoasă asortată peste părul blond. Flutură o mână înmănușată când o vede pe Emilia, apoi se ridică s-o sărute fără s-o atingă cu buzele. Nu stau niciodată înăuntru când vin aici; un obicei format în timpul pandemiei, presupune Emilia, dar oricum preferă să stea în aer liber.

– Ți-am comandat deja un cappuccino, o informează Ottilie.

– Sugerezi că sunt previzibilă?

– Nicidecum, scumpo. Era să-ți comand un pahar de vin, dar mi-am adus aminte că trebuie să iei copiii de la școală.

Emilia își scoate mănușile.

– Numai pe Wilfie. Acum Jasmine vine singură acasă, cu Nancy.

– Așa ar și trebui. Are cincisprezece ani, totuși.

Emilia știe că o protejează cam mult pe Jasmine. Însă fiica ei a fost întotdeauna un copil sensibil, și a trebuit să treacă prin divorțul părinților, recăsătorirea mamei cu Elliot și, la scurt timp, apariția frățiorului.

Ottilie se lasă pe spătar.

– Din păcate, am numai o oră la dispoziție. După-amiază mă văd cu un client în Hampton.

Are o firmă de design interior pe care a înființat-o în 2010. A mers bine până la pandemie, când a ajuns aproape de faliment, iar acum Ottilie trebuie să lucreze mai mult ca s-o pună iarăși pe picioare.

– Dar avem o grămadă de chestii de discutat, continuă ea. Nu în ultimul rând, întâmplarea de duminică de la voi.

– La ce te referi?

– La masă, după ce ai primit pescărușul ăla spart, ai părut cam agitată, atâta tot.

– Of, Doamne. Nu știu de unde să încep.

Emilia e pe cale să-și depene povestea când chelnerița le aduce cafelele și le invită să comande. Amândouă aleg *quiche* și salată. Când rămân singure, Emilia spune:

– Azi am primit o coroană mortuară, cu un cartonaș de condoleanțe.

Ottilie se apleacă în față cu ochii ei verzi lărgiți de curiozitate, iar Emilia îi povestește tot ce s-a întâmplat de la ultima lor întâlnire.

– La naiba! E ditamai campania de intimidare.

– Știu.

Emilia îi spune ce-a aflat de la vânzătoarea de la florărie.

– Se pare că te-ai ales cu un hărțuitor, Mils. Trebuie să fii foarte atentă. Privind-o îngrijorată, Ottilie o întreabă: Ai făcut plângere la poliție?

– Da. Și i-am spus lui Louise. Prietena mea detectivă, explică văzându-i nedumerirea. Încă n-ai cunoscut-o, dar sper să vină la lansarea cărții mele. Ea mi-a zis să montez camere de supraveghere și un interfon video. Emilia își împreunează degetele în jurul ceștii calde. Faptul că-mi copiază episoade din cărți mă cam sperie, recunosc.

– Nu mă miră. E hărțuire. Măcar poliția e la curent. Unii oameni sunt pur și simplu ciudați. Ottilie oftează și se uită la râu, pe care trece o

familie de lebede. Își întoarce atenția spre Emilia și adaugă: Îi excită genul ăsta de chestii.

– Mă îngrijorează faptul că știe unde stau. Și cum mă cheamă după căsătorie.

– Folosești numele Rathbone numai la școală, nu? Ar putea să fie cineva de la școala lui Jasmine sau a lui Wilfie?

Reflectează la toți părinții pe care-i cunoaște. Nu-i vine in minte nici unul care să-i poarte pică.

– Nu. Nici vorbă. Par oameni de treabă. Cu unii chiar m-am imprietenit. Se gândește la Louise și la Marcie, mama lui Nancy, pe care o știe de când au intrat fetele în clasa pregătitoare. Nu pot crede c-ar fi unul dintre ei.

– Poate e un fan dus cu pluta. Ai citit *Misery*, nu-i așa?

– Mersi, Ottilie. Te pricepi de minune să-mi ridici moralul.

Emilia încearcă să păstreze un ton lejer, dar pe chip i s-a instalat o umbră de îngrijorare. Ottilie o bate pe mână.

– Îmi pare rău. N-a fost o remarcă prea isteață. Dar acum te-ai adresat poliției și ai montat camere și tot ce mai trebuie. N-ai ce să faci mai mult de atât.

Oftează iar, și Emilia își dă seama că prietena ei are ceva pe suflet.

– Ce-i? Ce-ai pățit?

Chelnerița revine cu porțiile de *quiche*, dar, lucru neobișnuit, Emilia constată că i-a pierit pofta de mâncare. Când femeia pleacă, Ottilie spune:

– E vorba de Stefan. N-o să meargă.

Asta n-o surprinde pe Emilia. Relațiile lui Ottilie nu durează niciodată mai mult de un an.

– Oh, nu. Distanța e de vină?

– În parte. Dar pur și simplu nu e de mine. E prea imatur. În timp ce ia cu furculița o bucată de *quiche*, continuă: Ai noroc cu Elliot, să știi. Să găsești un tip cu care să te asortezi așa de bine. Am aproape

patruzeci de ani, și tot simt că n-am reușit să-mi pun ordine în viață.

– Mai ai trei ani până la patruzeci. Și ești o femeie independentă, realizată. Te admir, spune Emilia sincer, luându-și tacâmurile și făcând un efort să mănânce.

– De ce m-ai admira? pufnește Ottilie. Tu le ai pe toate. O căsnicie reușită, o carieră grozavă, doi copii minunați, casa aia fenomenală... Se bate pe pântec. În ritmul ăsta o să trebuiască să fac apel la un donator de spermă. Și aș face-o dacă mi-aș permite.

– Da, dar gândește-te cum eram eu acum zece ani. Jonas mă părăsise, fugind cu una dintre cele mai bune prietene ale mele...

– Mă bucur că n-ai zis „cea mai bună".

Ottilie îi face cu ochiul în timp ce înfige furculița într-o roșie, împroșcând masa cu suc.

– Ai fost și o să fii întotdeauna cea mai bună prietenă a mea. Singura, rostește solemn Emilia pe când șterge zeama cu un șervețel. Și, oricum, n-ai nevoie de un bărbat ca să-ți întregești viața.

– Știi că mi-e greu să am încrede în oameni, mulțumită scumpului meu tătic.

Își dă ochii peste cap autoironic și zâmbește larg, agitându-și furculița prin aer.

Tonul ei glumeț n-o păcălește pe Emilia. Își aduce aminte cât a suferit la despărțirea părinților ei. Își învinovățea tatăl pentru că mama ei era atât de nefericită.

– Nu toți bărbații sunt la fel. Dacă m-aș fi lăsat copleșită de ce mi-a făcut Jonas, nu l-aș fi întâlnit niciodată pe Elliot. Că veni vorba de Jonas, cred că e pe cale s-o înșele pe Kristin.

Ottilie aproape că se îneacă.

– *Ce?* De unde știi? Deși nu-mi dau seama de ce mă mir.

Îi povestește că l-a văzut cu o tânără și că apoi au stat de vorbă într-o cafenea.

– Ei bine, află că eu am avut vești de la Kristin în persoană săptămâna asta, spune Ottilie când Emilia

își termină istorisirea. Pentru prima oară de când ți-a făcut măgăria. Îți vine să crezi?

– Poftim? Serios?

– A fost cam ciudat. Nu eram sigură dacă să-ți spun sau nu.

Prânzul e ca un bolovan în stomacul Emiliei.

– Binelînțeles că trebuie să-mi spui. Nu ne ascundem nimic una alteia. Ce voia?

– Păi... Ottilie îi aruncă o privire; se întreabă cât de sinceră poate fi, își dă seama Emilia. Ei bine, a zis că e îngrijorată în privința ta.

– În privința mea? De unde și până unde?

– A zis că muncești prea mult, că te cerți cu Elliot și te vezi în secret cu Jonas. A sugerat că s-ar putea să fie ceva între voi. I-o fi spus el că v-ați întâlnit întâmplător și după aia v-ați dus la o cafea?

Gândurile se învârt nebunește prin mintea Emiliei.

– Habar n-am, dar nu e nimic între mine și Jonas. Kristin o știe foarte bine. Iar Elliot și cu mine nu ne certăm. Și dacă ne-am certa – ceea ce nu facem –, de unde ar ști ea? Nu pricep, spune clătinând din cap. Și de ce ți-ar povesti Kristin ție toate chestiile astea, când n-ați mai vorbit de ani de zile?

– N-am idee. Ca să-mi câștige simpatia, poate? Știi cum e Kristin. A fost o conversație bizară, și... ei bine, a început să plângă la telefon. A zis că-i e dor de mine, îi e dor de prietenia noastră și că-i pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat.

– Incredibil! izbucnește Emilia. În toți anii ăștia, mie nu mi-a zis niciodată că-i pare rău.

Ottilie își pune jos cuțitul și furculița.

– Trebuie să fi aflat că e altă femeie în peisaj, crede că ești tu și vrea să scoată informații de la mine, nu că i-aș spune ceva. Sper că știi asta.

– Binelînțeles, o asigură Emilia bătând-o ușurel pe braț.

Ottilie i-a ținut întotdeauna partea cu străşnicie, de când erau în primul an la școala cu internat și Emilia era persecutată de o elevă mai mare.

– La telefon părea cam băută. Pe de altă parte, voia sfaturi în materie de design interior și m-a întrebat cum mi-am pornit afacerea. Pun pariu că a doua zi i-a venit să moară de rușine.

Emilia își împinge farfuria. Nu știe cum s-ar simți dacă Ottilie ar decide să se împrietenească iar cu Kristin. Trădarea acesteia o face încă să sufere. Ea a fost cea care le-a adus împreună, în momentul în care erau cele mai importante persoane din viața ei. Ea și Kristin erau colege la cursul de literatură engleză și, descoperind că împărtășeau o dragoste pentru trupele de rock alternativ, mergeau regulat la concerte. Ottilie, ca de obicei incapabilă să se țină prea mult de o treabă, venea la Brighton de câte ori putea ca să se distreze cu ele.

– N-o s-o iert niciodată, nu-ți face griji, Mils, spune Ottilie de parcă i-ar ghici gândurile. Soarbe ultima gură de cafea și întreabă: Mai vrei una?

Emilia spune că da, dar după asta nu mai poate să se concentreze.

O simte de îndată ce intră în casă. Răcoarea. Intră în bucătărie și încremenește când vede ferestrele Velux. Sunt larg deschise, ca trei guri căscate, bătându-și joc de ea. Ucigașul cu călugărița din cel mai recent thriller cu Miranda Moody, *Ultimul el capitol*, pătrunde în casele victimelor prin luminator. Și totuși nimeni, în afară de redactoarea ei, n-a citit volumul respectiv. Prin urmare, trebuie să fie o coincidență, speră ea.

Sângele îi îngheață în vene când aude scârțâitul podelei de la etaj.

Cineva e în casă.

15

Daisy
1998

Daisy își amintește că s-a trezit devreme în dimineața în care și-a găsit mama moartă. Era duminică, 15 februarie 1998, și era încă întuneric. Nu știe ce i-a provocat o senzație de teroare în momentul în care a deschis ochii. Era ca și cum ceva își schimbase locul în univers, avertizând-o asupra ororii pe care urma s-o vadă curând. Preț de câteva clipe a stat nemișcată, cu inima bătându-i sub pilota roz în carouri, amintindu-și zgomotele pe care le auzise în timpul nopții, vocile înăbușite, știind că odată ce se dădea jos din pat, totul avea să se schimbe.

Primul semn că era ceva în neregulă a fost lumina încă aprinsă din hol. Mama ei stingea toate becurile înainte să se culce, dar uneori adormea în fața televizorului, și Daisy o auzea în toiul nopții urcând la etaj. Al doilea a fost patul nefăcut din camera mamei, senzația că nu fusese ocupat toată noaptea; aerul era prea curat, fără mirosul somnului. Agitată, Daisy a coborât la parter, sperând că mama ei adormise iarăși în fața televizorului, că avea să audă vocile liniștitoare ale prezentatorilor emisiunii matinale. În loc de asta, a fost întâmpinată de o tăcere sinistră. Dacă lumina din hol era aprinsă, restul parterului era în beznă.

– Mami? a îngăimat. A rostit mai tare: Mami?

A împins prima ușă de pe stânga și și-a rotit privirea prin living după ce ochii i s-au adaptat la întuneric. Era neobișnuit de curat: nici o cană sau farfurie lăsată pe măsuța de cafea, nici un tub gol de chipsuri rostogolit pe podea, nici un ambalaj de biscuiți, nici un ziar lăsat alandala. Pentru cineva care deretica prin casele altora, mama ei nu-și bătea capul cu propriu-i cămin. Draperiile înflorate erau trase, televizorul era stins. Dar pe canapea, culcată

pe-o parte, îmbrăcată de zi, cu ochii închiși, era mama ei.

A năpădit-o un sentiment copleșitor de ușurare. Adormise la televizor, atâta tot. Avea o expresie liniștită, o șuviță de păr îi cădea peste un ochi. Daisy a fost tentată să i-o dea pe după ureche, așa cum îi făcea ei mama întotdeauna. Și-a sumes puțin cămașa de noapte ca să se poată așeza pe vine și i-a scuturat ușor umărul.

– Mami. Ai adormit. Trezește-te.

De îndată ce a atins-o, și-a dat seama. Era atât de rece, iar pielea ei avea o nuanță stranie, alb-albăstrie, care o făcea să semene cu păpușa ei pierrot. Apoi l-a văzut. Cercul roșu-închis care păta bluza favorită a mamei, roz-pal.

– Mami! a strigat, apoi a început s-o zguduie cu putere, deși știa că n-are nici un rost. Mami! Trezește-te! Trezește-te! Te rog... te rog...

Plângea aplecată peste trupul rece, inert al mamei sale. Nu știa cât a stat acolo, dar până la urmă lumina zilei a început să se strecoare printre draperii.

Exista o singură persoană pe care putea s-o sune. Tatăl ei. A ajuns în zece minute și, după ce a dezlipit-o pe Daisy de corpul mamei, a sunat la poliție.

– Da, l-a auzit ea spunând la telefon, cu panică și teamă în glas. E fosta mea parteneră. Se numește Jennifer Radcliffe. Este... ah... Cu ochii înroșiți, s-a întors să-și privească fiica, apoi a reluat: Nu are puls.

După asta s-a instalat haosul, căsuța primitoare pe care o împărțise cu mama ei fiind invadată de oficiali care mișunau peste tot ca niște șobolani. O doamnă cu o față amabilă și părul strâns în coadă de cal a încercat s-o conducă afară din living. Ține minte că a făcut scandal – ceea ce nu-i stătea în fire, deoarece era mereu politicoasă, modestă, prea timidă până și ca să ridice mâna în clasă –, în timp ce doamna cumsecade o scotea din încăpere.

Totuși, a apucat să-l observe. Un cap de insectă desenat pe glezna mamei, în mod clar nu un tatuaj.

I-a apărut în minte iubitul misterios, cu două vârtejuri în păr, cu gâtul gros și obiceiul de a mâzgăli pe marginea ziarului.

Și în acel moment a știut – pur și simplu a știut – că el făcuse asta. Mâzgălitorul, cum ajunsese să-i spună, îi omorâse mama, și atunci, în living, înconjurată de polițiști, a jurat că n-o să-și găsească odihna până nu pune mâna pe el.

16

Cu țipătul în gât, Emilia se repede pe ușa din față, o trântește după ea și sună unica persoană despre care știe că ar putea s-o ajute.

– Bună, rostește o voce familiară.

– Trevor. Scuză-mă că te deranjez la muncă, dar... Emilia șovăie. Stă pe alee, uitându-se la casă. Ferestrele acelea nu s-au deschis singure, se gândește. Mă tem că e cineva în casă, zice, explicându-i că a găsit luminatoarele deschise.

– Nu intra. Vin acum, spune el ritos, punând capăt convorbirii înainte ca Emilia să-i poată replica.

Se uită la ferestre. Începe să plouă, o burniță care i se așază pe haină și întunecă aleea. Se simte neputincioasă, temătoare să intre în propria-i casă. Întotdeauna a privit-o ca pe un sanctuar. Primul loc în care ea și Elliot au fost proprietari, după o succesiune de apartamente închiriate. Și acum e pângărită. Pângărită de pachetele aduse la ușă, de păpușa trol spânzurată în copac. De invadarea spațiului ei personal, a vieții ei. Viața pe care se străduiește atâta să și-o protejeze, refuzând să comunice pe rețelele sociale, nu în ultimul rând pentru că are o fobie față de noile tehnologii, dar mai ales pentru că e foarte retrasă din fire și așa a fost mereu. Iar acum ficțiunea pe care a creat-o se insinuează în realitatea ei.

Cât îl așteaptă pe Trevor, intră în aplicația interfonului ca să vadă dacă a înregistrat pe cineva. Cu inima gonindu-i nebunește, derulează imaginile camerelor din față și din spate. Dar nu e nimic. Ar fi putut cineva să intre ocolind camerele? Se uită la acoperiș. E înalt, cu două ferestre de fronton și luminatorul în lateral. Ar fi mai ușor de intrat prin bucătărie, care nu are un etaj deasupra în spate, dar făptașul ar fi trebuit să se cațăre pe zidul vecinului ca să nu fie surprins de camere.

Când Trevor își parchează Honda Civic ploaia s-a oprit deja, lăsând în urmă mirosul familiar de pământ ud despre care a aflat din lecțiile de științe ale lui Jasmine că se numește *petrichor*. Îl trage în piept, dintr-odată mai calmă acum, că-l vede pe Trevor apropiindu-se grăbit, încă în uniforma de paznic, sprinten și în formă la cei șaizeci și doi de ani ai lui. L-a avut pe Elliot de tânăr, la numai douăzeci și trei de ani. Expresia lui e serioasă, dar îi zâmbește liniștitor când o vede.

– Ești bine? o întreabă, bătând-o patern pe umăr (nu că propriul ei tată ar fi făcut așa ceva. Expresiile fizice de afecțiune par să-l îngrozească pe Hugh Ward).

Emilia încuviințează din cap.

– Mersi c-ai venit, Trevor. N-am mai intrat în casă.

– Bine. Stai aici. Dacă nu ies în zece minute, sună la poliție.

I se pune un nod în stomac.

– Poftim?

El își ridică sprâncenele stufoase.

– Sunt convins că n-o să se ajungă la asta.

Îi ia cheia și pornește cu pas hotărât spre casă. Își amintește toate dățile când a lăsat ușa verandei descuiată, simțindu-se în deplină siguranță în acest cartier. Un fals sentiment de securitate în suburbia tipică pentru clasa mijlocie. Cât de naivă a putut fi!

– Totul e în regulă?

E glasul vecinei sale, Madge. Se răsucește înspre ea. A ieșit să-și plimbe beagle-ul, iar acum stă la intrarea pe alee. Madge are vreo șaizeci și cinci de ani și se bucură de o sănătate înfloritoare; afișează mereu o mină bună, cu obrajii trandafirii, și poartă veste tricotate multicolore. Azi e îmbrăcată în roz, cu un impermeabil bleumarin pe umeri, și are un aer primăvăratic, voios.

– Ai rămas încuiată pe-afară?

– Nu. Socrul meu e înăuntru. Face o verificare a casei. Când îi spune că a găsit ferestrele deschise, pe chipul lui Madge apare un caleidoscop de emoții. Ai văzut pe cineva?

– Îmi pare rău, n-am văzut pe nimeni, dar nici o măsură de precauție nu-i de prisos. Se pare că în ultima vreme s-au dat câteva spargeri în cartier. Coboară glasul și aruncă o privire temătoare peste umăr, ca și când respectivul spărgător ar trage cu urechea. Noi n-avem nici măcar camere de supraveghere. Ca să fiu cinstită, casa e mult prea mare pentru mine și Philip acum, că puișorii și-au luat zborul din cuib, dar... Oftează și se uită la ceas. Ar trebui să-mi văd de drum. Mă întâlnesc cu fiică-mea la o cafea.

Îi face cu mâna și o ia în jos pe deal. Emilia simte un junghi de invidie. Nu mai ține minte când s-a văzut ultima oară cu mama ei. E greu s-o ademenești afară din casa ei mic-burgheză, imitație de stil Tudor.

I-au amorțit degetele de la picioare, așa că tropăie pe loc. Ce face Trevor? Casa e mare, într-adevăr, dar a trecut cam mult timp. Se uită la ceas. Dar dacă intrusul l-a rănit? Chiar când se gândește să sune la poliție, Trevor își face apariția în prag și o cheamă.

– E în ordine. M-am uitat în fiecare cameră, după fiecare ușă, în fiecare dulap. Nu e nimeni în casă.

Are un aer oficial care-i amintește Emiliei că odinioară a fost polițist. E atât de recunoscătoare, că-i vine să-l îmbrățișeze.

– Mulțumesc din suflet. Dar tot nu pricep de ce erau deschise luminatoarele. Era deschis și cel din dreptul biroului meu?

– Nu, toate erau închise când am intrat, dar cred că se închid automat când plouă. Poate că a fost un comutator defect. Le-ai pus pe timer?

– Asta-i faza ciudată. N-au fost deschise de luni de zile.

Trevor se dă la o parte. Emilia se strecoară printre el și bicicleta lui Elliot, al cărei ghidon o împunge în coaste, până în hol și apoi în bucătărie. Socrul ei o urmează. Îi cere Alexei să aprindă lumina din bucătărie.

– Ai dresat-o bine, râde Trevor.

Își încrucișează brațele la piept. Pare să fi luat puțin în greutate. Îi vine bine. Emilia se întreabă iarăși dacă nu cumva are o relație.

– Fiul tău e de vină. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să apăs pe comutator din când în când, dar a conectat toate aparatele la Alexa, până și radioul.

Emilia pornește fierbătorul. Trevor își trage un scaun înalt și se așază lângă insulă. Bucătăria e scăldată într-o nuanță albăstruie acum, când soarele de după-amiază, atât cât a mai rămas, luminează fațada casei.

– Trebuie să plec după Wilfie curând, dar am timp pentru o cafea. Ce pot să-ți ofer?

– Un ceai ar fi perfect, mersi.

– Îmi pare rău că te-am făcut să pierzi vremea. Se întoarce cu fața la el în timp ce apa începe să forfotească. Ce le-ai zis când ai plecat de la muncă?

– Ah, am spus doar că trebuie să fug pentru că am o urgență în familie. E în regulă, e o zi liniștită. Elliot zice că v-ați pus camere și în față și în spate. E un lucru bun. Și nu m-ai făcut să pierd vremea. Mai bine să fii atent decât să-ți pară rău.

Se încruntă, și Emilia își dă seama că încă e neliniștit de episodul cu luminatoarele deschise. Nici ea nu se simte mai bine, dar nu știe ce-ar putea

să mai facă. Trevor a asigurat-o că nu e nimeni în casă, iar pe înregistrările camerelor nu se vede nici un intrus.

Trevor culege petala de crin care stă pe blat de azi-dimineață și începe s-o răsucească, pătându-și degetul mare cu polen.

– Cel care-ți trimite chestiile astea e clar un laș care nu vrea să-și arate fața. E ca trollii ăia care se ascund în spatele tastaturii și scriu gogomănii porcoase online.

– Se cheamă tweet-uri[1], Trevor, spune ea amuzată.

Bineînțeles că el știe asta; pur și simplu încearcă s-o înveselească.

– Ei, ciripeli, gogomănii, tot aia.

Îi face un ceai tare, cum îi place lui, și i se alătură la insulă. Mai sporovăiesc puțin despre slujba lui, despre deplasarea lui Elliot în Islanda, despre Wilfie și recenta lui pasiune pentru mașinile clasice, care l-au fascinat întotdeauna pe Trevor.

Peste jumătate de oră se află la poarta școlii, așteptându-l pe Wilfie. Se trezește cântărindu-i din priviri pe ceilalți părinți, întrebându-se dacă vreunul dintre ei ar putea sta în spatele incidentelor. Nimeni nu scapă de bănuieli. Nici măcar Frances, soacra-poamă acră a lui Louise, care iese impetuoasă pe ușa școlii ținându-l strâns de mână pe Toby, care se zbate din răsputeri. Probabil că Toby a dat iarăși de necaz. Știe de la Louise că e neascultător, neatent, uneori perturbă orele. Frances o salută printr-o înclinare a capului. E o femeie masivă, cu picioarele mari încălțate în pantofi comozi, și e aspră, fără tact, dar își iubește nepotul ca pe lumina ochilor. Emilia înțelege totuși de ce o enervează pe Louise. Frances nu e o femeie care să suporte să audă cuvântul „nu".

Wilfie țopăie în spatele lor, cu cămașa atârnându-i din pantaloni și părul zburlit, ca al lui Elliot. Emilia i-l ciufulește, iar băiatul încearcă să se ferească.

– Prea târziu, spune ea râzând.

Puștiul zâmbește larg, cu ochii căprui strălucitori, și-i dă ghiozdanul.

– Te rog, mami, scâncește când ea refuză să-l ia. E greu.

Emilia își dă ochii peste cap cu prefăcută exasperare și și-l trece peste umăr. Pe drumul de zece minute spre casă, Wilfie îi povestește cum a fost la școală, ce-a mâncat la prânz, cine a fost certat pentru că a vorbit în oră (Toby, inevitabil) și cum nu-i place de noua profesoară de arte.

Ea încearcă să se concentreze pe vorbele lui, dar nu se poate gândi decât la ceea ce-i așteaptă la întoarcerea acasă.

17

– Tată tău a venit, slavă Domnului, și nu era nimeni în casă, îi șoptește lui Elliot la telefon în acea seară.

Jasmine și Elliot se uită la *Ghosts* pentru a zecea oară, și ea tocmai a vârât în cuptor un pui cu usturoi și ierburi aromatice. Din cuplul lor, Elliot e cel căruia îi place să gătească.

A început din nou să plouă, iar stropii răpăie pe luminatoare. Nu-i place gândul de a-și petrece noaptea singură în casă. Bine că au instalat camerele de supraveghere.

– Deci toate cele trei luminatoare erau deschise? exclamă șocat Elliot. Dar tata n-a găsit pe nimeni în casă?

– Pe nimeni. M-am uitat și pe aplicația camerelor, și n-am văzut pe nimeni în înregistrări.

– Nu-mi place că se întâmplă toate astea când eu nu sunt acasă. Nu poți chema pe cineva să stea cu tine?

– Nu-i nevoie, stai liniștit.

N-ar fi vrut să-i spună despre luminatoare, dar se temea că Trevor o să-l sune.

– Crezi că e opera altui scriitor? întreabă el.

Și-l închipuie așezat pe marginea unui pat cu așternuturi impecabile dintr-un hotel minimalist din Reykjavik. Și-ar dori să fie aici, cu ea. Sau, mai degrabă, ca ea să fie acolo, cu el.

– Poate ți-ai făcut vreun dușman? sugerează Elliot.

Nu-i stă în obicei să-și facă dușmani, și majoritatea scriitorilor pe care i-a cunoscut, în general la festivaluri sau alte evenimente, au fost adorabili. Încurajatori. Nu și-l poate imagina pe nici unul făcând așa ceva. Asta, își dă ea seama fulgerată de un fior de spaimă, este opera unui sociopat. Probabil nici nu-l cunoaște, e cineva care i-a citit cărțile și a făcut o fixație.

– Am făcut plângere la același polițist cu care am vorbit data trecută. Agentul Clayton.

– Și ce măsuri are de gând să ia?

– Nu știu... n-a zis. Ce poate să facă? Faza e... Emilia inspiră adânc. Își dă seama că a ridicat tonul și nu vrea să devină isterică. Observă că Jasmine, așezată pe canapea, s-a răsucit s-o privească. Își coboară glasul și se întoarce cu spatele ca să continue: A zis c-am procedat corect instalând camerele. Dar deocamdată poliția nu prea are ce face.

Elliot pufnește frustrat la celălalt capăt.

– L-aș omorî pe ăla care face asta.

– E doar o prosteală, spune Emilia încercând să-l liniștească; atât pe el, cât și pe ea însăși.

– Nu-i poți cere ajutorul lui Louise? Trebuie să ai niște avantaje dacă ești prietenă cu o polițistă.

– E în departamentul de delicte grave, care se ocupă și cu omuciderile. Nu cu fleacurile de genul ăsta.

– Dar ar putea să cunoască pe cineva care să ne ajute.

Se uită la copii. Wilfie e atent la televizor, iar Jasmin stă rezemată de brațul canapelei, cu genunchii la piept, absorbită de telefon, însă Emilia știe că aude tot. Sentimentul că trebuie să-i protejeze cu orice preț o năpădește brusc.

– O s-o sun să întreb. Ai dreptate, trebuie să fie niște avantaje.

Și ar face orice ca să-și țină familia în siguranță.

După ce l-a vârât pe Wilfie în pat, Emilia discută în bucătărie cu Jasmine despre Jake, un băiat de care-i place lui Nancy, când se aude un ciocănit la ușa din față. Cu inima bătându-i repede, îi cere fetei să nu se miște.

– De ce te porți așa ciudat? întreabă Jasmine strângându-și degetele în jurul cănii cu ciocolată caldă.

E într-o pijama puțin cam mare și în șosete groase, pufoase, care-i amintesc Emiliei de fetița de dinainte de transformarea în adolescentă.

– Nu mă port ciudat, îi răspunde, oferindu-i ceea ce speră că este un zâmbet liniștitor.

– Pari furioasă.

Cu inima în gât, Emilia deschide ușile duble de sticlă și se uită prin vizor. Răsuflă ușurată văzând părul blond al lui Ottilie și mantoul ei cu guler de blană.

Când deschide ușa, o izbește aerul rece și umed.

– Ce faci aici?

Ottilie îi împinge o sticlă de vin în brațe și trece pe lângă bicicleta lui Elliot ca să-și agațe mantoul în cuierul de la baza scării.

– Mereu uit cât de imens e holul ăsta. Ca să-ți răspund la întrebare, da, Elliot m-a sunat. Era îngrijorat. Așa că stau aici peste noapte. Nu, spune ridicând mâna. Nici să nu-ți treacă prin cap să mă refuzi.

Emilia n-ar îndrăzni. Și se bucură de sosirea prietenei sale. Dacă ar fi după ea, casa ar fi plină de oameni, de viață și de râsete în fiecare seară a săptămânii. Elliot e mai rezervat; preferă să fie doar ei patru.

– Bună, mătușică Ottilie, ciripește Jasmine venind în hol cu ceașca de ciocolată caldă în mână. Ce vânt te aduce?

– Sss.

Emilia le mână spre bucătărie și închide ușile ca să nu-l trezească pe Wilfie. Deschide sticla de vin și aduce două pahare.

– Mi-a venit chef să dorm cu voi, îi spune Ottilie fetei, luând paharul de la Emilia.

Jasmine își dă ochii peste cap.

– Știu că se întâmplă ceva, bombăne în direcția mamei.

– Nu se întâmplă nimic. Emilia ia o înghițitură de vin ca să-și ascundă minciuna. Mi s-au jucat niște feste, atâta tot.

– Cum ar fi?

– Ah, niște prostii. Am primit crini fără nici un mesaj, un pescăruș...

– Un pescăruș? țipă Jasmine.

– Din ceramică, precizează Emilia, observând expresia îngrozită a fetei.

Nu pomenește de luminatoare, de păpușa trol sau de coroana funerară.

– Dar nu de asta am venit, scumpo, intervine Ottilie fluturând din mână. Tatăl vostru e plecat, așa că ne-am gândit să petrecem o seară între fete.

Neîncrederea e gravată pe fața perfectă a lui Jasmine. Lângă sprânceană are o mică cicatrice de când a avut vărsat de vânt, la patru ani, dar altfel tenul ei este fără cusur, o piele la care Emilia poate doar să viseze. Ea suferă de pete hormonale încă din adolescență.

– Atunci mă duc la culcare, spune fata. Nu vreau să vă aud povestind a mia oară amintiri din timpul școlii.

– Nu fi obraznică, o mustră Emilia, apoi o trage spre ea ca s-o sărute. Miroase a ciocolată și șampon cu mere. Noapte bună. Te iubesc.

– Noapte bună, scumpo! strigă Ottilie când Jasmine iese, trăgând ostentativ ușa după ea. Emilia se bucură că ușile de interior sunt din sticlă, așa că poate s-o vadă pe Jasmin traversând holul și urcând pe trepte. A verificat de zece ori luminatorul din pod de când s-a întors acasă, și e închis ermetic. S-a

gândit chiar să lege o frânghie în jurul mânerului, ca să împiedice pătrunderea cuiva pe acolo, dar pentru asta ar avea nevoie de scară, care e în garaj.

– Deci, spune Ottilie îndreptându-se spre canapelele moi din partea de living a bucătăriei, ce s-a mai întâmplat de când ne-am văzut ultima oară? Elliot părea zguduit la telefon.

– Nu i-am zis totul. Emilia oftează și se trântește în capătul opus al canapelei, cu fața la prietena ei. Dintr-odată, îi vine o idee: Nu i-ai pomenit de coroană, nu?

Ottilie se încruntă.

– Ba da. Credeam că-i ziseseși tu.

Emilia își trage picioarele sub șezut. Nu-i de mirare că Elliot a intrat în panică și a insistat ca Ottilie să vină.

– Aveam de gând, dar nu voiam să-l îngrijorez cât e plecat. N-am vrut să-i zic nici despre luminatoare.

– Îmi pare rău, n-am știut. Oricum, sunt aici, și când aflu ce nemernic face asta, o să... o să...

Se joacă distrată cu piciorul paharului de vin.

– Ce-o să-i faci?

– O să-i arăt eu lui.

Izbucnesc amândouă în râs. Asta le spunea intendenta căminului de fiecare dată.

– În orice caz... Ottilie își ferește părul din ochi. Unghiile îi sunt vopsite într-un roz aprins. În orice caz, trebuie să fie un tocilar pasionat de tehnologie care s-a îndrăgostit lulea de tine și caută să-ți atragă atenția.

– Îndrăgostit lulea! Sunt o mamă grasă, de vârstă mijlocie, a doi copii.

– Nu ești grasă! Nu fi absurdă. Ai o siluetă minunată. Și n-ai nici măcar patruzeci de ani. Îmi pare rău, dar vârsta mijlocie începe acum la cincizeci de ani, poate chiar la cincizeci și cinci!

– Dacă spui tu...

– Spun. Deci. Doamne...

Clatină din cap în timp ce-o studiază pe Emilia.

– Ce-i? Începi să mă enervezi.

– Ba tu mă enervezi! Jonas și Kristin ți-au făcut bucata, așa-i?

– Cum adică?

– Ești superbă, bună ca pâinea caldă, și totuși... nu știu, ai o părere atât de proastă despre tine însăți.

Emilia simte cum lacrimile îi înțeapă ochii și soarbe din vin ca să-și mascheze emoțiile.

– Nu toată lumea poate să aibă încrederea în sine pe care o ai tu, spune, pe un ton voit lejer. E simplu să fii încrezător când ai un metru șaptezeci și cinci și semeni cu Claudia Schiffer.

– Aș vrea eu! Nu semăn cu Claudia Schiffer. Și am și eu motivele mele de nesiguranță, după cum știi. Poate că am greșit dându-i papucii lui Stefan. Ia o gură de vin înainte să continue: Aș da orice să am ce ai tu. Evident, nu situația actuală, cu nemernicul.

Emilia râde fără voia ei. Cu Ottilie aici, situația nu mai pare atât de sinistră. Are un talent aparte s-o înviorezе.

Ottilie oftează.

– Ca să fiu sinceră, mă cam îngrijorează firma. Tata, drăguțul de el, mi-a împrumutat niște bani, dar nu știu cât mai pot s-o susțin.

– Afacerile nu și-au revenit?

– Prea puțin. Tipa din Hampton cu care m-am văzut mai devreme are o casă imensă și vrea s-o ajut la fiecare cameră, deci o vreme o să rămân pe linia de plutire. Poate că pur și simplu obosesc, habar n-am, spune rezemându-se de perne.

– Ar fi mare păcat dacă ai renunța. Faci asta de aproape doisprezece ani. Sunt mândră de tine că ai rezistat atât, zice Emilia.

Ottilie nu e cunoscută pentru consecvență. Și-a luat un răgaz de câțiva ani înainte de a se hotărî să meargă la universitate, însă după un semestru și-a dat seama că licența nu era de ea. Au urmat o mie de slujbe fără viitor, până ce, la aproape treizeci de ani, a ales un curs de design interior. Niciodată n-a avut stare. La școală s-au împrietenit datorită

copilăriilor asemănătoare, cu părinți aflați la distanță atât fizic, cât și emoțional. În cazul Emiliei era vorba de postul tatălui în Royal Air Force, pe când Ottilie rămăsese de timpuriu orfană de mamă, iar tatăl ei decisese să se mute în Germania. Deși au aceeași vârstă, pe atunci Ottilie părea mai mare. Mai experimentată, știind mai multe lucruri despre lume și viață, aproape ca o soră mai mare, dar Emilia simțea că Ottilie nu era niciodată împlinită, că în permanență căuta un lucru imposibil de obținut care s-o întregească.

Se duc la culcare prea târziu – Ottilie a fost mereu o pasăre de noapte – și Emilia abia ce-a ațipit, când e trezită de o muzică bubuind prin casă la volum maxim. Se ridică în șezut, dezorientată câteva secunde, apoi inima începe să-i bată nebunește, antrenată de valul de adrenalină care i s-a răspândit prin corp. Ce naiba?

Muzica pare să izvorască din toate difuzoarele pe care le-a montat Elliot prin casă. Nici mai mult, nici mai puțin decât „Psycho Killer" a celor de la Talking Heads. Sare din pat și fuge pe coridor. Jasmine și Wilfie au ieșit din camere cu părul ciufulit și expresii nedumerite, și se strâng tustrei în brațe, pradă șocului, până când Ottilie se năpustește de la mansardă, culmea eleganței într-o cămașă de noapte lungă, de mătase.

– Ce pizda... Ups, scuze.

Își duce mâna la gură și se uită la Wilfie.

Emilia trebuie să strige din toate puterile ca să-i ceară Alexei să oprească muzica. În clipa următoare se lasă o liniște binecuvântată.

– De ce s-a pornit muzica în toiul nopții? întreabă Wilfie privindu-și mama cu ochii lui mari, căprui.

Ea îl îmbrățișează și-l sărută pe creștet.

– Alexa trebuie să fi făcut o greșeală. E în ordine.

– Poate s-a stricat, spune Ottilie, privind-o îngrijorată peste capul băiatului.

– Avem cum să deconectăm difuzoarele? întreabă Jasmine. Și de ce-i așa de frig?

Emilia se întoarce spre scara care duce la mansardă. Simte un fior pe ceafă.

– Stați aici, le ordonă copiilor.

O aude pe Ottilie chiar în spatele ei în timp ce aleargă pe trepte. Așa cum se temuse, luminatorul e larg deschis.

Îi vine să plângă.

– Dar am verificat de atâtea ori... Eu...

Simte sângele scurgându-i-se din obraji.

Ottilie îi așază o mână liniștitoare pe braț.

– Trebuie să existe o explicație.

Se întorc la copii, care au rămas pe palier. Până și Jasmine pare îngrijorată și-l ține pe Wilfie pe după umeri.

Emilia încearcă să-și ascundă panica din glas.

– E OK. Am rezolvat. Mergeți la culcare.

După ce l-a instalat pe Wilfie în patul de deasupra, a potolit-o pe Jasmine și a închis luminatorul de la mansardă, coboară în bucătărie împreună cu Ottilie.

– Luminatoarele sunt și ele conectate la Alexa, nu-i așa? spune Ottilie aplecându-se să cerceteze dispozitivul Echo alb de pe raftul de deasupra chiuvetei.

– Da. Elliot a organizat totul prin aplicație.

Ottilie se îndreaptă de spate cu mâinile în șolduri, fără a-și dezlipi ochii de la Alexa.

– Hmm. Am impresia că cineva a pătruns în sistem și-i dă instrucțiuni să facă toate chestiile astea.

Bineînțeles. Cum de nu s-a gândit la asta? La urma urmei, a scris-o în volumul patru, *Cine zace dedesubt*. Ucigașul din cartea aceea locuia în subsolul unei case și teroriza familia de deasupra prin intermediul dispozitivelor digitale.

– Slavă Domnului că n-ai pivniță, spune Ottilie, de parcă i-ar fi citit gândurile.

18

Daisy 2005

Iat-o, așadar, pe Daisy, în vârstă de optsprezece ani, locuind împreună cu tatăl și mama ei vitregă, Shannon, într-un oraș situat departe de cel în care-și petrecuse primii zece ani de viață. Fericită, probabil, deși aproape jumătate din existența ei de până atunci n-o avusese alături pe iubita ei mamă. Încercase să afle tot ce se putea despre ucigașul mamei, dar erau surprinzător de puține informații. Tatăl ei se străduise s-o ocrotească, hotărând să se mute cu toții din orășelul lor de pe litoralul din Devon până hăt departe, la Pocklington, în Yorkshire.

La început era prea mică pentru a înțelege pe deplin ce i se întâmplase mamei, dar din frânturile de conversație la care trăsese cu urechea, din vizitele polițiștilor și convorbirile telefonice, aflase că fusese ucisă. Iar semnul de pe gleznă, era sigură, fusese făcut de iubitul secret. Îi arătase tatălui ei ziarul cu mâzgăliturile pe margine, îi spusese despre bănuielile ei în privința amantului. Tatăl o ascultase și-i luase în serios observațiile. Chiar organizase o întrevedere cu o detectivă posomorâtă care, în mod limpede, nu știa cum să i se adreseze unei fetițe de zece ani. Daisy auzise șoapte schimbate între adulți despre un „ucigaș în seriale", ceea ce o făcuse să-și imagineze un criminal care se uita toată ziua la televizor. Ideea găsirii lui nu-i dăduse pace de-a lungul întregii adolescențe.

– A mai ucis și alte femei, spusese tata într-o zi, când avea vreo cincisprezece ani și-l implorase să-i dezvăluie mai multe despre moartea mamei. O femeie înainte de mama ta și câteva după aceea. Poliția o să-l prindă până la urmă.

O mira nespus faptul că nemernicul reușise să scape până acum. Să omori în văzul tuturor, și încă în Devon! Nu fusese o coincidență că alesese să se

înscrie la universitatea din Exeter. Știa că trebuie să fie în sud-vest – nu putea face nimic din nordul Yorkshire-ului.

În ziua în care o condusese la universitate, tatăl ei dăduse mai încet radioul și-i spusese pe un ton foarte serios:

– Sper că n-ai vreo idee creață să-l cauți pe individul despre care crezi că ți-a omorât mama. Trebuie să lași totul în seama poliției, mă auzi, Daisy? E periculos.

– Bineînțeles, pufnise ca drept răspuns.

Și ce putea să facă de fapt, în afară de a lua din când în când autobuzul de la universitate până în orășelul ei de pe litoral, la periferia Plymouth-ului, ca să scruteze străzile, magazinele, galeriile comerciale, țărmul în căutarea Mâzgălitorului? Pentru că ea avea ceva ce nu mai avea nimeni, nici măcar poliția. Ea îl *văzuse*. Își urmărise mama lăsându-l să intre pe furiș în casă și lăsându-l să iasă pe furiș. Văzuse mâzgăliturile de pe ziare. E drept, nu-i văzuse bine fața, dar le spusese polițiștilor despre părul lui blond țepos, cu două vârtejuri, despre gâtul lui gros. Îi ziseseră c-o să încerce să afle identitatea iubitului misterios al mamei, măcar ca să-l elimine din cercul suspecților. Dar, din câte știa ea, respectivul nu fusese găsit niciodată.

Și apoi, în primul semestru de la universitate, totul s-a schimbat când a făcut cunoștință cu Ash.

19

În următoarele câteva zile, Emilia se vede obligată să împingă evenimentele recente într-un colț îndepărtat al minții. E ocupată cu pregătirile pentru lansarea ediției broșate din *Omul pierdut* și a primit corecturile la *Ultimul ei capitol*. Vrea să le verifice cât mai repede cu putință, ca să-i trimită manuscrisul lui Hannah înainte ca redactoarea ei să plece în concediu de maternitate. Se îngroapă în muncă,

recunoscătoare pentru că-i distrage atenția, lucrând de zor ca să termine.

Elliot sosește cu numai două ore înainte de momentul când trebuie să plece la lansare. Emilia abia ce s-a întors cu copiii de la școală, așa că e dezordine, farfuriile de la cina de aseară sunt încă în chiuvetă, masa din bucătărie e acoperită cu lecțiile lui Jasmine și cu cartoane decupate pentru tema la engleză a lui Wilfie. Simte o înțepătură de vinovăție, apoi își aduce aminte câtă treabă a avut. Totuși, se grăbește să umple mașina de spălat vase îndată ce aude cheia lui în încuietoare.

El pare obosit, dar mulțumit când intră în bucătărie. O cuprinde cu brațele pe după talie în timp ce Emilia e aplecată deasupra mașinii de spălat vase și-și așază obrazul pe umărul ei.

– Nu pot să-ți spun ce bine e să fiu acasă.

Ea se întoarce să-l îmbrățișeze.

– Vai, ce mă bucur că te-ai întors!

Toată anxietatea din ultimele zile dispare. Acum relaxată, se lipește de el inspirându-i mirosul familiar, cald. El o sărută, apoi se retrage și întreabă unde sunt copiii.

– În camera de joacă. Le-am zis că pot să vină și ei la lansare.

Elliot se încruntă când se uită de jur împrejur, dar nu spune nimic.

– Perfect. Mă duc să-i văd.

Iese din bucătărie, iar ea continuă să umple mașina de spălat vase. Peste cinci minute, Elliot se întoarce cu ambii copii după el. Trebuie să le fi spus să facă ordine, pentru că, pe tăcute, deși fără tragere de inimă, încep să-și strângă lucrurile. Wilfie oftează de cel puțin cinci ori în timp ce-și adună bucățile de carton. Emilia își înăbușă iritarea, dorindu-și ca Elliot să se destindă în fine și să le povestească despre călătorie, în loc să vâneze cu încăpățânare orice urmă de dezordine.

– Să fiți gata la șase, le zice copiilor când se grăbesc să se retragă după ce au terminat.

În chip de răspuns primește două mormăieli.

– Ai fi putut să fii mai drăguț cu ei, spune ea când se închide ușa. Mai ales cu Wilf. I-a fost tare dor de tine.

Elliot se întunecă la față.

– Îmi pare rău... nu m-am gândit. Le-am adus cadouri. Scoate din geanta de voiaj doi clani de pluș și, ținându-i în mâini, îi face să vorbească unul cu celălalt pe voci pițigăiate până ce Emilia izbucnește în râs. Mă duc să le dau copiilor, spune.

Cât e singură, termină curățenia în bucătărie. Elliot se întoarce cu un aer mai destins. O ia de mână.

– Hai să profităm de astea cinci minute pe care le mai avem până la plecare. Se așază amândoi pe canapea, apoi o îndeamnă: la zi, ce s-a mai întâmplat cât n-am fost acasă?

Emilia își încrucișează gleznele și-i povestește despre noaptea în care Ottilie a venit să stea cu ea.

El își trece mâna prin păr și trage de nodul cravatei ca și când l-ar strangula.

– Cred că avem nevoie de mai multe măsuri de securitate. Ai schimbat parola la Alexa?

– Binețeles. Pe loc. Am pus una mai complicată.

– E posibil ca cineva s-o fi aflat pe cea de dinainte?

– Habar n-am. Nu-mi dau seama cum ar fi putut. O păstrez laolaltă cu celelalte pe telefon, și copiii n-o știu, dar..., oftează ea ridicând din umeri.

– O să-l rog pe tata să facă rost de niște camere ca lumea, spune el întinzându-se s-o ia de mână. Doar ca să fim siguri.

Lansarea de carte are loc într-o mică librărie independentă din Richmond, numită Prăvălia din Colț. Nu și-a invitat decât familia și prietenii. Lansările nu-i fac plăcere – detestă să fie în centrul atenției și ambele ei nunți au fost evenimente restrânse, intime, deși cu Jonas n-avusese de ales, pentru că era însărcinată. Prietenii ei au încurajat-o mereu să facă o lansare, deși e conștientă de motiv: reprezintă

un pretext ideal ca să se întâlnească și să bea. Știe că Elliot nu agreează astfel de ocazii și că-i vine greu să se afle prea aproape de Jonas. La un moment dat, i-a zis că nu înțelege de ce-l invită Emilia pe el și pe Kristin, nici de ce ei acceptă să vină. Dar sunt familia lui Jasmine, deci parte din familia ei. Și au trecut ani buni de la ultima ei lansare de carte.

– I-ai invitat pe părinții tăi? întreabă Elliot.

Toarnă prosecco în pahare în timp ce așteaptă să se adune publicul. Wilfie și Jasmine stau pe singura canapea din librărie, deja plictisiți.

– Da, dar cine știe dacă o să vină?

Au mai participat la o singură lansare, cea a volumului de debut.

Elliot îi strânge brațul în semn de compasiune. Emilia se îndepărtează când le vede la ușă pe redactoare și pe agenta de publicitate, Ava. Hannah pare gata să nască dintr-o clipă în alta și se ține cu mâna de șale când o salută pe Emilia. Ava, care are cel mult douăzeci și cinci de ani, părul lung până la talie și un zâmbet veșnic întipărit pe față, rearanjează exemplarele din *Omul pierdut* pe masă.

În scurt timp, nu mai ai unde să arunci un ac în mica librărie. Drummond, agentul ei literar, sosește împreună cu soția lui foarte elegantă. Acum la aproape șaptezeci de ani, se iubesc din copilărie și încă par foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Ottilie e în colț, stă de vorbă cu Rob, un alt autor de romane polițiste, prieten de-al Emiliei. E chipeș, burlac și pare să aprecieze conversația cu Ottilie, care practic l-a țintuit de un raft cu cărți. Ea arată superb într-o rochie roșie decoltată, cu ruj asortat și părul blond, lung, coafat perfect. Emilia și-ar dori să se simtă la fel de sigură pe sine în rochia pe care și-a cumpărat-o pentru această ocazie.

Se uită în jur, căutând-o pe Louise. A zis c-o să treacă pe la librărie în drum spre casă, dar n-o zărește prin mulțimea de chipuri. Sunt puțini oameni pe care nu-i recunoaște – poate partenerii prietenilor ei –, dar inima îi stă în loc atunci când îi

vede. Oare hărțuitorul ei e aici? Își amintește ce i-a zis femeia de la florărie despre un bărbat de treizeci și ceva de ani care a venit să dea comanda pentru coroană. Emilia a sunat-o ieri să întrebe dacă vorbise cu colegul ei și dacă acesta credea că același bărbat comandase și buchetul de crini. Răspunsul a fost afirmativ. Oare este aici vreun tip care să corespundă descrierii? Ochii îi rătăcesc prin sală, și aproape că sare în sus când o mână îi prinde umărul cu putere.

Este Elliot. Abia dacă l-a văzut toată seara. Știe că a stat cu Wilfie. Nancy e aici cu mama ei, Marcie, deci Jasmine măcar e ocupată.

– Ești bine? o întreabă el cu o expresie îngrijorată.

Emilia încuviințează din cap.

– Doar că... mă tot gândesc. Se poate ca tipul să fie aici?

Presupune că e bărbat, pe baza informațiilor de la florărie.

– Nu-l lăsa să-ți distrugă seara...

Elliot se oprește brusc văzând cum Kristin și Jonas intră braț la braț în librărie și se duc glonț spre locul unde Pam, patroana, împarte băuturi.

– Să fii drăguț, îl avertizează Emilia.

– Când nu sunt? i-o întoarce el cu un zâmbet larg.

Ea supraveghează sala. În ciuda vremii ploioase, în librărie e cald, iar invitații sunt înghesuiți unii în alții. Zumzetul conversațiilor ajunge până la ea difuz.

– Speram că Louise o să vină, ca să vă fac cunoștință. Poate totuși reușește să ajungă. Of, la naiba. Uite cine-a apărut.

Elliot face ochii cât cepele când îi urmărește privirea. Părinții ei tocmai au intrat în librărie. Mama ei poartă un cojoc somptuos, întunecat de ploaie la umeri, iar tatăl ei e țeapăn și milităros în haina Barbour și șapca de tweed. Emiliei nu-i vine să creadă că s-au aventurat până aici pe o asemenea vreme. Rămân la ușă, părând uluiți, și Elliot se duce

spre ei, dar se oprește când vede că i-a interceptat Jonas.

Se întoarce spre Emilia cu un aer dezamăgit. La un moment dat, ea a făcut greșeala de a-i spune cât de mult îl îndrăgise mama ei pe Jonas, și știe că Elliot își face griji că nu-i atât de apropiat de socri. Dar e greu să te apropii de ei.

– Mă duc să văd ce face Wilfie, spune el. Tu socializează, e lansarea ta.

Îl privește croindu-și drum prin mulțime până la zona destinată copiilor, unde se află băiatul lor. Jasmine și Nancy chicotesc pe canapeaua de culoarea gălbenușului, uitându-se amândouă la telefonul lui Jasmine. Emilia zâmbește în sinea ei, amintindu-și de Ottilie și de ea însăși la aceeași vârstă. Se bucură că Elliot stă cu ochii pe copii. Nu se poate dezbăra de senzația că persoana care a orchestrat toate incidentele din ultima vreme ar putea să se afle în această încăpere sau, în cel mai bun caz, s-o urmărească de afară.

Se îndreaptă spre părinții ei și spre Jonas, întrebându-se pe unde o fi Kristin.

Tatăl ei face un pas înainte când o vede, cu ochi strălucitori.

– Bună, scumpa mea.

– Emilia dragă, spune mama ei, sărutând-o fără să-i atingă obrajii. A venit multă lume.

– Mulțumesc din suflet că ați venit, zice Emilia, care nu i-a mai văzut de la Crăciun.

– Mi-a plăcut foarte mult cartea, spune tatăl ei pe tonul lui potolit. Am citit-o în ediția cartonată.

– A cumpărat-o, în ciuda prețului, intervine mama. I-am zis că n-ar trebui să plătească pentru ea, ținând cont că fata lui a scris-o. Sper că pentru următoarea o să primim un exemplar de semnal.

Jonas se întoarce spre ea pentru prima oară și ridică o sprânceană. Emilia încearcă să nu zâmbească.

– Sunt sigură că se poate aranja, spune.

– Știți ce face în următorul volum? zice Jonas. O omoară pe Miranda Moody!

Tatăl ei icnește.

– Doar nu faci așa ceva!

– Jonas, șuieră Emilia, nu distruge surpriza!

Mâna lui Jonas zboară să-i acopere gura.

– Scuze.

Mama ei își scoate cojocul și și-l așază pe braț.

– Ei bine, eu n-am citit nici un volum. Nu-mi plac romanele polițiste. Sunt și așa destule povești deprimante la știri. Nu înțeleg de ce nu poți scrie ceva mai optimist, draga mea. Ceva amuzant.

– Poate pentru că Em n-are simțul umorului, glumește Jonas, alegându-se imediat cu un ghiont.

– Trebuie să-l fi avut dacă m-am măritat cu tine, ripostează ea.

– Au!

Jonas râde, și o buclă blondă îi cade peste ochi.

Mama ei își strânge buzele în semn de dezaprobare față de atitudinea lor jucăușă, de parcă ar prefera să-i vadă certându-se.

– Unde-i soția ta *actuală*, Jonas? întreabă pe un ton glacial, ca și când ar fi fost însurat de zece ori.

Jonas arată cu capul spre locul unde Kristin stă de vorbă cu Marcie. Foarte aproape de ele, Ottilie face conversație cu Rob, și Emilia observă cum Kristin aruncă din când în când priviri spre fosta ei prietenă. Se întreabă dacă o să încerce s-o abordeze.

Își întoarce atenția spre părinții ei și Jonas.

– Nepoții voștri sunt cu Elliot în spatele librăriei, dacă vreți să-i vedeți.

O enervează comportamentul lor distant. Abia dacă întreabă ce mai fac Wilfie și Jasmine.

– Sigur că vrem. Vino, Hugh, spune mama ei, înșfăcând brațul soțului și trăgându-l după ea prin aglomerație.

Emilia răsuflă ușurată.

– Nu s-a schimbat nimic, râde Jonas. M-a surprins că au vorbit cu mine.

– Le erai foarte drag. Întotdeauna o făceai pe mama să râdă.

– Acum nu mai reușesc, spune el vârându-și mâinile în buzunarele sacoului de lână. Din câte văd, și Elliot mă evită.

– Îi vine greu. E stânjenitor.

– Singurii oameni care ar trebui să se simtă stânjeniți suntem noi, și nu ne simțim, nu? Totul e de domeniul trecutului.

Asta-i problema cu fostul ei soț. Vrea să mături gunoiul după ușă, astfel încât purtarea lui să nu aibă consecințe. Toată lumea să uite și să meargă mai departe. Dar unii au o memorie de elefant, și mama ei adoră să țină ranchiună ani buni. Are nevoie de foarte puține motive ca să deteste pe cineva.

– Știi cum e mama. Cel mai mic pretext îi e de ajuns ca să se simtă ofensată. A suferit enorm când ne-am despărțit. Erai fiul pe care nu l-a avut niciodată.

Cu obrajii înroșiți, Jonas soarbe din prosecco.

– Oricum, cel mai important e dacă ești mulțumită de seara asta.

– Chiar sunt, să știi.

„Chiar dacă hărțuitorul meu s-ar putea să fie chiar aici", se gândește, dar păstrează ideea pentru sine. Nu i-a spus nimic despre asta lui Jonas și nu vrea s-o facă acum.

– Pari surprinsă.

– Știi că nu e genul meu de eveniment.

El zâmbește înțelegător.

– Știu, Em, dar e o realizare extraordinară. Sunt mândru de tine, sper că știi asta. Țin minte cât de mult ți-o doreai. Cum vorbeai despre visul tău de a deveni romancieră. Și ai reușit.

Ochii lui se ațintesc în ai ei, iar încăperea pare să se micșoreze. Emilia se lasă purtată spre momentul primei lor întâlniri, spre sentimentele pe care le-a încercat atunci. Când totul mergea bine. Își coboară privirea.

– Mersi, Jonas. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Își zâmbesc timid. Chiar atunci, Ottilie își face apariția lângă ei.

– Nu te-am văzut de un car de ani, îi spune lui Jonas.

– Bună, Ottilie, murmură el răsucindu-și paharul între degete.

Emilia se încordează, amintindu-și că i-a povestit lui Ottilie despre flirtul lui Jonas cu colega de birou. „Te rog, nu spune nimic", o imploră pe tăcute.

– Ia zi, cum o duci, Măciucă? întreabă Ottilie.

Emilia tresare la auzul vechii lui porecle. Ochii albaștri ai lui Jonas se măresc puțin, dar preferă să nu ia în seamă ironia.

– Foarte bine. Tu?

– Ce drăguț că tu și *soția* ta ați venit în seara asta!

Deschide gura să continue, dar o închide la loc văzând privirea de avertisment a Emiliei. Tocmai acum alege și Kristin să li se alăture.

– S-a reunit banda în formație completă, comentează mușcător Ottilie.

– Mă bucur să te văd.

Zâmbetul lui Kristin este cald, parcă având nevoie de încurajare, și Emilia nu poate uita ce i-a povestit Ottilie despre convorbirea telefonică.

Fără să răspundă, Ottilie soarbe din pahar.

Kristin își drege glasul; Emilia îi observă nervozitatea.

– Voiam să-mi cer scuze pentru seara trecută. Se întoarce să-i explice Emiliei: Am sunat-o pe Ottilie. A fost o chestie prostească, făcută la beție. Voiam doar niște sfaturi despre designul interior și... ei bine... sunt sigură că ți-a zis.

– Mi-a zis, confirmă Emilia, încercând să adopte un ton cât mai rece.

Nu merge. E lamentabilă când vine vorba să înfrunte pe cineva. Încă un motiv pentru care-i place să scrie ficțiune: pe pagină poate fi îndrăzneață

și neînfricată așa cum n-ar putea niciodată în viața reală.

– Îmi pare rău, îi spune Kristin.

Iar Emilia se întreabă pentru ce-i pare rău: pentru apelul către Ottilie sau pentru ceea ce-a făcut acum peste un deceniu. N-are mult timp să reflecteze, pentru că își face apariția Ava, care o ia să-i prezinte un jurnalist.

Următoarea oră e un vârtej de discursuri, conversații de specialitate și taclale cu prieteni din branșă. N-o vede pe Kristin pe nicăieri și se întreabă dacă nu cumva s-a dus acasă. Speră că Ottilie n-a făcut vreo gafă.

Se pregătește să meargă la Marcie, când surprinde ceva la fereastră cu coada ochiului. O față este lipită de geam, cu trăsăturile distorsionate de lumini și de condens. Inima îi stă în loc. E hărțuitorul, o știe. Se împinge cu disperare prin mulțime, dar îi ia cinci minute să ajungă la ușă, pentru că trebuie să scape mai întâi de Marcie și apoi de Hannah.

Nu-și poate ascunde dezamăgirea, știind că persoana care a fost acolo probabil că a plecat. Sau mai rău, s-a strecurat înăuntru și e undeva printre invitați. Deschide ușa cu putere, lăsând să pătrundă un val de aer rece. Lumina din librărie formează un dreptunghi licăritor pe trotuarul ud, scoțând în evidență două persoane care par să aibă o discuție încinsă. Tac când o observă pe Emilia, iar cea mai înaltă, o femeie într-o rochie scurtă, își înclină umbrela astfel încât fața îi devine vizibilă. Spre uimirea Emiliei, e Kristin. Are o țigară în mână. Crezuse că s-a lăsat de mult. Cealaltă persoană se întoarce spre ea. Este Louise.

– Lou! Ai venit. Este – își mută privirea de la ea la Kristin –, este totul în regulă?

Pășește pe trotuar. Kristin scoate un rotocol de fum.

– Scuze, era așa de cald înăuntru, că am ieșit la o țigară și am dat nas în nas cu prietena ta.

Louise pare stingheră, își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Ține mobilul în mână și poartă un impermeabil lung cu gluga trasă. Oare fața ei o zărise pe geam?

– Mă bucur așa de mult că ai putut să vii! Intră, îi spune Emilia.

– Îmi pare teribil de rău, tocmai intram, dar am primit un mesaj, spune polițista arătându-i telefonul. Sunt chemată la muncă.

– Ah, nu, ce păcat! Elliot spera să te cunoască în sfârșit.

– Scuze, trebuie să fug. Dar...

Își coboară gluga, fără să-i pese că se udă pe păr. Are o mină îngrijorată.

– Ce-i?

– Păi... când am ajuns, înainte să iasă Kristin...

– Se pare că a văzut pe cineva, o întrerupe Kristin, aruncându-și țigara și strivind-o pe trotuar cu călcâiul. Un tip la pândă. Oricum, a plecat, continuă ridicând din umeri. Eu intru, am înghețat aici. Mi-a făcut plăcere, Louise.

Louise nu spune nimic. Se uită amândouă cum Kristin își închide umbrela și deschide ușa, făcând loc unor hohote de râs și mirosului de arahide sărate. Se închide încet în urma ei, cufundând iarăși strada în tăcere.

Emilia își strânge brațele în jurul corpului. Părul a început să i se încrețească de la umezeală.

– E totul în ordine?

– N-am vrut să zic mare lucru în fața lui Kristin. N-aveam idee cât știe. E ciudată... Pare să aibă ceva cu tine.

Emilia face un pas spre ea.

– Ce vrei să spui?

– Imediat ce și-a dat seama că suntem prietene, a început să mă interogheze. Serios, ar fi o polițistă grozavă.

– Despre ce?

– Despre tine și Elliot. Cât de fericiți sunteți, dacă-mi vorbești vreodată despre Jonas. A fost bizar.

Era cam ameţită, cred, dar oricum, nu asta voiam să zic. Ezită câteva momente, apoi reia cu o expresie serioasă pe chip: Am văzut pe cineva, Em. Un bărbat. Stătea aici, la vitrină, uitându-se înăuntru. L-am strigat, dar a fugit când m-am apropiat.

Emiliei i se face rău. Era el. O ştie. Se uită pe stradă, de parcă s-ar aştepta să-l vadă în depărtare, dar nu e nimeni.

20

Emilia îşi predă manuscrisul corectat o săptămână mai târziu şi, conform promisiunii, li-l trimite prin e-mail lui Elliot, Trevor, Ottilie, Louise şi Jonas, ştiind că acesta o să i-l dea şi lui Kristin, deşi ideea n-o entuziasmează. N-a uitat ce i-a spus Louise despre întrebările deplasate ale lui Kristin. I-l trimite şi tatălui ei, după observaţia acidă a mamei de la lansare. Chiar şi Jasmine vrea un exemplar.

– Trebuie să ştiu cum o omori pe Miranda, i-a explicat înainte ca Emilia s-o poată întreba de ce e atât de dornică.

– Cărţile mele sunt cam sinistre pentru tine.

Jasmine şi-a dat ochii peste cap.

– Fac şaisprezece ani în octombrie. Şi m-ai lăsat să văd un film pentru adulţi.

Se referea la *Frumuseţe americană*, pe care îi dăduseră voie să-l vadă într-o seară, când Wilfie era deja în pat, numai pentru că nu era excesiv de violent. Jasmine nu-i îngăduise să uite asta de atunci.

– O să vedem.

– Ceea ce înseamnă „nu", s-a indignat Jasmine.

Din fericire, nu s-a mai întâmplat nimic după lansare. Schimbarea parolelor de la Alexa a pus capăt episoadelor cu deschiderea luminatoarelor şi pornirea din senin a muzicii, dar Emilia e permanent în alertă, aşteptându-se la tot ce poate fi mai rău ori de câte ori ajunge acasă. Îşi dă seama că

abia dacă a ieșit toată săptămâna, cu excepția drumurilor la școală ca să-l ia pe Wilfie.

– Cred că avem nevoie de o excursie, spune Elliot într-o seară. Știu cât te apasă chestia asta. Ai nevoie de o schimbare de peisaj. De o pauză.

Emilia e de acord, așa că se duc în Cornwall pentru o săptămână în timpul vacanței de Paște. Odată cu trecerea zilelor, plimbările lungi pe plajă, cutreierarea străduțelor întortocheate și vizitele în magazine șic și cafenele reușesc s-o destindă. Când se întorc la Londra și constată că n-au primit nici pachete sinistre, nici flori, nu i se pare neplauzibilă ideea ca persoana care o hărțuia să se fi plictisit.

Vineri, în timp ce încuie ușile ca să se ducă în oraș să ia niște haine de la curățătorie, Emilia aude pași în spatele ei pe alee.

Se răsucește brusc, cu cheile în mână, cu inima bubuind. O tânără stă la mai puțin de doi metri de ea, la baza treptelor.

– Îmi cer scuze, n-am vrut să vă sperii. Sunteți Emilia Ward?

– Cine vrea să știe?

Teama o face neobișnuit de înțepată. Coboară treptele și o măsoară cu privirea pe necunoscută: aproape treizeci de ani, păr roșu buclat, ținută elegantă, cu pantaloni negri și un blazer în carouri. Soarele a ieșit dintre nori și se reflectă în bălțile de pe jos, iar cireșul a înflorit, astfel că petalele lui acoperă deja iarba din jur.

Femeia îi întinde mâna.

– Sunt Gina Osbourne. Colaborez cu *The Mirror* și aș dori să vă iau un interviu.

Emilia o privește surprinsă. Fără să-i strângă mâna, îi răspunde:

– Să-mi luați un interviu? Mie? De ce?

– Din cauza a ceea ce vi se întâmplă. Incidentele bizare care copiază secvențe din cărțile dumneavoastră. Apropo, îmi plac la nebunie, le-am citit pe toate.

– Ah, păi... mulțumesc, dar... nu sunt sigură. Emilia se simte încolțită. Transpirația i s-a adunat la subsuoară, iar haina de lână pe care o poartă i se pare dintr-odată sufocantă. De unde ați aflat despre asta?

– Un jurnalist nu-și poate dezvălui niciodată sursele. Femeia scoate un mic hohot de râs care seamănă cu lătratul unui terier Jack Russell. Ar fi o publicitate extraordinară pentru noua dumneavoastră carte. Am auzit că vă omorâți eroina.

Stinghereala i se intensifică. De unde o fi auzit? N-a spus aproape nimănui. Se gândește la Ava, agenta de publicitate, conștientă că ea ar încuraja-o să facă interviul. Nici un fel de publicitate e publicitate proastă și așa mai departe.

– Cred că a încetat, oricum.

Dacă o spune cu glas tare, poate că e și adevărat.

– Ce a încetat? se încruntă Gina.

– Păi, hărțuiala, cred că așa s-ar putea numi. Deși nu știu dacă e cuvântul potrivit. E mai curând un deranj, și, cum ziceam, nu s-a mai întâmplat nimic de o vreme.

– Aha. Gina Osbourne pare dezamăgită. Faptul că s-au întâmplat deja toate aceste lucruri este fascinant și ar duce la un articol senzațional. Le-ați putea povesti cititorilor și despre noua dumneavoastră carte.

Zâmbește, ridicându-și sprâncenele deschise la culoare într-o rugăminte tăcută.

– Nu sunt sigură, spune Emilia. Ultimul lucru pe care vrea să-l facă e să-l enerveze pe hărțuitor. I-ar putea da un motiv să se reapuce de treabă. Trebuie să verific cu editorii mei.

Și cu poliția.

– Bine. În regulă. Vă las cartea mea de vizită. Vă rog să mă sunați dacă vă hotărâți să vorbiți despre asta. Cum ziceam, ar fi o publicitate nemaipomenită pentru noul volum.

Emilia îi mulțumește, ia cartea de vizită și o pune în buzunar. Așteaptă ca jurnalista să urce în mașină, apoi se îndreaptă spre oraș.

În seara aceea, după ce-l culcă pe Wilfie, îi împărtășește lui Elliot îngrijorările ei. Jasmine stă peste noapte la Nancy, așa că sunt doar ei doi, relaxându-se cu un pahar de vin în fața unui film de televiziune la care nu sunt atenți decât pe jumătate. S-a schimbat în cămașa de noapte de mătase ivorie care e preferata lui Elliot și stă cu picioarele în poala lui. El îi masează glezna goală, împiedicând-o să se concentreze.

– Crezi că ar trebui să-i dau un interviu jurnalistei ăsteia?

– Ai întrebat-o pe agenta de publicitate?

– Am vorbit cu ea azi-dimineață. A fost de acord că ar fi o reclamă bună, dar a zis că nu trebuie s-o fac decât dacă mă simt în largul meu. Dar nu știu cum mă simt. Tot oscilez. Principala mea grijă e c-o să-l ațâț pe tipul care face asta.

– Ba dimpotrivă, asta l-ar putea face să se oprească, spune Elliot blând, cu ochii lui ca ciocolata lichidă licărind în penumbră. Poate că așa are expunerea pe care o voia. De care avea nevoie. Poate că ar trebui să spui că ai anunțat poliția, iar asta o să-l sperie. Sunt sigur că citește toată presa.

Emilia soarbe prelung din chardonnay. Louise a sunat-o săptămâna trecută și i-a spus că o pune în legătură cu un coleg care se ocupă de cazurile de hărțuire: agentul Anthony Haddock. Acesta a vizitat-o ieri și a ascultat răbdător toată povestea. Era destul de tânăr – mai tânăr decât ea, oricum –, cu păr șaten, o față de puști, pistruiată și încheieturi foarte subțiri. Nu arăta ca un detectiv, nici nu părea suficient de puternic încât să poată proteja pe cineva. N-a părut deosebit de îngrijorat și i-a spus că procedase corect instalând camerele și sistemul de alarmă, dar trebuia să-l informeze imediat dacă se mai întâmpla ceva. L-a sunat mai devreme ca să-i

ceară sfatul despre interviu, și el n-a părut să creadă că ar fi o problemă.

– E adevărat, îi zice acum lui Elliot, rotindu-și paharul. O să spun tot ce pot ca să-l sperii.

El se apleacă și o sărută ușor pe buze.

– Hai în pat.

O ia de mână și o conduce spre ușă. Surprinsă că Elliot a lăsat paharele de vin pe măsuța de cafea, Emilia îi cere Alexei să stingă lumina.

S-au dezbrăcat reciproc și au aterizat în pat, când telefonul lui Elliot se aprinde.

– Nu-l băga în seamă, murmură ea, dar el se ridică în șezut.

Razele lunii filtrate de oblon cad pe trupul lui, iluminându-i umerii musculoși.

– Nu pot. E aplicația camerei. E o alertă că a intrat cineva pe alee.

Dorința pe care o simțea cu numai câteva clipe mai devreme se evaporă, și o sudoare rece îi acoperă corpul. Se ridică și ea, cu inima bătându-i frenetic. Elliot se uită concentrat la ecranul telefonului. Fereastra de la dormitor dă spre grădina din spate. El sare din pat gol-pușcă, își apucă halatul din cuierul de pe ușă și-l îmbracă în grabă în timp ce se năpustește afară.

– Stai aici. Mă duc în camera lui Jasmine, să mă uit pe geam de acolo.

Emilia se holbează la spinarea lui, prea înspăimântată ca să se miște. Poate e doar o pisică din vecini, sau vreun animal sălbatic, își spune plină de speranță, dar inima i se zbate atât de năvalnic în piept, încât se teme c-o să facă stop cardiac. Inspiră adânc de câteva ori, însă, văzând că Elliot nu se întoarce, nu mai suportă. Își culege cămașa de noapte de pe jos, și-o pune repede și iese din dormitor, aruncând o privire în camera lui Wilfie, care, din fericire, doarme buștean, și apoi în cea a fiicei sale.

Elliot stă la fereastră; a deschis obloanele. Încăperea e cufundată în beznă, iar fața lui e în

umbră.

– E cineva acolo? șoptește ea apropiindu-se.

– Nu-s sigur. Cred că da...

– Să sun la poliție? întreabă Emilia cu gura iască.

– Așteaptă puțin... Se uită la telefon, apoi iar pe fereastră. Vezi? Acolo...

Se duce în fața lui, cu picioarele tremurând, ca să vadă mai bine.

– Nu știu, parcă...

În clipa următoare, bătăile inimii i se întețesc. Pe stradă, sub un copac, e o siluetă îmbrăcată în negru care se uită spre casa lor. E prea departe ca să distingă detaliile.

– Of, Doamne. Cine-i?

– Habar n-am, șoptește el. Cred că a intrat pe aleea noastră. Dar s-a purtat ca și cum ar fi știut unde e camera, pentru că a evitat-o, lăsând vederii doar umărul.

– Oare ne poate vedea?

– Sper că da. Îmi vine să cobor și să-i zic vreo două.

Elliot dă să se miște, dar Emilia îi înșfacă brațul.

– Nu, ar putea fi periculos.

E ușurată când silueta se răsucește și se îndepărtează pe stradă, dispărând după colț.

– A plecat.

Elliot inspiră adânc și o trage mai aproape. Emilia își îngroapă fața în pieptul lui.

– Stai să mă mai uit la telefon, spune el derulând înregistrarea. Uite, aici... Îi arată imaginea cu granulație mare. E întuneric și plouă, așa că nu se vede mare lucru, dar în mod clar o siluetă iese de pe aleea lor și apoi se oprește pe stradă, cu mâinile în buzunare, privind spre casă. Poartă o haină de culoare închisă cu glugă. Nu se vede fața, conchide Elliot. Numai spatele și umărul.

– Dar dacă ai merge mai în urmă, când a venit? sugerează Emilia. Atunci ar trebui să-i vedem fața.

– Păi, asta-i chestia ciudată, spune încruntat soțul ei. Nu e nici o înregistrare cu individul intrând pe

alee. Numai la plecare. Am derulat până la capăt. Deci nu știu cum a intrat... Ridică privirea, iar Emiliei îi îngheață măruntaiele când îi observă expresia tulburată. ... Nici când, încheie el.

21

Îmi petrec ziua următoare închisă în biroul meu de la secție, trecând în revistă tot ce știu despre crimele cu călugărița și verificându-mi notițele de la ultima lui lovitură – din câte știm noi – din februarie 2005. Mă ocupam și atunci de caz. Belinda Aberdale a fost găsită în dormitorul ei, într-o suburbie a Plymouth-ului asemănătoare cu cea unde a fost ucisă recent Trisha Banks. Soțul și copiii plecaseră în vacanță și ea rămăsese acasă, urmând să li se alăture a doua zi. N-a mai avut ocazia. La fel ca celelalte, Belinda a fost înjunghiată și legată, iar pe gleznă i-a fost scrijelit semnul în formă de insectă.

Prima lui victimă, Catherine Otis, a fost ucisă în noiembrie 1997 exact în același mod. Individul a dispărut aproape șaisprezece ani. Unde a fost? Lorraine Butterworth a zis că nu i-a putut vedea fața ca să-i estimeze vârsta, dar presupun că e între patruzeci și șaizeci de ani. În 1997 ar fi trebuit să aibă cel puțin douăzeci și ceva de ani, deci acum a ajuns la patruzeci și ceva. Dar la fel de bine ar fi putut să aibă treizeci sau patruzeci de ani pe atunci, ceea ce l-ar face acum în vârstă de cincizeci sau poate șaizeci de ani.

Ce știm despre el? Mă uit la notițele pe care le-am făcut, gândind cu voce tare. Întâi își urmărește victimele, află unde locuiesc și cu cine și când sunt singure. Apoi pătrunde în casele lor cel mai adesea prin luminatoare, uneori pe fereastră. E în formă, agil, inteligent. Și cunoaște portițele de scăpare, știe cum să rămână sub radar, nu lasă nici o dovadă în urmă. Scrijelirea insectei e o modalitate de a-și bate joc de noi – și un semn că nu dă doi bani pe femei, că poate le învinovățește pentru viața pe care a avut-o.

Dacă a fost la închisoare în ultimii șaisprezece ani trebuie să fi fost condamnat pentru altceva, nu pentru crimă. Nu, e prea deștept, prea viclean, prea psihopat ca să fie prins pentru crimă. Îi plac țigările mentolate – Dumnezeu știe de ce: le-am încercat o dată, acum mulți ani, și au un gust oribil – și e înalt...

Mă întrerupe un ciocănit în ușă.

– Intră, strig, cu o undă de iritare în voce.

Saunders deschide ușa și rămâne în loc, atingându-și vârfurile părului țepos, ceea ce face foarte des, am observat.

– Scuze că vă deranjez, șefa, dar voiam să dau raportul după discuțiile cu vecinii pe care le-am purtat aseară împreună cu Doyle.

Îi arăt scaunul maro urât din fața biroului și el se așază, strângând între degete un pahar de carton. Are un pix după ureche. Remarc un semn pe gâtul lui. Arată ca o mușcătură erotică, și mă întreb în treacăt cine ar fi putut să fie autoarea. Pune paharul pe blat și-și suflecă mânecile cămășii.

– Dă-i drumul, îl îndemn.

– Da. Sigur. Păi, câțiva vecini ne-au spus c-au văzut un bărbat pierzând vremea în fața imobilului Trishei Banks, purtând pălărie și îmbrăcăminte de culoare închisă. Stătea tot timpul în umbră, fumând și supraveghind clădirea. Înalt, bine făcut.

– Așadar, nimic nou.

– Majoritatea au zis că nu le-a atras atenția. Hanham Street e oarecum... ei bine, într-o parte mai puțin salubră a orașului. Unul credea că Trisha Banks era prostituată, după cum ne-a spus.

Mă încrunt.

– De ce să creadă asta?

– Pentru că văzuse mai mulți bărbați urcând în apartamentul ei.

– Lorraine n-a pomenit despre așa ceva.

– Potrivit vecinilor, se pare că Lorraine nu petrece prea mult timp pe-acasă. Sora ei e bolnavă și stă mult timp cu ea.

– Bine.

– Dar o vecină a zis că Lorraine are un frate pe care e sigură că l-a văzut în preajmă în ultima săptămână.

Îmi derulez în minte conversația cu Lorraine. Oare a menționat un frate?

Saunders se apropie, cu ochii strălucind de entuziasm.

– Am făcut niște săpături, iar fratele lui Lorraine, Martin Butterworth, tocmai ce-a ieșit din pușcărie. A fost închis pentru jaf armat.

– Cât a stat?

– Păi, asta-i chestia, șefa. A fost la pooreală șaisprezece ani. L-au băgat în aprilie 2005. Nu mult după uciderea Belindei Aberdale.

Simt un val de adrenalină. Șaisprezece ani. Și apoi îmi amintesc. Lorraine mi-a zis că are un frate, când vorbeam despre țigările mentolate. Mi-a zis că tatăl și fratele ei obișnuiau să le fumeze.

– Trebuie să stăm de vorbă cu el, spun sărind în picioare. Chiar în momentul ăsta.

22

Emilia abia dacă a pus geană pe geană toată noaptea. De fiecare dată când auzea cel mai mic zgomot, se trezea leoarcă de sudoare. Elliot, în schimb, dormea tun, sforăind ușurel. Până la urmă s-a strecurat în camera lui Wilfie și s-a vârât sub pătura cu dinozauri de pe patul de jos, în timp ce el dormea ca un îngeraș deasupra. Însă tot nu i-a venit somnul. Casa nu i se păruse niciodată mai mare sau mai singuratică, și când lumina zilei a început să pătrundă printre lamelele obloanelor în stil New England s-a simțit mai ușurată ca oricând că noaptea se terminase.

– O să înnebunești dacă o ții tot așa, spune Elliot la micul-dejun, când ea îi povestește.

Wilfie a dispărut deja să joace Minecraft online cu prietenii lui. A plouat peste noapte, dar acum a ieșit soarele, luminând parchetul și încălzind obrazul Emiliei prin ușile de sticlă. E o zi de primăvară

răcoroasă, așa cum îi place ei. În mod normal ar plănui o excursie în împrejurimi sau o plimbare prin Bushy Park, dar e prea îngrijorată ca să se gândească la altceva.

– Ești în deplină siguranță, continuă Elliot, deschizând ziarul pe masă în timp ce mănâncă musli. Acum avem alarmă, camere. Poliția știe ce se întâmplă. Se întinde s-o apuce de mână și adaugă: Nu-mi place să te văd așa.

Emilia știe că se simte neputincios, că îi place să intervină, să fie de ajutor, într-o măsură oricât de mică. Înțelege cât de frustrant trebuie să fie pentru el faptul că nu poate face nimic să oprească hărțuirea sau să-i ridice moralul, în pofida tuturor camerelor și elementelor de securitate. Dimpotrivă, nu reușește decât să-i sporească îngrijorarea. Dacă n-ar avea aplicația aceea pe telefoane, Emilia n-ar ști că un străin umbla prin grădina lor noaptea trecută. Dar nu, nu poate să gândească astfel. E mai bine să fie pregătiți. I se face pielea de găină la ideea că azi-noapte a fost cineva afară. Cât a stat acolo? Oare i-a urmărit din umbrele grădinii când se cuibăreau pe canapea, ea în cămășuța de noapte transparentă, cu picioarele întinse în poala soțului ei? Trebuie să monteze obloane la ușile acelea. O să ia legătura cu niște furnizori. Oricum, trebuie să-și ocupe timpul.

Își împinge pâinea prăjită deoparte. De când a început toată povestea asta, pofta ei de mâncare, odinioară sănătoasă, s-a redus. A pierdut deja două kilograme – în alte condiții ar fi fericită, dar detestă senzația constantă de greață.

– E gândul că cineva pândește afară, murmură.

Elliot își retrage mâna și continuă să mănânce. Înghite și spune:

– Știu. Cred că ar trebui să-i zici detectivului ăstuia, cum îl cheamă...

– Haddock.

– Da, informează-l. Am putea să-i dăm înregistrarea. Știu că nu e foarte clară, dar poate că

ei au un sistem special care să detecteze ceea ce noi n-am reuşit. Habar n-am, spune ridicând din umeri. Merită să încercăm.

– E o idee bună.

Se întreabă dacă e cazul să-şi dezvăluie cele mai negre temeri.

– Ce-i?

– Mă tem c-o să intre în casă. Că o să mă atace pe mine sau, mai rău, pe copii.

Ochii lui se îmblânzesc.

– Nu cred c-o să se întâmple aşa ceva. A avut ocazia când eram plecat. Şi ştiu că a zăpăcit luminatoarele, dar n-a pătruns în casă. Iar acum avem sistemul de alarmă. Dacă cineva încearcă să intre, va fi alertată firma de securitate, care va alerta poliţia.

Ia bolul lui gol şi farfuria ei şi le duce la chiuvetă. Emilia îi admiră deltoizii profilaţi prin bluza strâmtă în timp ce-i aruncă pâinea nemâncată în recipientul pentru compost. E în formă, puternic. O să meargă până la capătul pământului ca s-o apere. Ştie asta. Acest gând îi dă putere. Elliot se întoarce cu faţa la ea în dreptul insulei.

– Pe cel care face asta îl distrează să te necăjească şi să-ţi inducă o stare de nelinişte. Nu-i da satisfacţie.

Oare chiar e nepăsător, sau minimalizează pericolul ca să-i atenueze anxietatea? Emilia a simţit mereu că are superputerea de a citi gândurile oamenilor, de a le percepe starea de spirit, de a le răspunde în funcţie de personalitatea lor, dar încă de la începutul relaţiei cu Elliot a constatat că-i vine greu să pătrundă în mintea lui.

– Mă duc să mă îmbrac, spune dându-şi scaunul în spate.

Iese din bucătărie ştiind că Elliot stă cu ochii pe ea.

Abia ce-a făcut duş şi s-a schimbat în jeanşi şi o bluză, când îi sună telefonul. Nu recunoaşte numărul şi se întreabă dacă n-o fi iar Gina

Osbourne. Jurnalista i-a lăsat un mesaj pe tema interviului, dar Emilia n-a sunat-o.

– Doamna Emilia Rathbone? întreabă femeia cu o voce atât de distinsă, încât pare teatrală. Mama lui Jasmine Perry?

Primul ei gând e că sună de la școală, dar își aduce aminte că e sâmbătă și se încordează.

– La telefon.

– Îmi pare rău să vă informez că fiica dumneavoastră a fost implicată într-un accident grav și se află acum la spitalul West Middlesex.

O năpădește oroarea.

– Poftim? Cum?

Jasmine a stat peste noapte la Nancy.

– Mă tem că nu am toate detaliile în acest moment, doamnă Rathbone. Dar vă rog să veniți la spital cât mai repede posibil.

– Unde... ce secție?

– Personalul de la recepție vă va orienta când ajungeți.

Convorbirea se încheie, iar Emilia rămâne în mijlocul dormitorului, încremenită câteva secunde, cu sângele pulsându-i în urechi. Apoi se repede pe scări strigându-l pe Elliot.

– Ce-i? întreabă el venind în fugă.

– Jas. Tocmai m-au sunat de la spital. A avut un accident... Vai, Doamne, nu pot să respir!

Se îndoaie de mijloc gâfâind. Elliot o mângâie pe spate.

– Liniștește-te. Mergem acum la spital. Wilf! strigă, iar puștiul își face apariția din sala de joacă, încă ținând controllerul de la PS5 în mână. Treci în mașină! Sora ta a avut un accident.

Wilf e în pijama, dar face cum i s-a spus: cu fețișoara schimonosită de îngrijorare, își lasă controllerul pe banca din hol și-și pune adidașii și geaca.

Elliot o ajută pe Emilia să-și îmbrace haina, apoi îi conduce pe ea și pe Wilfie la mașină.

– Bine. Dă-i mamei lui Nancy, cum o cheamă...

– Marcie.

– Dă-i lui Marcie un telefon și află ce s-a întâmplat.

Emilia își prinde centura, apoi ia mobilul din poală, rugându-se în tăcere: „Te implor, Doamne, fă să fie bine. Te implor, fă să fie bine." Caută numărul lui Marcie cu mâini tremurânde, în timp ce Elliot iese în marșarier de pe alee și se îndreaptă spre spital.

Marcie răspunde pe un ton vesel.

– Bună, Em, ce fac fetele? Sper că nu te-au ținut trează toată noaptea cu sporovăiala lor.

Confuzia o inundă pe Emilia.

– Ce vrei să spui?

– Nancy și Jas... S-a întâmplat ceva?

În tonul ei s-a strecurat neliniștea.

– Jas mi-a spus că-și petrece noaptea la voi. Tocmai m-au sunat de la spital să-mi spună că Jasmine a avut un accident.

– Poftim? N-au fost aici noaptea asta. Nancy mi-a spus că stă la tine. Nu-s acolo?

– Îmi pare rău, nu sunt. Eu... Vocea i se ridică isteric. Deci fetele nu-s la tine?

– Nu. Vai de mine! Dacă Jasmine e la spital, Nancy e cu ea?

– Nu știu. Nu pricep ce se întâmplă.

– Încerc pe mobilul lui Nancy. Te sun după aceea.

Marcie pune capăt convorbirii. Emilia inspiră adânc, încercând să-și înăbușe panica.

– Unde au fost toată noaptea? se tânguie. Și cum a ajuns Jas la spital?

Elliot prinde mai strâns volanul.

– Nu-ți bate capul cu asta. Probabil că și Nancy e la spital. Trebuie doar să sperăm că Jas e bine.

Emilia trage aer în piept ca să iasă din hiperventilație.

– Jas e bine? întreabă speriat Wilfie din spate.

– Sper că da, iubitule, murmură Emilia.

– Sunt sigur că e bine, Wilfie. Nu-ți face griji, spune Elliot, încercând să-l liniștească. Apoi i se

adresează soției sale: De ce nu suni la spital, ca să ceri mai multe informații?

Ia virajul spre Isleworth cam prea repede, așa că telefonul dă să cadă din mâinile tremurătoare ale Emiliei. Apasă pe numărul din istoricul de apeluri, dar e inaccesibil.

– E ciudat.

– Ce?

– Am încercat să sun la numărul de la care am primit apelul, dar nu se face legătura.

Caută pe Google numărul spitalului și, după ce e trecută de la o persoană la alta, reușește să ajungă la cineva de la Internări.

– Îmi pare rău, spune femeia. Dar nu am internat pe nimeni cu numele Jasmine Perry.

Emilia are senzația că a fost scăldată în apă rece.

– Dar am primit un telefon în dimineața asta, acum zece minute, și cineva mi-a spus că fiica mea a avut un accident, deci presupun că a fost internată la Urgențe.

La celălalt capăt se lasă tăcerea, se aud doar tastele unui computer și o sonerie de telefon în fundal.

– Nu, spune în cele din urmă femeia. Nu e nici o Jasmine Perry la noi. Îmi pare rău, dar trebuie să fi fost o greșeală.

Emilia închide și scoate o înjurătură.

– Ce-au zis? vrea Elliot să știe.

– Ce se întâmplă? întreabă și Wilfie de pe bancheta din spate.

– Nu știu. Nu înțeleg. Jas n-a fost internată. Dar unde e, pentru numele lui Dumnezeu?

Intră în aplicația Find My Friends, dar nu apare poziția lui Jasmine, ceea ce înseamnă că telefonul ei e închis. Toate ororile care ar fi putut să i se întâmple singurei sale fiice îi săgetează prin minte.

Elliot parchează într-un loc destinat staționării de scurtă durată, apoi se răsucește în scaun, cu fața spre Emilia.

– Potolește-te, îl sperii pe Wilf. Cei de la spital sunt sută la sută siguri că Jasmine n-a fost

internată?

Emilia încuviințează din cap. Panica îi apasă atât de tare pieptul, încât nu poate să respire.

– Atunci înseamnă că e o farsă.

Pe chipul lui Elliot a apărut o expresie de ușurare. Însă rotițele minții Emiliei se învârt nebunește.

– Dar dacă e o farsă, unde e Jasmine? Pentru că nu e la Nancy, cum a zis. Of, Doamne, Elliot... Cu greu se încumetă să continue: Nu cumva individul care mă urmărește i-a făcut ceva lui Jasmine?

23

Asta. Asta este cea mai mare temere a ei. Cea mai cumplită. Mereu a ținut-o pe Jasmine strâns în lesă, pe deplin conștientă că e mai paranoică decât majoritatea părinților deoarece scrie despre tot felul de orori. Ochii ei sunt larg deschiși când vine vorba de perverși care umblă liberi prin societate. La urma urmei, și i-a imaginat pentru thrillerele ei: pedofilul care se ascunde după respectabilitatea carierei de profesor, psihopatul care bântuie la locurile de joacă, bărbații care se dau drept adolescenți online ca să seducă și să violeze.

A ales să-și prevină copiii în legătură cu pericolele încă de când erau destul de mici. Jasmine nu e genul de copil care să mintă, să se pună în primejdie. Când Emilia îi ține predici despre vorbitul cu străinii pe internet, își dă ochii peste cap și spune exasperată: „Crezi că-s proastă? Știu că ar putea să fie un pervers de patruzeci de ani!" Și totuși a pretins că doarme la Nancy. O poveste, acum e evident, pe care au ticluit-o împreună ca să-și ascundă adevăratele intenții, oricare vor fi fost acelea. Și totul ar fi fost cum ar fi fost dacă n-ar fi primit apelul. Pentru că cineva era la curent cu planul lor. Și voia ca Emilia s-o știe.

E pe punctul de a intra într-o criză de isterie. Clocotește înăuntrul ei și îi vine foarte greu să-și păstreze cumpătul, știind că asta n-o să-i fie de nici

un ajutor fiicei sale. Niciodată n-a mai trăit o asemenea panică oarbă, incandescentă.

Acum e acasă la Jonas, casa care a fost pe vremuri a ei, unde Jasmine a făcut primii pași, a rostit primele cuvinte. Și-a sunat fostul soț din mașină ca să-i povestească totul, iar Elliot a lăsat-o aici.

– Îl iau pe Wilfie cu mine, a spus, fără să se dea jos din mașină. Să fiu acasă în caz că apare Jas. Dar dă-mi de știre imediat ce afli ceva, bine?

A încuviințat înlăcrimată, iar când Kristin a deschis ușa, a tras-o fără o vorbă în brațele ei. Emilia a fost prea surprinsă ca să-i respingă îmbrățișarea.

Acum Kristin e așezată la masa mică din bucătărie, pământie la față, în timp ce Jonas umblă de colo-colo. Părinții lui Nancy, Marcie și Frank, sunt și ei aici, în picioare lângă chiuvetă. Marcie plânge în tăcere, iar Frank o cuprinde pe după umeri cu brațele lui puternice, musculoase.

– I-am sunat pe toți prietenii ei, spune Frank. Nimeni n-are habar unde sunt.

Emilia știe că nu i-a luat mult să sune micul lor grup de prieteni studioși. Lui Jasmine îi vine greu să-și facă relații noi. E un lucru despre care au vorbit de multe ori.

– Ar trebui să sunăm la poliție? spune Emilia.

N-ar vrea s-o facă, pentru că atunci totul ar deveni real. Și își dorește din tot sufletul să nu fie real, ci numai rodul imaginației ei. Conform prietenilor lor, fetele au fost la școală ieri și au plecat la ora obișnuită, 15.30. Dar acum e miezul zilei, deci nu se mai știe nimic despre ele de aproape douăzeci de ore.

– N-o să spună că, fără îndoială, fetele sunt împreună? răspunde Frank.

– Au fost plecate toată noaptea, se vaită Marcie. Nu-i normal pentru ele.

– De acord, spune Emilia. Încearcă să pară puternică, dar mâinile îi tremură când scoate telefonul. Am o prietenă în poliție, o să-i cer sfatul.

Se mută în holul îngust când formează numărul lui Louise. Îi vine să plângă de ușurare auzind răspunsul prompt al prietenei sale.

– Bună, scumpo, spune Louise cu voioșie.

– Lou... Înghite în sec. Gâtul îi e uscat și o ustură. Unde ești?

– Acasă. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Jasmine. A dispărut.

Apoi îi povestește totul dintr-o suflare.

– Aha. În regulă. Sună ca și cum s-ar fi dus undeva împreună, așa că nu intra în panică. Unde ești? Acasă?

– Nu, sunt acasă la Jonas, în Twickenham.

– Bine. Elliot e cu tine?

– Nu, suntem doar eu, Jonas, Kristin și părinții lui Nancy.

– Bun. Hai că vin. Dă-mi adresa exactă.

Emilia i-o dictează, iar Louise îi spune că va sosi cât mai repede cu putință. Noroc că stă aproape, se gândește Emilia, simțindu-se vinovată că-i cere o asemenea favoare prietenei sale într-o zi de weekend.

– Ce poate ea să facă? o întreabă Jonas când se întoarce în bucătărie.

– E detectivă la Met[1]. Nu-mi vine în minte nici o persoană mai potrivită, aveți altă idee?

Nimeni nu vorbește. Singurul sunet care se aude e scâncetul lui Marcie.

Într-un târziu, după ani întregi cum li se pare, dar în realitate doar jumătate de oră, sună la ușă, iar Kristin se repede să deschidă, urmată îndeaproape de Emilia. Louise e în jeanși și o bluză cu un câine pe piept. Părul ei negru, scurt pare proaspăt spălat și e încă ud. Nu e machiată. Kristin face un pas înainte.

– Bună din nou, spune.

Louise înclină scurt din cap și intră în hol. Tensiunea pe care a sesizat-o Emilia între ele la lansarea de carte e încă prezentă. Dar n-are neuroni

disponibili pentru astfel de reflecții. Tot ce-o interesează este s-o găsească pe Jasmine.

– Ea este agenta Louise Greene, spune Emilia când intră în bucătărie.

Observă impresionată cum prietena ei intră in pielea detectivului.

– Ei bine, spune Louise de lângă chiuvetă; toți s-au adunat în jurul ei ca niște elevi silitori. Mă tem că nu pot fi aici decât ca prietenă, în calitate neoficială, dar de pe drum mi-am sunat colegul de la secția locală și i-am dat informațiile și adresa. Cineva va sosi în curând. Dar între timp îmi puteți spune de ce ar fi mințit Jasmine și Nancy? În mod clar s-au dus undeva împreună.

– Mi-e frică să nu fi fost răpite.

Cuvintele au ieșit din gura Emiliei înainte să le poată reține. Pur și simplu simte nevoia să dea glas acestei spaime adânc înrădăcinate. Dar Marcie și Frank par îngroziți.

– Hai să nu fim prea melodramatici, începe Kristin.

Louise o întrerupe însă, adresându-i-se calm Emiliei:

– Nu uita că răpirile sunt un fenomen foarte rar. Faptul că ambele fete au mințit îmi sugerează că s-au dus undeva împreună. Unde, asta e întrebarea.

Emilia nu poate gândi. Panica și anxietatea au imobilizat-o, ca pe o căprioară care s-a aventurat în mijlocul autostrăzii și nu știe ce să facă, în afară de a se holba la mașinile care vin în goană.

Marcie își întoarce fața înlăcrimată spre Louise.

– Le-am sunat toți prietenii. Nimeni nu le-a văzut de ieri, de la sfârșitul orelor. Nancy a început să iasă cu un băiat...

Emilia se îndreaptă de spate. Își aduce aminte că Jasmine i-a vorbit despre el. Jake Cutare. A fost surprinsă atunci, deoarece ambele fete sunt timide și se simt excluse din lumea petrecerilor. I-a spus fiicei sale că au timp destul pentru petreceri, băutură și drăgăleli cu băieții. Ea n-a făcut nimic de

genul ăsta până s-a dus la universitate și l-a cunoscut pe Jonas, în principal pentru că fusese la o școală de fete.

– Cum îl cheamă? latră Louise, emanând autoritate chiar și în bluza roșie cu o corcitură de labrador și pudel pe piept.

Marcie își șterge o lacrimă de pe obraz.

– Jake Radley. E în același an cu ele la școală, așa cred, și se numără printre cei mai populari băieți. M-am mirat când Nance mi-a zis că-i place de ea. Înăbușindu-și un suspin, adaugă: Nu pentru că n-ar fi frumoasă. E fetița mea...

Frank o strânge mai tare în brațe.

Emilia știe precis la ce face aluzie Marcie. A auzit de Jake Radley. E unul dintre cei mai populari băieți din anul lui Jasmine. Nu-și dăduse seama că e vorba de el când Jasmine i-a spus că Nancy are un prieten. Nu e genul care să fie interesat de Nancy, de Jasmine și de gașca lor de tocilari.

Chiar atunci cineva sună la ușă, iar Louise fuge să deschidă. Jonas vine mai aproape de Emilia și o ia de mână.

– O să fie bine, spune, dar ea îi observă spaima din ochii albaștri.

În acel moment, panica împărtășită o face să se simtă legată de el. În partea opusă a încăperii, Kristin își drege glasul, iar Jonas își retrage imediat mâna.

Louise revine cu o tânără în uniformă de poliție, cu părul vopsit în șuvițe caramel strâns într-o coadă de cal la ceafă.

– V-o prezint pe agenta Bryan. Vă rog să-i spuneți tot ce mi-ați spus și mie.

Emilia și Marcie o informează cu rândul. O încruntătură îi asprește trăsăturile fine când Emilia menționează apelul fals de la spital. Cere adresa lui Jake și iese din încăpere cu pași mari, vorbind la mobil. Când termină convorbirea se întoarce în bucătărie și se duce la Louise.

– O să-i dăm de capăt, spune, iar Emilia se gândește că femeia asta pur și simplu nu poate înțelege prin ce trec ei; nu pare să fi depășit vârsta de douăzeci și cinci de ani. Nu vă îngrijorați. Hai să vedem, e vreun eveniment weekendul ăsta la care fetele voiau să se ducă? O petrecere, poate? Sau un concert?

Creierul Emiliei e în ceață.

Peste câteva secunde, Kristin rostește cântat:

– Da, într-adevăr. Jasmine voia să vadă trupa aceea la O2 Arena – ții minte? Uitându-se în telefon, continuă: Sunt sigură că era weekendul ăsta. Îmi aduc aminte c-a zis... Da, o trupă care se cheamă Total Whiplash. Ceva de genul ăsta. Stai așa, uite-o. Tonal Whiplash. Nu Total. Și concertul a fost aseară, anunță bătând triumfător în ecran cu unghia ei lungă.

Acum își amintește și Emilia. Cu luni în urmă, Jasmine i-a cerut voie să se ducă împreună cu Nancy, dar ea a refuzat-o, întrucât i se păreau prea mici ca să meargă neînsoțite de un adult.

– Ți-a zis că n-am fost de acord? o întreabă pe Kristin.

– Da. Dar noi... Se apropie de Jonas, plasându-se între el și Emilia. Am fost de aceeași părere, că e prea mică.

Marcie face un pas în față, radiind de speranță.

– Așa-i! Anul trecut Nancy m-a întrebat dacă o las. Și eu am zis nu. Plus că era scump.

– Poate că acest Jake Radley le-a făcut rost de bilete, sugerează Frank încrucișându-și brațele groase peste piept.

– Dar s-au vândut aproape imediat, spune Emilia încruntată.

– Credeți că acolo s-au dus noaptea trecută? Dar unde au fost de atunci și până acum?

Marcie își șterge rimelul de sub ochi.

– Sper că Nancy n-a stat peste noapte la Jake ăsta, mârâie Frank. N-are decât cincisprezece ani. Stați numai să pun eu mâna pe ticălos!

Louise îi transmite un avertisment din priviri.

– Încă nu știm nimic. Dar eu...

Sunt întrerupți când agentei Bryan îi sună mobilul. Ea se grăbește să răspundă.

– Da. Aha... În regulă, e perfect. Mersi. Închide telefonul și le explică tuturor: Colegul meu a vorbit cu părinții lui Jake, care au confirmat că s-a dus la concert aseară. Dar acum e acasă. Un agent urmează să-i ia o declarație. S-ar putea ca Jake să ne spună unde le putem găsi.

Emilia își înghite nodul din gât. „Dă, Doamne, să fi fost la concert", se roagă. Nu-i pasă dacă ea și Nancy și-au petrecut noaptea la Jake, atâta timp cât sunt tefere. Mai bine așa decât varianta cealaltă. Nu-și poate scoate din minte apelul fals. Cine l-a putut da? Oare respectivul le-a făcut ceva lui Jasmine și Nancy? Îi sună telefonul. Văzând numărul lui Elliot, se grăbește să răspundă.

– E aici. Jasmine, o anunță el în culmea fericirii. Tocmai a intrat pe ușă.

– Slavă Domnului! Cu genunchii înmuiați de ușurare, Emilia se uită la chipurile pline de speranță ale lui Marcie și Frank. Și Nancy? întreabă.

24

Daisy 2005

Era la mijlocul primului semestru de la universitatea din Exeter, studiind istoria, când a făcut cunoștință cu Ash.

Daisy stătea la rând la bibliotecă, privindu-și picioarele încălțate cu preferații ei, bocancii Doc Martens, și încercând să nu se uite la ceilalți studenți adunați în bisericuțe. Ei nu-i plăcea să se apropie prea mult de oameni. Era mai bine așa. Își proteja inima fragilă. Drept urmare, nu ajunsese nici măcar să se sărute cu un băiat. Dar nu era o problemă. Se bucura să se lase absorbită de viața de studentă. Și avea cu cine să iasă, relații de prietenie superficiale.

N-ar fi putut spune precis de ce ieșea Ash în evidență în acea zi. Poate faptul că Daisy recunoștea de departe alt suflet vătămat. Ash era o persoană cool, cu părul vopsit în negru, lung într-o parte, ras pe dedesubt în cealaltă, o haină neagră până la glezne și bocanci negri de motociclist. Stătea la o parte de ceilalți, frunzărind o carte despre Noul Val al cinematografiei franceze. Fascinată, Daisy simțise dorința de a ști mai multe. Ochii li s-au întâlnit și, pentru prima oară de când se știa, stomacul a început să i se răscolească, dându-i simultan senzația de greață și excitație erotică. N-au vorbit însă. Nu atunci. Dar după aceea s-au tot întâlnit întâmplător prin campus, salutându-se cu un zâmbet timid, o înclinare a capului, uneori chiar cu un „Bună!" morocănos.

Ca o ironie a sorții, au vorbit prima oară tocmai la o petrecere, eveniment pe care în mod obișnuit încerca să-l evite. Colega ei de cameră o târâse acolo. Ash stătea în colț, sorbind alene dintr-o băutură albastră și privind în jur cu o expresie neutră. Când a intrat Daisy, ochii li s-au întâlnit și și-au susținut privirea o eternitate, până când cineva s-a interpus, rupând vraja. Îngrozită, a văzut cum o fată drăguță cu fustă mini, bluză transparentă și sutien de dantelă înaintează spre Ash, cu țigara într-o mână și un pahar de plastic în cealaltă. Daisy nu putea auzi ce-și spun, dar, spre încântarea ei, Ash s-a descotorosit de fată și s-a îndreptat spre locul unde stătea ea.

– Urăsc petrecerile. Vrei să plecăm de-aici?

N-a putut decât să dea din cap a încuviințare, cu inima bătându-i ca o tobă, cu muzica celor de la White Stripes încă răsunându-i în urechi.

Au stat de vorbă toată noaptea în camera ei, dezvăluindu-și tot mai mult din povestea vieții în timp ce dădeau pe gât bere ieftină. A fost surprinsă când Ash a menționat o cădere nervoasă și o scurtă internare la psihiatric în timpul adolescenței. Daisy a avut grijă să nu pomenească de crima căreia îi

căzuse victimă mama ei. La școala primară făcuse greșeala de a le spune unor prietene, iar privirile încărcate de groază și de milă pe care le schimbaseră au convins-o că e un secret pe care trebuie să-l păstreze pentru sine. Avea impresia că e contaminată cu ghinion și că ar putea fi molipsitor.

Erau spirite înrudite Daisy și Ash. Ash și Daisy. De nedespărțit după acea petrecere.

Mai mult decât orice însă, soarta a fost cea care le-a înlesnit apropierea.

Pentru că dacă n-ar fi făcut-o, Daisy nu l-ar fi găsit niciodată pe Mâzgălitor.

25

După cum i-a povestit Elliot, Jasmine și Nancy au intrat în casă dărâmate, spășite și pregătite să încaseze ditamai cearta.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să vă pierdeți timpul, le spune Emilia lui Louise și agentei Bryan în timp ce ies din casa lui Jonas.

Știe însă că scuzele ei nu par sincere. E prea fericită că fetița ei s-a întors acasă. Asta e tot ce o interesează acum. Ușurarea o face euforică. Ar putea să înfrunte orice problemă.

Agenta Bryan spune că se bucură că fetele au fost găsite vii și nevătămate și apoi fuge la mașină, dar Louise se oprește în grădina din față. Soarele îi evidențiază șuvițele roșcate din părul brunet.

– N-a fost nici un deranj, spune. Mă bucur c-am putut fi de ajutor și mai ales că fetele sunt teafere. Dar să-i explici fiică-tii să nu mai facă așa ceva, altfel o să aibă de-a face cu mine.

Îi face cu ochiul Emiliei și o îmbrățișează înainte să urce în micul ei Fiat 500 roșu. Emilia o petrece cu o fluturare a mâinii, apoi se întoarce spre ceilalți, care stau pe un petic însorit de trotuar în fața casei lui Jonas și Kristin. Kristin își ține de mână soțul cu o atitudine de proprietară.

– Nu-mi vine să cred că au făcut asta, spune ea cutremurată de un fior. E totuși răcoare, și niciodată nu pare să aibă haine suficient de călduroase. Ce-o fi fost în mintea lor? Trebuie să-și fi dat seama c-o să fie prinse.

– Asta vreau să știu și eu, intervine Marcie cu o mină hotărâtă; pare să fi uitat de lacrimi. Putem să mergem la tine? o întreabă pe Emilia.

Emilia nu se poate supăra pe fete, nu încă. E prea ușurată că s-au întors acasă, că n-au fost răpite de hărțuitorul ei.

– Sigur. Elliot le face de mâncare și stă cu ochii pe ele până ajungem. Se răsucește apoi spre Jonas, care stă lângă soția lui. Poate că ar trebui să vii și tu, să prezentăm un front unit.

Un nor îi umbrește trăsăturile.

– Elliot n-o să aibă nimic împotrivă?

– Nici vorbă, minte ea, știind că lui Elliot n-o să-i placă deloc.

Jonas își caută cheia de la mașină în buzunar. Kristin face și ea un pas înainte, dar el clatină din cap.

– E mai bine să rămâi aici, iubito.

Kristin își maschează cu greu iritarea. Emilia știe că în sinea ei clocotește de furie, dar nu vrea să facă o scenă în fața lui Marcie și Frank.

– Bine, răspunde crispată. E fiica ta. Fă cum știi tu.

Se răsucește și, în cizmele ei cu toc, intră la loc în casă înainte ca Jonas să-i poată da replica. El ridică o sprânceană către Emilia, dar nu comentează.

Când ajung cu toții acasă la Emilia, le găsesc pe cele două fete ghemuite la masa din bucătărie, strângând în palme căni cu ciocolată caldă.

– Îl duc pe Wilfie în parc, spune Elliot cu tact, trăgându-și băiețelul deoparte.

În ciuda sentimentelor pe care le nutrește față de Jonas, e politicos și-i strânge mâna la ieșire, lucru care o bucură pe Emilia.

– Jas o să fie certată? își aude fiul întrebând plin de speranță în timp ce-și urmează tatăl în hol.

– Slavă Domnului, scâncește Marcie îmbrățișându-și fiica. Am fost atât de îngrijorați!

Cu un aer spășit, Jasmine se repede la părinții ei.

– Îmi pare rău, îngaimă izbucnind în plâns când se îmbrățișează toți trei.

Emilia n-ar vrea să-l mai dea drumul niciodată. „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc", se gândește în vreme ce inhalează mirosul familiar al fetei amestecat cu un iz pământos, de nespălare.

Jonas e primul care se desprinde.

– Ce-a fost în capul tău? o întreabă ferm, dar blând.

– Chiar așa, întărește Emilia. Ce naiba s-a întâmplat? Ne-am ieșit din minți de îngrijorare. Unde-ați fost?

Jasmine își șterge nasul cu dosul mâinii și se smârcâie zgomotos.

– Ne pare așa de rău! Își pleacă fruntea, iar părul blond-închis îi cade peste față. Voiam tare mult să mergem la concertul ăsta, și v-am întrebat pe amândoi anul trecut și-ați zis nu. Și pe urmă...

Se uită agitată la prietena ei. Nancy, o fată slăbuță, cu gura ca un boboc de trandafir, un păr castaniu buclat și ochi mari albaștri, tremură de-a binelea. Sunt așa de tinere, se gândește Emilia. Sunt la vârsta aceea intermediară, nici copii, dar nici adulți.

– Hai să ne așezăm, le spune conducându-le spre zona de sufragerie. Luați-vă ciocolata, fetelor. Păreți înghețate.

Jasmine ia loc solemn între Jonas și Emilia pe o canapea, iar Nancy și părinții ei oferă o imagine în oglindă pe cealaltă.

– Unde ați dormit? întreabă Emilia frecându-și fiica pe spate, de parcă nu i-ar veni să creadă că e cu adevărat acolo.

Poartă un hanorac și blugi, pe care trebuie să le fi luat cu ea la școală cu o zi înainte.

– Am stat la Meghan. Nu c-am fi dormit prea mult. Era așa de frig pe podea!

Emilia n-a auzit niciodată de Meghan, dar nu vrea să abordeze subiectul acum. Se uită la chipul fetei. Stă cu privirea în pământ. N-ar fi crezut niciodată că Jasmine o s-o mintă în halul ăsta. Nu e genul care să se ascundă. Emilia a fost mereu convinsă că au o relație foarte deschisă. Ea însăși avea multe secrete față de părinții ei, desigur, dar asta se întâmpla din cauza răcelii lor emoționale. S-a străduit din răsputeri să fie apropiată de fiica ei. S-o facă să se simtă iubită, nu judecată permanent, să-i dea de înțeles că poate să-i spună orice.

– Cum ați făcut rost de bilete? întreabă Marcie, a cărei față rotundă e brăzdată de îngrijorare.

– Jake ni le-a dat. A zis că le-a primit prin poștă, cu instrucțiuni stricte să ni le dea mie și lui Jas, răspunde Nancy încet, bătând cu degetele pe marginea cănii; are o dungă de murdărie pe obraz.

Emiliei i se întoarce stomacul pe dos.

– *Poftim?* Cine i le-a dat?

Sună cunoscut. *Prea* cunoscut. Camera se înclină, și trebuie să se agațe de brațul canapelei ca să-și păstreze echilibrul.

– Nu știe, spune Nancy, cu privirea ațintită asupra cănii. A zis că cineva i le-a trimis prin poștă, însoțite de o scrisoare anonimă. Și că expeditorul scria că trebuie să ni le dea nouă.

E incredibil. Bilete de concert trimise anonim prietenului unor adolescente. Adolescente care apoi dispar. E direct din cartea ei. Numai că nu e vorba de una deja publicată. E din cea mai recentă. *Ultimul ei capitol.* Care n-o să apară decât spre sfârșitul anului.

O carte pe care n-a trimis-o decât unui cerc foarte restrâns de persoane.

26

Jonas își face de lucru în bucătărie după plecarea celorlalți. Elliot e încă în parc cu Wilfie, iar Jasmine face baie. Emilia i-a adus o cafea fostului ei soț și acum stau alături la masă. El se uită împrejur, la luminatoare și la dulapurile vopsite în albastru, la insula mare din mijloc și la parchetul deschis la culoare.

– Uau! E uluitor, Em. Ai făcut o treabă clasa-ntâi. Arată mult mai bine decât casa noastră când ne-am căsătorit.

Zâmbește ca să-i arate că a fost o glumă. E prima oară când vede bucătăria după renovare. De obicei rămâne în hol când vine s-o ia pe Jasmine.

– Ești bine? o întreabă, cu fruntea încrețită de neliniște. Abia dacă ai scos o vorbă de când au plecat Nancy și părinții ei. Vrei să plec și eu? Poți să-mi spui.

În vocea lui e o notă de tachinare.

– Cred că sunt doar șocată, spune Emilia. Îi aruncă o privire pe furiș în timp ce soarbe din cafea. În trecut a rănit-o, e drept, dar ar fi capabil să urzească un plan atât de nebunesc, de malefic? Nu și-o poate imagina. Mai ales că e vorba de fiica lui. Pe de altă parte, nu-și poate imagina că vreunul dintre cunoscuții ei ar fi în stare de așa ceva. Hotărăște să-l descoasă, încercând să păstreze un ton lejer: Ai avut... hm... ocazia să-mi citești ultima carte?

– Numai începutul. E bună. Destul de sinistră, cu toată faza aia cu călugărița.

– Deci n-ai ajuns la partea cu cele două fete care dispar după un concert. Sunt ademenite acolo printr-o scrisoare. Exact cum s-a întâmplat cu Jas...

Ochii lui se măresc de groază.

– Nu!

– Trebuie să-ți spun ceva. Cafeaua îi roade stomacul, și-și aduce aminte că n-a mâncat nimic de la micul-dejun; cu toate astea, are o senzație de

greață. Am sperat că se termină, dar dimpotrivă, observ o escaladare. Chestia asta se desfășoară de prea mult timp... Doamne, Jonas! Cineva se joacă fără milă cu creierul meu.

Îi descrie tot ce s-a întâmplat până acum: amenințarea cu bombă, florile, trolul, coroana, luminatoarele care se deschideau singure, bărbatul care le-a urmărit pe ea și pe Louise. Persoana care pândea noaptea trecută în apropierea casei. Când termină, Jonas se holbează la ea cu gura căscată.

– Cum erau evenimente care s-au petrecut în cărțile deja apărute, m-am gândit c-ar putea fi oricine. Dar acum, din moment ce faza asta e scoasă din manuscrisul nepublicat, îmi dau seama că trebuie să fie un cunoscut.

– Sper că nu crezi c-aș face așa ceva, spune el repede, în defensivă.

– Bineînțeles că nu.

– Cui i-ai trimis manuscrisul?

Cade pe gânduri. La început nu sunt niciodată foarte mulți destinatari.

– Am un mic cerc de cititori, printre care prietena mea Louise...

– Detectiva de azi-dimineață?

– Da. Și Ottilie. Elliot, evident, tu, tatăl lui Elliot, Trevor. Părinții mei... cel puțin în cazul ăsta, după ce m-a dojenit mama la lansare.

– În regulă. Și mai cine? Eu i-am dat manuscrisul lui Kristin. Sper că nu te deranjează.

– Nu. Oricum, eram sigură c-o s-o faci. Și Jasmine vrea să-l citească.

– Și apelul fals? La dracu'! spune el expirând încet.

– Apelul fals nu e în carte, dar restul este. Trebuie să văd scrisoarea pe care a primit-o Jake. În mod evident, e trimisă de aceeași persoană care m-a sunat.

– Nu-mi vine să cred că cineva ți-a dat telefon pretinzând că e de la spital. E sinistru. Ridicându-se, Jonas adaugă: Trebuie să mă duc acasă, altfel o să

încasez o papară de la Kristin. Ești bine? Pot să mai stau dacă vrei, până se întoarce Elliot.

– Probabil că n-ar fi o idee prea bună.

El rânjește și-și vâră mâinile în buzunarele blugilor. Cu părul blond și pantofii de sport Adidas, e leit studentul pe care l-a cunoscut Emilia cu atâția ani în urmă.

– N-o să-l fac niciodată să mă simpatizeze, așa-i?

Ea râde.

– Ai încercat vreodată? Oricum nu contează, îi spune pe când îl conduce la ușă. Nu e ca și cum am începe să ieșim în patru.

– E adevărat.

Emilia deschide ușa dinspre verandă.

– La tine cum merge? N-ai... ei, știi tu...

El clatină din cap.

– Nu. N-am făcut nimic. Sunt cuminte, promit. M-am ținut departe de Connie.

Deci așa o cheamă.

– Mă bucur. Și divorțul costă mult, după cum știi.

– Da, am aflat pe pielea mea. Râzând, Jonas se apleacă s-o sărute pe obraz. Pup-o pe Jas din partea mea și spune-i că e pedepsită.

– Ah, clar că-i pedepsită!

Îl urmărește mergând pe alee spre mașina lui, parcată după a ei. Apoi rămâne pe verandă, lângă bicicleta urâtă a lui Elliot, și-l sună pe agentul Haddock.

O oră mai târziu, Jasmine stă pe canapea, albă la față și mirosind a gelul de duș White Company al Emiliei. Poartă blugi curați cu talie înaltă și un hanorac roșu. Pare doar o copiliță fără obișnuitele farduri de pleoape, iar părul îi atârnă în șuvițe ude peste umeri. Și-a încrucișat picioarele desculțe și-și pigulește unghiile, evitând să-și privească mama, care se pregătește să-i țină o predică.

– Mă bucur că ești teafără, dar tot sunt șocată că m-ai mințit.

– Îmi pare sincer rău, bâiguie Jasmine cu ochii licărind de lacrimi. Nu voiam decât să facem și noi

parte din gașcă.

– Înțeleg, să știi, spune Emilia cu blândețe. Dar asta nu înseamnă să ne minți pe mine sau pe tatăl tău. Dacă ne-ai fi explicat, am fi găsit o soluție...

– Cum ar fi? Nu m-ați fi lăsat să merg!

– Poate că am fi mers cu tine. Am fi stat pe-aproape, ca să fim siguri că nu pățești nimic.

– N-ai zis nimic de genul ăsta când te-am întrebat.

Emilia își reprimă sentimentul de vinovăție.

– Știu. Și îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te refuz fără să-ți ascult argumentele. Însă data viitoare te rog să-mi explici ce simți, iar tatăl tău și cu mine o să facem tot ce ne stă în puteri ca să te ajutăm. Dar nu ne mai minți.

– Îmi pare rău, murmură Jasmine mușcându-și cojița unghiei.

– Și biletele? insistă Emilia. Jake chiar le-a primit prin poștă? De la un expeditor anonim?

Fata încuviințează din cap.

– Jake și prietenii lui nu și-au dat seama că nu știți unde suntem...

Glasul i se stinge.

– Trebuie să văd biletul acela. Poți să i-l ceri lui Jake?

– Da. Jasmine trage de mâneca hanoracului și-și privește lung mama câteva secunde. Știu că se petrece ceva ciudat și că tu și Elliot nu vreți să-mi spuneți.

– Nu-i nimic, serios, spune Emilia ridicându-se.

Încruntată, Jasmine sare de pe canapea.

– Mereu îmi ceri să fiu sinceră cu tine, dar tu nu ești deloc sinceră cu mine!

Emilia oftează.

– Bine, dar nu vreau să te îngrijorezi inutil. În același timp, te rog să fii prudentă – și, mai important, să-mi spui numai adevărul de acum înainte. Trebuie să-mi promiți. Și să nu-i zici nimic lui Wilfie. N-ai face decât să-l sperii.

– Promit, spune Jasmine cu glas subțire.

Se așază la loc, iar Emilia îi povestește totul de-a fir a păr.

Emilia golește mașina de spălat vase, încercând să-și ocupe timpul, când Elliot și Wilfie se întorc din parc, ciufuliți și trandafirii în obraji.

– Am apărat șutul lui tati, strigă entuziasmat puștiul ținând în mână o minge de fotbal murdară.

Elliot zâmbește larg.

– Da, te-ai descurcat nemaipomenit, amice.

Wilfie lansează un pumn în aer și fuge afară din încăpere cu mingea sub braț. Elliot râde.

– Doamne, sunt rupt! Știai că odorul nostru de opt ani e mult mai rapid și mai bun la fotbal ca mine?

Emilia încearcă să-i zâmbească la rândul ei, dar nu poate. Îi vine să plângă.

– Ce s-a întâmplat? Elliot se apropie și o ia în brațe. Miroase a aer curat, iar mâinile îi sunt reci când îi fereşte părul de pe față. Jas e acasă, vie și nevătămată. N-a pățit nimic.

– Știu, și nu-ți poți închipui cât de ușurată sunt. Doar că...

– Ce? o încurajează el cu căldură.

Emilia îi povestește despre scrisoarea și biletele pe care le-a primit Jake.

– Toate astea sunt lucruri care se întâmplă în cartea mea.

El se încruntă.

– Care carte? Nu țin minte să fi citit așa ceva.

Ea se trage în spate, îngăduindu-i să-i vadă chipul.

– Asta-i problema. E din cartea cea nouă. Cea care nici măcar n-a apărut.

Expresia lui se schimbă.

– Poftim?

– Te-ai apucat s-o citești?

– Nu. Am avut de predat o lucrare. Voiam s-o încep în seara asta.

– I-am spus adevărul lui Jas, izbucnește Emilia. Vreau să fie sinceră cu noi și am simțit că-i datorăm același lucru. Mă îngrijorează faptul că e în pericol.

Vrea ca Elliot s-o liniștească, așa cum face de fiecare dată. Soțul ei care vede mereu jumătatea plină a paharului. Însă el n-o face. Buzele lui sunt strânse într-o linie orizontală, și Emilia observă că nu s-a bărbierit azi-dimineață.

Trebuie să-i spună ce se întâmplă în roman.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți dezvălui intriga, dar în *Ultimul ei capitol* nepoata Mirandei e răpită și trece prin chinurile iadului până când e salvată, chiar la sfârșitul cărții. Drept urmare, Miranda îl identifică în fine pe ucigașul în serie, dar el o ucide înainte să fie prins de partenerul inspectoarei.

Fără o vorbă, Elliot continuă s-o privească lung, cu îngrijorarea întipărită pe față. Emilia se întoarce să se ocupe iar de mașina de spălat vase.

– Am hotărât să stau de vorbă cu jurnalista aceea, Gina Osbourne.

– De ce?

– Pentru că ar putea fi o cale de a-l opri pe cel care face toate lucrurile astea.

– Sau, răspunde mohorât Elliot, ai putea să-i oferi exact ce-și dorește.

27

Martin Butterworth e un zdrahon cu ochii și părul de culoarea zoaielor și cu o paloare nesănătoasă cauzată de anii petrecuți la închisoare. Saunders are un metru optzeci, dar individul ăsta e mai înalt cu cel puțin șapte centimetri decât el. Capul i se atinge de pragul de sus al ușii, iar umerii lui lați ocupă tot cadrul. Nu mă sperii ușor, dar mă simt dintr-odată bucuroasă că l-am luat pe Saunders cu mine. Dacă ăsta e omul nostru, îmi dau seama cât de înspăimântător trebuie să fi fost pentru victime să înfrunte o asemenea bestie.

– Mdea?

Ne privește stăruitor, mutându-și ochii de la Saunders la mine și înapoi.

Îi arăt legitimația și fac prezentările.

– Putem discuta un minut?

Se încruntă și face un pas înapoi în holul ca o peșteră.

– Uite ce-i, taman ce-am ieșit de la pârnaie, acum câteva săptămâni. Am stat departe de necazuri. Sunt eliberat condiționat.

– Nu stăm mult. Vrem să vă punem doar câteva întrebări, și cu siguranță e mai bine s-o facem aici decât la secție.

Se uită la noi în tăcere, sperând în mod evident să ne descumpănească, dar am mai văzut din ăștia ca el. E un golan agresiv. Dar un ucigaș? Rămâne de văzut.

Martin se întoarce și traversează holul. O luăm ca pe o invitație și-l urmăm într-o cameră de zi mică. E mobilată auster, cu o canapea de piele sfâșiată pe alocuri și cu un fotoliu. El se trântește în fotoliu, lăsându-ne canapeaua. Decorul seamănă foarte tare cu cel din apartamentul surorii lui, Lorraine, la câteva străzi distanță. Nu ne oferă ceai sau cafea, nu c-aș accepta. Covorul de sub picioarele mele e lipicios.

Își aprinde o țigară fără să ne întrebe dacă ne deranjează sau dacă vrem și noi una. Constat dezamăgită că sunt din cele normale. Nu fumează țigări mentolate.

– Deci ce poftiți?

Se lasă pe spătar și scoate un norișor de fum.

– Fumați și alt gen de țigări? îl întreb.

O scoate din gură și se uită la ea.

– Cum adică? Altă marcă?

– Din cele mentolate? sugerează Saunders.

Individul clatină din cap.

– Nu. Taică-meu fuma din alea, dar e mort de mult.

Mă întreb dacă nu cumva minte. Lorraine a vorbit clar despre tatăl și fratele ei. N-avem destule probe ca să continuăm pe linia asta.

– Înțelegem că sora dumneavoastră, Lorraine, locuiește pe Hanham Street. Așa este?

Confirmă printr-o înclinare a capului.

– Ați vizitat-o de când ați ieșit din închisoare?

Se încruntă.

– Da, numai o dată.

– Şi când a fost asta?

Se apleacă în faţă, cu ochii mijiţi. Ţigara îi arde în mână, scrumul cade pe covorul maro.

– Păi, nu ştiu, îndată ce-am ieşit. Acum vreo trei săptămâni. Dar a mers prost. E o javră care nu ştie decât să critice.

Trec cu vederea comentariul.

– Şi aţi întâlnit-o pe vecina ei de deasupra, Trisha Banks?

Trage din ţigară şi mai scutură nişte scrum pe covor.

– Nu, nu pot spune că am întâlnit-o.

Mă întorc spre Saunders, care îl priveşte în tăcere, dar ştiu că mintea îi lucrează la turaţie maximă. În clipa următoare face apel la cel mai vechi truc din manual. Dregându-şi glasul, îi cere voie lui Martin să meargă la toaletă.

Gazda are un aer bănuitor.

– E la etaj.

Când Saunders iese din încăpere, întreb:

– Locuieşti singur aici, Martin?

– Nu. Cu un amic.

– Îmi poţi spune cum îl cheamă?

– Shane Long. Dar acum e plecat. La muncă.

Notez.

– Şi tu lucrezi în momentul de faţă?

– Ca fost puşcăriaş, e cam greu să-ţi găseşti o slujbă, spune aplecându-se şi stingându-şi ţigara pe un ziar vechi.

– Există organizaţii care ajută...

– Ştiu toate chestiile astea, mă întrerupe el cu răceală. Unde-i poliţaiul ălălalt? Stă cam de mult la budă.

Se ridică, aproape umplând camera mică. Îmi stăpânesc nervii şi rămân aşezată.

– Sunt sigură că se întoarce într-un minut.

– Am treabă. Nu mai am nimic de zis.

Mă ridic şi eu.

– Ştii că o femeie a fost ucisă luni în garsoniera de deasupra celei ocupate de sora ta?

Fața i se crispează, fălcile i se strâng.

– Nu, nu știam. N-am mai vorbit cu soră-mea de când m-am văzut cu ea. Dar știți că am ajuns la pușcărie pentru jaf armat, da? Nu pentru crimă.

Își încrucișează brațele la pieptul masiv și ridică bărbia. Ochii lui de culoarea nămolului se îngustează, provocându-mă.

– Știu. Dar pot să te întreb unde erai luni?

– Am fost aici. Toată ziua. Și toată noaptea.

– Poate cineva să confirme? Shane era acasă?

– Shane a fost la muncă pe timpul zilei, iar noaptea și-a petrecut-o la gagică-sa.

Deci n-are alibi. Avem nevoie de mult mai mult decât atât, desigur. ADN-ul lui e deja în sistem, de când cu condamnarea pentru jaf armat.

– Mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ați acordat, spun, și el pare surprins, de parcă s-ar fi așteptat să-l arestez pe loc.

Îl aud pe Saunders tropăind pe scări și îndreptându-se spre hol. Mi se zbârlește părul pe ceafă la gândul că Martin e în spatele meu. Are ceva lugubru, neliniștitor.

– Da' nu te-ai grăbit deloc, frate, mormăie Martin când Saunders ni se alătură.

– Scuze, răspunde colegul meu. Am mâncat un kebab dubios aseară.

Încerc să nu zâmbesc când Martin ne mână spre ușă și o închide în spatele nostru fără o vorbă de rămas-bun.

– Ei bine? zic în timp ce mergem spre Audiul meu.

– Mi-am vârât nasul pe ici, pe colo. Un dormitor arăta destul de bine, pe când celălalt era în dezordine. Nu știu dacă e al lui Martin, dar în colț era un birou, și pe blat... Se uită peste umăr ca și când Martin ar putea să ne urmărească, apoi își scoate mobilul din buzunar. Am făcut o poză. Uitați-vă aici...

Ne-am oprit lângă mașină. E prea frig ca să stai pe trotuar. Vântul de februarie îmi biciuiește părul și haina. Abia când intrăm în Audi îi iau telefonul din mână.

Fotografia înfățișează un birou în neorânduială, dar printre toate obiectele se vede un briceag... și poza unei femei cu ochii zgâriați până la dispariție.

28

Elliot i-a cumpărat Emiliei o alarmă personală de la o companie recomandată de Trevor și i-a spus să o poarte tot timpul asupra ei.

– S-o ai permanent la îndemână, a insistat ieri, când i-a adus-o, făcând-o să se înfioare.

Se gândește cât de gravă trebuie să fie situația dacă până și Elliot admite că există motive de îngrijorare. Acum simte greutatea alarmei trăgându-i în jos tivul gecii de blugi în timp ce intră în cafeneaua din Kensington unde și-a dat întâlnire cu Gina Osbourne. E prima zi de marți după apelul fals, o zi splendidă de la sfârșitul primăverii, cu un cer atât de senin, încât arată ca o placă de sticlă de culoarea florilor de nu-mă-uita. Săptămâna viitoare e prognozat un val de căldură, conform Institutului de Meteorologie.

Inspiră adânc, delectându-se cu parfumul zambilelor recent înflorite, pe când înaintează pe o stradă rezidențială cu case din anii '30 ai secolului trecut, unde și-a parcat mașina. Se bucură că a ieșit din casă. Elliot e cu nervii pe moațe de sâmbătă încoace. Refuză să meargă la birou, insistând să lucreze de acasă. De fiecare dată când Emilia iese, vrea să știe unde se duce și cu cine se vede. E ca și cum ar avea un soț posesiv, și Elliot nu a fost niciodată așa. În mod normal este iritabil sau stresat doar când îl așteaptă o situație anxiogenă: călătoriile cu avionul, susținerea de prezentări sau deplasările prea lungi departe de casă. Emilia știe că toate incidentele îl afectează în aceeași măsură ca pe ea, pentru că vrea s-o protejeze. Să-i protejeze pe toți.

A vrut să se ducă direct acasă la Jake Radley după ce a aflat de scrisoare, să-i ceară să i-o arate, să i-o smulgă din mână și s-o studieze în căutarea unor

indicii despre expeditor, despre identitatea celui care încearcă să-i distrugă viaţa pentru care e atât de recunoscătoare, dar Jasmine a rugat-o să se abţină, sugerându-i că ar fi preferabil să-l sune şi să-i explice situaţia.

– Nu vreau să creadă că a făcut ceva greşit, i-a zis pe un ton mult mai matur decât vârsta ei, dându-i posibilitatea s-o întrezărească pe tânăra în care se transformă. O să-l rog să aducă scrisoarea la şcoală.

Aseară, când a ajuns acasă, Jasmine i-a spus mamei sale că Jake a aruncat scrisoarea.

Ieri a sunat-o pe Lara, redactoarea care-i ţine locul lui Hannah în perioada concediului de maternitate, şi i-a povestit ce s-a întâmplat peste weekend, subliniind că acelaşi episod apărea în manuscrisul nepublicat.

– Poţi să-mi dai numele tuturor celor care l-au citit până acum? E foarte important.

Lara a părut şocată, dar a fost de acord să întocmească o listă. Agentul literar a acceptat la rândul lui.

Când a primit ambele liste a constatat mulţumită că nu conţineau multe nume. Doar Hannah şi Lara de la editură, plus Drummond de la agenţie.

– Aşteptam să treacă de corectura de literă ca să-l trimit editorilor străini, i-a explicat el.

De atunci a luat legătura cu toţi prietenii şi toate rudele cărora le-a trimis manuscrisul, întrebându-i dacă l-au trimis altcuiva. Louise n-a răspuns, aşa că i-a lăsat un mesaj pe telefon. Elliot a vorbit cu tatăl lui, care l-a asigurat că n-a transmis nimănui manuscrisul. Ottilie, Kristin, Jonas şi părinţii ei au spus acelaşi lucru. S-a răsucit pe toate părţile în timpul nopţii, trecând în revistă fiecare posibilitate şi ajungând mereu în acelaşi loc. Trebuie să fie o persoană pe care o cunoaşte.

Aproape a ajuns la cafenea, când vede o siluetă familiară ieşind dintr-o clădire victoriană cu trei etaje. Tunsoare scurtă, băieţească, o bluză cu animale – oi, poate – în partea din faţă, blugi

comozi întorși la glezne. Femeia are capul plecat și iese grăbită din grădina din față, cu un rucsac în spinare. Aproape că se izbește de Emilia când dă buzna pe poartă.

– Lou?

Îmbujorată, Louise își înalță capul și-și ferește bretonul de pe față. Are pungi negre sub ochi.

– A, bună. Dar ce... ce faci aici?

– Mă văd cu cineva la Hodges, spune Emilia arătând în direcția cafenelei de la capătul șirului de magazine. Cum de ești aici?

– Păi... Louise se întoarce spre clădire, apoi spre prietena ei. Păi, de fapt aici locuiesc. În apartamentul de la demisol.

Emilia e uluită.

– Dar când te-ai mutat?

N-a fost niciodată în apartamentul lui Louise din Richmond, deși știa că e la numai câteva străzi de casa ei. Când Wilfie merge să se joace cu Toby, se duc întotdeauna acasă la Frances, în Teddington.

– De curând. Îmi plăcea foarte mult în Richmond, dar, știi tu... chiria a crescut, așa că am hotărât să mă mut, îi răspunde Louise stingheră.

– Ei, păi, e grozav.

– Oricum, trebuie să plec. Am întârziat deja.

– Da, și eu. Mă văd cu o jurnalistă.

Ochii lui Louise se măresc.

– Serios?

– Da. Emilia o pune la curent cu scrisoarea anonimă și biletele la concert primite de Jake, apoi spune: Te-am sunat să-ți povestesc și să te întreb dacă ai dat manuscrisul altcuiva, dar n-ai răspuns.

Louise se plesnește cu mâna peste frunte. E palidă. Emilia suspectează că muncește prea mult.

– Scuze, am vrut să te sun. Au fost câteva zile de coșmar. Cred că e o idee bună să vorbești cu presa. Putem spera că făptașul o să se dea în vileag. Ar trebui să dai interviuri și la radio. Cu cât știu mai mulți despre asta, cu atât mai bine.

– Asta încep și eu să cred. Poliția a reușit să localizeze apelul fals?

Louise clatină din cap.

– Nu, îmi pare rău, și numărul era fals. Nu e la fel de ușor cum pare la televizor.

Emilia își vâră mâinile în buzunare, atingând alarma cu degetul. O scoate ca să i-o arate prietenei sale.

– Elliot mi-a dat-o. Mai are puțin și o ia razna. Trebuie să fie un om pe care-l cunosc, Lou.

– La naiba... Nu știu ce să zic. E oribil.

– N-ai arătat cartea nimănui?

– Nu. Sigur că nu. N-aș face așa ceva fără permisiunea ta. Louise zăbovește cu mâna pe poartă, de parcă n-ar vrea s-o lase pe Emilia acolo. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec, am întârziat la serviciu. Dar trebuie să vorbim pe îndelete despre toată povestea asta. Te sun, bine?

Emilia aruncă o privire la ținuta ei, alcătuită din jeanși și bluza veselă. Pare cam neprotocolară pentru mersul la muncă.

– Sigur. Cum nici una nu se mișcă, până la urmă își descarcă sufletul: Ca să fiu sinceră, mi-e tare frică. Încerc să par curajoasă de dragul lui Elliot, dar cartea, intriga... toată chestia cu ucigașul în serie care scrijelește călugărițe e absolut sinistră.

– Știu.

– Am scris că o omoară pe Miranda la sfârșit. Cum ar fi dacă...

– Încetează. Em, nu poți să gândești așa. Doamne... Louise se întinde s-o ia de mână. Îmi pare așa de rău că treci prin asta! Sincer.

– Nu e vina ta.

– Știu, dar... O întrerupe soneria telefonului, pe care se grăbește să-l scoată din buzunarul de la spate. La dracu'! E șeful. Scuze, chiar trebuie să plec. Strângând-o în brațe, adaugă: Promit că te sun mai târziu.

Emilia o privește cu inima grea cum aleargă pe stradă până la micul ei Fiat, ținând telefonul la

ureche.

Gina Osbourne o așteaptă la o masă din colț, bătând nerăbdătoare din picior în timp ce se uită pe telefon. Ridică privirea când Emilia intră pe ușă.

– Scuze, spune aceasta trăgându-și un scaun. M-am întâlnit întâmplător cu o prietenă.

– Nici o problemă. Gina are pixul pregătit și o ceașcă de cafea pe jumătate băută în față, cu o urmă de ruj roz pe margine. Ce vă comand?

– Un *latte* cu caramel ar fi nemaipomenit. Mulțumesc.

Gina se ridică să dea comanda la tejghea, iar Emilia își scoate geaca. Alarma i se lovește cu zgomot de scaun. S-a săturat deja de porcăria aia.

Jurnalista îi pune cafeaua în față, apoi se așază la loc.

– Vă rog să-mi povestiți totul. De la început, spune, apăsând pe butonul pixului și făcând să apară un carnet ca prin farmec.

Emilia trage aer în piept și începe: crinii, amenințarea cu bombă, individul care le-a urmărit noaptea pe ea și pe Louise, pescărușul, trolul, coroana, luminatoarele deschise și pătrunderea în sistemul Alexei. Decide să nu pomenească de Jasmine, de biletele misterioase la concert și de apelul fals. Preferă să-și țină fiica departe de ochii presei. Când termină, Gina se reazemă de spătar, cu gura căscată.

– Uau! Sunt o mulțime de chestii. Și toate s-au întâmplat în cărțile dumneavoastră?

– Toate, cu excepția primului buchet. Crinii. Nu țin minte ca eroina mea, inspectoarea Miranda Moody, să fi primit așa ceva. Dar ar fi putut. Restul sunt în cea mai mare parte din primele patru volume ale seriei.

Gina își apasă pixul de obraz.

– Îmi puteți spune cum se va intitula noua dumneavoastră carte? O să avem un paragraf și despre ea.

– *Ultimul ei capitol*.

– Şi care e subiectul?

– Un ucigaş în serie care îşi tatuează victimele de sex feminin. Îi dă câteva informaţii despre intrigă, fără să dezvăluie detalii importante. Tema e, cumva, răzbunarea, spune în încheiere.

– Sună macabru.

– Sper, râde Emilia.

Gina o studiază câteva clipe, apoi spune:

– Chiar că aveţi o minte diabolică. Există vreun element autobiografic?

Descumpănită, Emilia soarbe din *latte* înainte să răspundă.

– Nu, nu chiar. Simţind cum fierbinţeala îi urcă pe ceafă, continuă: Eroina mea, Miranda, e foarte diferită de mine. Mai în vârstă, mai puternică. Spune ce gândeşte.

E uşurată când Gina nu mai insistă, apucându-se să noteze în carnet.

Pe drum spre casă, primeşte un apel de la Jasmine.

– Mami, am zbârcit-o. Nu-mi găsesc echipamentul de sport. Credeam că e în dulapul de la şcoală, dar am impresia că l-am lăsat la tata.

Jasmine are educaţie fizică numai o dată la două săptămâni.

– Ai nevoie de el azi?

– Nu, mâine. Poţi tu să treci să-l iei?

– Tatăl tău e la serviciu.

– Kristin ar trebui să fie acasă. Te rog. O să mă reţină la şcoală în pauza de masă dacă-l uit.

Anxietatea din vocea fiicei sale este clar perceptibilă.

– Bine. Trec pe-acolo să văd dacă e Kristin acasă.

Ultimul lucru pe care şi-l doreşte e s-o vadă pe Kristin, dar nu vrea ca Jasmine să se streseze, ţinând cont de împrejurări.

– Mersi, mami, spune fata, părând uşurată. Trebuie să fug. Pa.

Mini-ul lui Kristin e parcat în faţa casei, iar Emilia opreşte în spatele lui. Speră că soţia lui Jonas

va reuși să găsească repede echipamentul de sport, ca să poată pleca mai departe. E liniște pe stradă, se aude doar uguitul unui porumbel în depărtare. Străbate aleea bine cunoscută și bate la ușă.

Kristin deschide aproape imediat. Arată la fel de șic ca de obicei, în niște blugi atât de strâmți încât par o a doua piele și un tricou roz-pal cu anchior adânc. Părul ei negru este strâns într-o coadă de cal înaltă. Își îngustează ochii albaștri când vede cine e la ușă.

– Scuze că dau buzna așa, spune Emilia, apoi îi explică problema echipamentului de sport al lui Jasmine.

– Intră cât mă duc să-l caut.

Emilia o urmează prin hol până în bucătărie. Pe masă e o cutie de plastic transparentă cu materiale de pictură, iar un cutter tronează pe o bucată mare de carton. Kristin observă probabil că Emilia se uită într-acolo, pentru că se grăbește să le strângă.

– Tocmai ce... făceam o felicitare pentru ziua unei prietene.

Emilia zâmbește politicos.

– Vrei un ceai?

– Nu, mulțumesc.

– Ah, bine. Așteaptă doar un minut. Să verific dacă n-am pus echipamentul la spălat. Se apleacă să scotocească într-un coș de plastic plin cu haine, apoi spune: Nu-i aici. Mă uit în camera ei.

Când iese, Emilia se așază la masă. Mută cutterul la o parte, întrebându-se dacă actuala soție a lui Jonas a citit deja *Ultimul ei capitol*. Își amintește de ce i-a zis Louise, că la lansare Kristin i-a pus tot felul de întrebări despre Jonas. Întâi Ottilie, acum Louise. Ce-o fi în mintea lui Kristin? Nu se cuvenea s-o descoasă pe Louise, în condițiile în care nu se cunoșteau. Oare Kristin chiar bănuiește că ea și Jonas au o relație?

Apoi ochii i se îndreaptă spre cutia de plastic, și inima îi înghează.

Lipită de margine, cu părul galben fals întins ca untul, vede chipul familiar al unei păpuși trol.

29

Daisy 2005

Daisy crezuse întotdeauna în soartă, în faptul că oamenii intră și ies din viața ta cu un motiv anume. Iar de Crăciunul acela a devenit limpede de ce trebuise să ajungă la aceeași universitate ca Ash.

Paradoxal, după ce încetase să-l mai caute pe Mâzgălitor, când... nu se poate spune că-l uitase, asta nu avea să se întâmple niciodată, însă fusese distrasă de relația cu Ash, el a apărut în fața ei ca un miraj, ca un dar.

– O să-mi fie dor de tine, i-a zis Ash în acea zi hotărâtoare, pe când pierdeau vremea la asociația studențească. Dar rămâne valabil că vii în vizită după Crăciun? Nu-i departe de aici. Stai la mine, și după aceea părinții mei ne aduc împreună pentru începutul semestrului, da?

– Absolut.

Era nerăbdătoare să petreacă mai mult timp cu Ash. Aveau atâtea în comun: muzică, filme, artă. Daisy nu-și încăpea în piele de fericire când erau împreună.

– Părinții mei o să te adore, Daise.

– Cred că și tatei o să-i placă mult de tine. Sper că data viitoare o să poți veni să-l cunoști.

Atunci Ash a tras-o mai aproape, cuprinzându-i umerii cu brațul îmbrăcat în piele.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Auzind sunetul unei mașini care frâna în față, s-a dus la fereastra dinspre parcare. La naiba! Au ajuns mai devreme! Vrei să-i cunoști acum? Știu că o să-i vezi când vii la noi, dar...

– Sigur, a spus ea ridicându-se de pe canapeaua ponosită.

Și-a luat haina, Ash și-a înșfăcat geanta mare de voiaj și au ieșit afară, unde un bărbat de vârstă

mijlocie și o femeie mai tânără coborau dintr-un Jaguar superb de epocă, la fel ca acela condus de inspectorul Morse.

Femeia era o blondă drăguță cu pomeți înalți și ochi strălucitori. Părea mult mai tânără decât tatăl lui Ash, care avea părul deschis la culoare, umeri lați și obraji roșii, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să umble pe dealuri cu un labrador și o pușcă de vânătoare. Zâmbitori, s-au prezentat drept Donald și Stef, i-au strâns mâna și au asigurat-o că auziseră o mulțime de lucruri despre ea de la Ash. În tot acest timp, senzația de recunoaștere i se învârtea prin minte. Unde-l mai văzuse pe bărbatul acela?

Continuau să vorbească și să gesticuleze când Donald a pus geanta lui Ash în portbagaj sub privirea lui Stef, care stătea lângă ușa pasagerului. Era frig, și Stef își înfășurase fularul strâns în jurul gâtului, până sub nas.

– Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Daisy, i-a zis cu căldură Stef, care părea să fi fost foarte tânără când venise pe lume Ash. Abia aștept să vii la noi.

– Da, a întărit Donald cu un zâmbet larg, scuturându-i viguros mâna. Sper că o să ai un Crăciun minunat.

Era înconjurată de o atmosferă suprarealistă în timp ce încerca să prindă amintirile care dispăreau ca un nor de fum în aerul rece.

Ash a îmbrățișat-o scurt, aproape nonșalant, și a urcat pe locul din spate.

În acel moment, pe când Daisy îl privea pe Donald îndreptându-se spre locul șoferului, cu un mers înclinat ușor spre stânga, a lovit-o o amintire atât de vie, încât a luat-o amețeala.

Un vârtej dublu, un gât gros cât un picior de porc. Înalt. Blond.

Ceafa lui îi era atât de cunoscută, încât dintr-odată și-a dat seama precis unde-l mai văzuse.

Iubitul secret al mamei sale. Și ucigașul ei.

30

Păpușa trol cu păr galben. Cea care atârna lugubru în copacul ei. Cea pe care o desprinsese și o aruncase. Cum a ajuns în bucătăria lui Kristin? Emilia nu-și poate dezlipi ochii de pe ea. Panica o împiedică să se miște până ce aude pașii lui Kristin pe scară. Atunci se ridică de pe scaun, simțind cum un val de energie nervoasă îi pulsează prin vene.

Kristin intră în bucătărie cu o expresie triumfătoare.

– L-am găsit. Era mototolit sub patul ei. Mă tem că are nevoie de o spălare. Când îi întinde sacul, zâmbetul i se șterge. Ești bine? Te-ai albit la față.

– Păi, hm, am o perioadă grea în momentul ăsta. Ți-a zis Jonas ce se petrece?

Kristin nu pare în largul ei.

– Da, mi-a zis. Îmi pare rău că trebuie să înduri așa ceva. Sună groaznic.

– Ai apucat să-mi citești ultima carte?

– Am terminat-o acum câteva zile. Mi-a plăcut foarte mult, spune Kristin încrucișându-și brațele la piept.

Emilia arată spre păpușa trol strivită de peretele cutiei de plastic.

– De unde o ai?

– Păpușa aia? Nu știu. În cutia aia ajung o mulțime de prostii. Trebuie să fie de când era Jas mai mică.

Emilia o privește cu ochii mijiți.

– Păpușa aia – sau una identică – atârna în copacul din fața casei mele luna trecută.

Corpul lui Kristin se rigidizează.

– Și crezi că am pus-o eu acolo?

– Nu știu ce să cred.

Kristin face un pas înapoi.

– În mod clar, mă consideri capabilă de asta. Se vede pe fața ta. Neprimind nici o reacție, scoate un hohot de râs ascuțit, sarcastic. Ah, m-am prins. Ți-am furat bărbatul, deci n-am pic de moralitate și

sunt în stare de orice. Corect? Sunt capabilă să-mi pun în primejdie fiica vitregă – pe care, apropo, o iubesc. Sunt capabilă să te hărțuiesc și să fac o obsesie pentru tine. Asta vrei să auzi? Pentru că îmi pare rău, Emilia, dar nu-mi pasă de tine atât de mult încât să-mi bat capul să te sperii.

Furia și resentimentele Emiliei, adunate de atâta vreme, dau în clocot. Își aruncă pe umăr sacul cu echipamentul de sport și se răstește:

– Dacă-ți pasă atât de puțin de mine, după cum zici, de ce ai sunat-o pe Ottilie să-i pui întrebări despre mine? De ce ai descusut-o pe Louise la lansarea mea, deși n-o mai văzuseși în viața ta? Mi-a zis că întrebai de mine și de Jonas. Chiar îți închipui că ne-o tragem pe la spatele tău? Pe la spatele lui Elliot?

Privirea critică a lui Kristin îi măsoară corpul, zăbovind asupra rochiei de jerseu care-i scoate în evidență imperfecțiunile.

– Nu, nu cred că ai o aventură cu soțul *meu*.

Emilia știe că trebuie să plece înainte să spună ceva ce-o să regrete, așa că iese în hol. O simte pe Kristin în spatele ei.

– Stai!

Disperarea îi răzbate din glas. Emilia se oprește cu mâna pe clanța ușii de la intrare și se întoarce spre ea.

– Ce-i?

– Îmi pare rău, sincer, spune Kristin. Știu că n-am discutat niciodată despre asta. Am încercat de-o mie de ori să te sun. Ca să-ți explic. Dar n-ai vrut niciodată să vorbești cu mine.

– Mă poți condamna?

– Sigur că nu. Acum, după atâția ani, scuzele mele pot să pară fără rost. Dar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Aș vrea să fi fost cinstită cu tine de la început. Jonas urma să-ți spună despre noi, și atunci... atunci ai rămas însărcinată.

Adevărul o plesnește peste față.

– Tu și cu el... S-a întâmplat înainte... înainte...

Nu e în stare să pronunțe cuvintele.

Kristin își pleacă fruntea, dar nu înainte ca Emilia să-i observe o licărire de cruzime în ochi, și în acel moment își dă seama că fosta sa prietenă vrea să se simtă puternică, să aibă un avantaj asupra ei. Kristin știe că Jonas e fustangiu și vrea să-i arate clar Emiliei că ea câștigă. Va câștiga *întotdeauna*. Că Jonas a ales-o pe ea.

– Urma să te părăsească. În 2006. Urma să te părăsească, și atunci ai rămas gravidă.

Stomacul i se face ghem când își amintește nunta lor grăbită la oficiul de stare civilă, doar cu Ottilie și cel mai bun prieten al lui Jonas, Dan, pe post de martori și cu părinții lui Jonas ca invitați. Rochia care i se întindea peste burtă, în acel stadiu al sarcinii în care nu arăta că poartă în pântece un copil, ci părea pur și simplu că se îngrășase. Părinților ei nu le-a zis despre sarcină decât mai târziu.

– Ai fi putut avea pe oricine, spune mohorâtă. De ce el?

Kristin își răsucește pe deget verigheta de platină.

– N-am o explicație. Pur și simplu îl iubeam. Îl iubesc și acum. Nu poți alege omul de care te îndrăgostești. În orice caz, ești fericită cu Elliot. Nu-i așa?

– Sigur că sunt fericită, spune Emilia, gândindu-se că cealaltă tot nu înțelege. Nu e vorba de Jonas. N-am nici un sentiment față de el. Dar tu... Ce-ai făcut *tu* a distrus prietenia noastră.

O mulțime de cuvinte nerostite plutesc în tăcerea dintre ele. Lucruri pe care Emilia n-o să le poată spune niciodată: cât de dor îi este de prietenia lor, de ieșirile cu fetele, de reuniunile până la trei dimineața cu Kristin și Ottilie, vorbind câte-n lună și-n stele, râzând până le dureau coastele. Își înghite nodul din gât.

– Trebuie să plec, spune cu glas răgușit.

– Îți jur, nu sunt în spatele acestei campanii menite să te terorizeze, sau ce-o fi. N-am nici un

motiv.

Emilia o privește în ochi, încercând să-și dea seama dacă spune adevărul. Latura competitivă a lui Kristin va ieși întotdeauna la iveală. Dacă realmente crede că Emilia are o aventură cu Jonas, cine știe de ce e în stare? Fosta ei prietenă are o inimă de oțel. Mereu a fost așa. Doar că până acum Emilia n-a vrut s-o vadă.

Iese fără o vorbă, închizând cu un gest ferm ușa în spatele ei.

Abia când dă colțul parchează sub un stejar mare și-l sună pe agentul Haddock, încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor.

– Nu știu dacă are vreo semnificație, spune de îndată ce el răspunde, dar soția fostului meu soț, Kristin Perry, deține o păpușă trol identică cu aceea pe care am găsit-o în copac. Cred că ar trebui să știți.

31

Joi dimineața, când Emilia mănâncă musli în picioare lângă chiuveta din bucătărie, telefonul îi semnalează că are un mesaj de la Gina Osbourne.

Articolul a apărut în ediția de azi.

Lasă jos bolul și intră pe site-ul ziarului. Într-adevăr, articolul e acolo. I se pare ciudat să-l citească în alb și negru, de parcă totul i s-ar fi întâmplat altcuiva. Încă citește când Elliot dă buzna în bucătărie înnegurat la față.

– Ce-ai pățit?

Se întreabă dacă a văzut și el materialul din *The Mirror* și s-a simțit deranjat. Deși i-a spus că i-a dat interviu Ginei.

– Un ticălos mi-a furat bicicleta.

Îl privește surprinsă.

– Poftim? Micul-dejun îi bolborosește în stomac. De pe verandă?

– Da. Ai încuiat ușa din față aseară?

– Bineînțeles. Acum o încui de fiecare dată.

– Ești sigură? Nu-i nici un semn de spargere.

– Ai verificat aplicația?

– Sigur c-am verificat-o, se burzuluiește el vârându-i telefonul sub nas. Se pare că a fost furată la primele ore ale dimineții. Era încă întuneric.

Se uită îngrozită la imaginile de slabă rezoluție. Un individ îmbrăcat în negru din cap până-n picioare vine pe aleea lor, printre cele două mașini parcate, deschide fără jenă ușa din față, ia bicicleta, o încalecă și pleacă.

– Dar... Nu-i vine să-și creadă ochilor. Cât de ușor e. Și alarma? De ce n-a început să sune? Și ușa... Sunt sigură că am închis-o.

Elliot își trece mâna peste bărbia nerasă.

– Nu știu. Nu pricep. E ca și cum alarma n-ar fi fost în funcțiune. Trebuie să-l întreb pe tata. Dar, Em... ușa de la verandă nu pare să fi fost încuiată, spune privind-o bănuitor.

A încuiat-o. Știe că a făcut-o. N-ar uita niciodată, nu după tot ce s-a întâmplat. Încercând să-și stăpânească panica, îl roagă să mai deruleze o dată imaginile. Se uită mai atent la ecran, ca să vadă mai bine detaliile.

– Aici, spune oprind înregistrarea, cu venele pline de adrenalină. Fesul... emblema de pe frunte. O recunosc.

– Serios?

– Da. E o marcă scandinavă. Eu... Măruntaiele îi îngheață. Am văzut pe cineva purtând un fes identic, spune.

– Pe cine? întreabă el agitat.

O cuprinde greața. Ar putea să fie o coincidență. E atât de greu să fii sigur – persoana pare mai înaltă, dar are o constituție suplă. E imposibil să-i vezi fața mai bine. Capul e plecat tot timpul, părul e ascuns de fes.

– Louise, murmură în cele din urmă.

După cinci apeluri fără rezultat, Emilia îi lasă un mesaj plin de frustrare.

– Te rog să mă suni. E foarte important.

– Ar trebui să sun la poliție, spune furios Elliot în timp ce umblă de colo-colo prin bucătărie.

– Louise *este* de la poliție.

– Și totuși crezi că mi-a furat bicicleta.

Ea expiră cu zgomot, la capătul răbdării.

– Nu spun că e ea, da? Spun că are un fes ca acela. Dar pe lângă ea presupun că mai sunt și alții, nu puțini. Persoana din imagine pare mai înaltă decât Louise, deci s-ar putea să mă înșel. E greu să-ți dai seama precis. Deocamdată n-o putem acuza, dar trebuie să ne adresăm poliției. Dacă e ea, poate că a avut nevoie de bicicletă dintr-un motiv anume și n-a vrut să ne trezească.

Argumentul îi pare slab până și ei, dar nu pot presupune că e Louise numai pe baza mărcii fesului.

– Ai dreptate, ar putea fi oricine. Și dacă uiți să încui ușa..., spune el lăsând concluzia să plutească în aer.

Elliot se întoarce în biroul lui din grădină, promițând să nu sune la poliție până nu au vești de la Louise, iar Emilia încearcă să-și facă de lucru deretícând prin băi, însă în tot acest timp o macină acuzația că ar fi uitat să încuie ușa. Ține minte că a făcut-o.

Abia mult mai târziu, după ce ia copiii de la școală, când Elliot pregătește ceaiul, observă pe telefon un mesaj vocal de la Louise. Apelul a fost dat la 15.30, în timp ce conducea spre școala lui Jasmine, întrucât nu vrea ca fata să vină acasă cu autobuzul.

Se îndepărtează de cacofonia din bucătărie și intră în camera din față ca să-l asculte.

– Scuze, draga mea, spune Louise cu voce gâfâită. A fost o zi de groază. Am reușit să trec un pic pe-acasă. Dar trebuie neapărat să stăm de vorbă. Să-ți explic totul. Aș prefera s-o facem între patru ochi. Poți veni pe la mine în seara asta? E apartamentul patru, Sunnyside Road. Toby e la taică-său, așa că nu ne deranjează nimeni. Îmi... Emilia e afectată de tremurul din glasul prietenei sale. Îmi pare atât de

rău! N-am vrut să se ajungă atât de departe. Vino cât de repede poți. Și, Em, adaugă Louise trăgându-și nasul, îmi pare sincer rău.

Mesajul se încheie, iar Emilia își privește alarmată mobilul. Ce vrea să spună Louise? De ce îi pare rău? Pentru bicicletă? Mintea îi trece la o viteză superioară. Oare Louise e implicată în ceva dubios? Încearcă s-o sune, dar nu răspunde.

– La naiba, mormăie pentru sine.

– Totul e în ordine? întreabă Elliot din prag. Era Louise?

Ea încuviințează din cap, cu mintea gonindu-i frenetic.

– Un mesaj. Suna ciudat. Vrea să mă duc pe la ea, chiar acum.

Dezaprobarea lui e palpabilă.

– Poftim? Acum? De ce? Nu poate să aștepte? Curând e gata cina.

– Nu e departe și nu durează mult. Chiar trebuie să stau de vorbă cu Louise. Am nevoie să aflu ce se întâmplă.

El pare sceptic.

– Nu cred că ar trebui să te duci...

– N-o să pătesc nimic. Am alarma. Emilia se întoarce în hol și-și ia geaca de blugi. Nu stau prea mult. Păstrați-mi niște pește.

Se întinde să-l sărute iar, însă Elliot continuă s-o privească nemulțumit, în timp ce ea iese în grabă.

Drumul cu mașina îi ia douăzeci de minute. Reușește să găsească un loc de parcare pe strada aproape pustie și traversează grădina comună. Apartamentul lui Louise e la demisol, cu un gărduleț de fier forjat și intrare separată. Încă e lumină, dar soarele a coborât după clădire, așa că geamurile din față sunt în umbră. Un steag ucrainean atârnă la fereastra de la ultimul etaj, însă pe stradă e o liniște aproape nefirească.

În timp ce coboară treptele, se uită pe geam în bucătăria lui Louise. Nu pare să fie nimeni acolo, se vede numai o plantă veștejită în mijlocul unei mese

din lemn de pin, însă când ajunge în curticica de jos observă că ușa lui Louise e întredeschisă. Bate și, neprimind răspuns, o împinge, strigându-și prietena. Aude numai ecoul propriei voci prin holul gol. Zărește lângă ușă pantofii de sport Nike Air ai lui Louise. Nu renunță la ei niciodată, deci trebuie să fie prin preajmă. Emilia își vâră capul pe ușa de la bucătărie, simțindu-se ca o intrusă, dar stăpâna casei nu e acolo. Trece din hol în camera de zi.

– Louise? strigă din nou împingând ușa.

În clipa următoare se oprește cu un icnet. Prietena ei zace cu fața în jos pe podea, cu o pată mare de sânge la ceafă.

– Vai, Doamne! Louise! Se repede să îngenuncheze și-i atinge umărul. Lou? Groaza începe să-i preseze creierul. Lou..., spune iar, mai slab de data asta, cu lacrimi în gât, deoarece știe că e prea târziu chiar în timp ce-și apasă degetele pe gâtul prietenei sale în căutarea pulsului.

O întoarce pe spate, gata să-i facă respirație artificială, orice ar putea fi de ajutor. Însă pielea lui Louise e prea palidă, buzele îi sunt prea albastre, corpul îi este nefiresc de rece. Poartă bluza cu lama cu papion, iar vederea ei o face pe Emilia să plângă și mai tare. E imposibil să se întâmple așa ceva.

Sună la Salvare și rămâne lângă trupul lui Louise. Își ține prietena de mână și-i vorbește, deși e conștientă că n-are nici un sens.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat la timp. Îmi pare atât de rău, Louise. Încearcă să reziști, salvarea e pe drum.

Mintea i se învârte nebunește. Primul ei gând a fost să-și ajute prietena. Acum însă, ca o rază de soare care se chinuie să răzbată printr-un nor, gândurile ei se străduiesc să treacă peste șoc. Înainte s-o întoarcă pe Louise, a observat o tăietură adâncă la nivelul cefei și părul năclăit de sânge. Dacă ar fi căzut și s-ar fi lovit la cap, ar fi fost cu fața în sus, nu? Dar era pe burtă, ca și cum ar fi fost lovită din spate.

Se uită la chipul palid și-l netezește blând părul de pe frunte. E ca o figurină de ceară, nu mai seamănă cu Louise, își spune înlăcrimată. Pe figura lamei e o pată de sânge. Poate că n-ar fi trebuit s-o miște. Dacă cineva i-a făcut asta lui Louise, poliția o să caute probe. Își desprinde ușor mâna și se ridică, încercând să-și înăbușe criza de nervi. Simpla ei prezență aici ar putea să contamineze locul faptei. A scris despre asta de o mulțime de ori în cărțile ei. Va trebui să le explice polițiștilor în ce poziție era corpul când l-a găsit.

O străbate un fior rece care-i face pielea de găină. Are senzația că e într-un coșmar din care se chinuie să se trezească. Nu, e cu neputință. Se gândește la micul Toby și inima i se frânge iar.

Apoi aruncă o privire la picioarele desculțe ale lui Louise și o cuprinde oroarea când observă ceva pe gleznă. Nu poate fi...

Se apleacă să se uite mai bine. Însă e inconfundabil. Pe glezna lui Louise e desenat în grabă un cap de insectă.

32

Sper să scap repede, cu toate că ar fi o premieră. Trebuie să-l vizitez pe tata și să văd cum se descurcă, întrucât l-am convins în fine că soluția cea mai bună pentru mama – și pentru el – e ca ea să meargă la un azil. Îmi strâng lucrurile și-mi sting computerul când Saunders se năpustește pe ușă fără să bată.

Deschid gura ca să-l boscorodesc, dar renunț când îi văd expresia de pe chip, un amestec de entuziasm și oroare pe care am ajuns să-l recunosc când crede că avem o pistă într-un caz ce pare de nerezolvat.

– Tocmai am primit un apel. Se pare că mai e o victimă. Ucigașul cu călugărița a lovit din nou.

Mă uit la el ca la un extraterestru. Dându-mi seama că am rămas cu gura căscată, o închid. A trecut peste un an de când a fost ucisă Trisha Banks și, oricât ne-am fi străduit, n-am putut să-l inculpăm pe Martin

Butterworth pentru crime, chiar dacă rămâne principalul suspect și-l supraveghem ca niște șoimi.

– Unde? zic, luându-mi haina.

– Păi, asta-i faza ciudată. Nu e în jurisdicția noastră. Dar am fost solicitați din cauza similitudinii cu cazurile precedente.

Recită o adresă. O să ne ia trei ore să ajungem acolo, poate mai mult. Și e deja 18.00. Dar trebuie să mergem. Nu încape nici o îndoială.

– Haide atunci, spun, scoțându-mi mobilul ca s-o rog pe soră-mea să se ducă la tata și s-o informez pe iubita mea, Kim, că n-o să trec pe acasă câteva zile.

E târziu când ajungem pe strada îngustă, liniștită. Ne dăm seama imediat care e casa din cauza agitației de afară. Banda poliției înconjoară mica grădină din față, iar agentul în uniformă care stă de pază o ridică, lăsându-ne să intrăm. Sunt epuizată și atâtea ore în mașină cu Saunders mi-au stârnit o durere de cap, dar încerc să mă remontez în timp ce coborâm în apartamentul de la demisol.

– Pe aici, doamnă inspector, spune alt polițist.

Haine civile, chel, cu obrajii neobișnuit de roșii. Se prezintă drept agentul-șef Shawn Watkins de la Poliția Metropolitană.

O femeie zace pe covorul din camera de zi. E destul de tânără, maximum treizeci și cinci de ani. Suplă, înaltă de nici un metru șaizeci, cu părul negru tuns scurt.

– Cum a fost ucisă? îl întreb pe Watkins.

Când mă întorc, îl văd pe Saunders năpustindu-se afară, cu mâna la gură. Nu-i stă în fire. Mă răsucesc la loc spre Watkins.

– Arată ca o lovitură la cap, spune acesta. Așadar, nu e modul de operare obișnuit pentru cazurile dumneavoastră, respectiv înjunghierea. Nu v-am fi chemat, dar am observat chestia asta...

Indică spre glezna femeii. Mă ghemuiesc să mă uit mai bine. Pare să fie schița unui cap de insectă. Dar nu-i la fel ca celelalte: acesta nu e scrijelit, ci a fost desenat cu un pix.

Nu poate fi omul nostru. Dar cine a făcut asta știa despre scrijeliturile în formă de călugăriță, și numai poliția are această informație.

– Mă scuzați, sunteți doamna inspector Janine Murray?

Un alt detectiv se apropie de mine. Tânăr, cu părul castaniu și fața plină de pistrui.

– Da.

– Sunt agentul Anthony Haddock. Am venit de îndată ce am aflat.

Durerea de cap mi se accentuează pe măsură ce încerc să înțeleg despre ce-i vorba.

– Așa?

– Victima e de-a noastră, doamnă inspector.

Mă uit iar la femeia de pe podea. Are ochii închiși, fața nemișcată, și dacă n-ar fi deja vizibile semnele de rigor mortis, ar părea că doarme. Poartă o bluză cu o lamă în partea din față.

– E polițistă?

El confirmă printr-o înclinare a capului.

– Aha.

Mintea mea caută cu disperare să așeze piesele de puzzle la locul lor. Îl cunoștea pe Martin Butterworth? Poate că ea a fost cea care l-a băgat la pușcărie acum șaptesprezece ani pentru jaf armat. Dar nu, e imposibil. Avea vreo treizeci și cinci de ani. Ceea ce înseamnă că ar fi fost prea tânără.

– Cum o cheamă?

– Agenta Louise Greene, doamnă inspector. Și chestia e... Haddock saltă de pe un picior pe altul în timp ce continuă: Încă nu suntem siguri în privința tuturor detaliilor, dar femeia care a găsit-o era prietena ei. Autoarea de romane polițiste Emilia Ward.

PARTEA A DOUA

33

Emilia Ward. Am citit câteva cărți de-ale ei. M-a impresionat mereu acuratețea cu care descrie aspectele procedurale ale muncii polițienești. Acum știu de ce, dat fiind că era prietenă cu o detectivă de la Poliția Metropolitană.

– Unde-i Emilia acum?

Agentul Haddock își îndepărtează o buclă de păr din ochi. Fața lui are un luciu grăsos.

– I-am luat declarația și am lăsat-o să plece acasă. Vă imaginați în ce stare era.

– Ai lăsat-o să conducă până acasă? După ce și-a găsit prietena moartă?

Clatin din cap, șocată de atâta insensibilitate.

– I-am propus s-o ducem noi, dar a zis că e în regulă, spune stânjenit.

– Probabil e în stare de șoc.

Își privește picioarele ca un școlar certat. Așa și arată, în cămașa cu mâneci scurte cu o pată de cerneală pe buzunarul de la piept. Mă pregătesc să-l las acolo și să merg să discut cu superiorul lui, când mă roagă să-l acord un minut afară. Încuviințez și ies după el în grădina din față. Îmi aprind imediat o țigară. Îi ofer pachetul, iar Haddock ia una în timp ce mergem spre partea din spate a clădirii, unde e mai liniște.

– Deci?

Lumina de la o fereastră de la etaj i se reflectă în pupile.

– Păi, chestia e că am fost în legătură cu Emilia în ultimele săptămâni, pentru că un individ o hărțuia.

Mă încrunt.

– Cum așa?

– Copia secvențe din romanele ei ca s-o înspăimânte.

Îmi povestește despre păpuși trol găsite în copaci, gâtul rupt al unui pescăruș de ceramică, fete dispărute la un concert și apeluri false.

Scot un norişor de fum care se disipează în aerul cald al nopţii.

– În regulă. Ce are asta de-a face cu agenta Louise Greene?

– N-am idee. Dar Emilia mi-a spus că agenta Greene i-a lăsat azi un mesaj pe telefon, rugând-o să vină. Am ascultat mesajul. Louise părea supărată. Plină de remuşcări şi, ei bine, vinovată.

– Ai dedus toate chestiile astea dintr-un mesaj vocal?

– Da. Puteţi să-l ascultaţi şi dumneavoastră dacă doriţi.

Trebuie să stau de vorbă cu Emilia Ward cât mai curând cu putinţă. Îmi strivesc ţigara de zidul de cărămidă.

– Se ştie la ce oră a murit Louise?

– Încă nu sută la sută. Dar Louise i-a lăsat mesajul Emiliei la 15.30. Emilia a găsit-o la 17.18.

Deci un interval destul de scurt, ceea ce ar trebui să uşureze sarcina poliţiei.

– Emilia crede că şi moartea lui Louise e copiată dintr-un roman de-al ei?

Mă gândesc la mâzgălitura de pe glezna lui Louise şi la asemănarea cu cazul călugăriţei la care lucrez de ani de zile. Haddock îşi răsuceşte corpul ca să fie cu faţa la mine.

– Păi, asta-i chestia. Zice că desenul de pe glezna lui Louise e din noua ei carte. Dar n-a fost publicată încă.

Mă holbez la el şocată. Poate că desenul n-a fost realizat în acelaşi fel, dar seamănă prea mult ca să fie o coincidenţă. Un cap de insectă similar, în acelaşi loc în care ucigaşul în serie îşi marchează victimele. Trebuie să vorbesc imediat cu Emilia Ward, ca să aflu ce se petrece.

34

Emilia nu-l sună pe Elliot decât atunci când e în drum spre casă. I-a trimis un mesaj cât îi aştepta pe poliţişti să-i ia declaraţia, apoi l-a sunat pe agentul Haddock şi i-a spus tot, încercând să nu plângă

până nu și-a terminat toată povestea. După aceea a trebuit să-l aștepte ca să-i dea să asculte mesajul lui Louise de pe mobil.

– Concentrează-te ca să ajungi teafără acasă, îi spune Elliot cu blândețe. Ne vedem acuși.

Acum are mâinile și picioarele de plumb și un gust metalic în cerul gurii.

– Doamne, îmi pare atât de rău, îi șoptește Elliot în păr când Emilia se împleticește înăuntru puțin după zece seara.

O strânge în brațe în timp ce ea plânge la pieptul lui. Jasmine se foiește agitată în spatele tatălui ei vitreg, rozându-și unghiile. Din fericire, Wilfie e în pat, așa că nu trebuie să-i dea vestea deocamdată. Se gândește la bietul Toby, care probabil nu știe nimic, și se pune pe plâns și mai abitir.

– Ce-i? Ce-a pățit Louise?

Jasmine e albă ca varul. N-o cunoștea prea bine pe Louise, dar Emilia își dă seama cât de mult a destabilizat-o știrea.

Se dezlipește de Elliot ca s-o înconjoare cu brațele pe fiica ei.

– Încă nu știu, scumpo, murmură, nevrând s-o sperie. Am găsit-o prăbușită pe podea.

– E moartă?

– Mă tem că da, îngaimă Emilia cu un nod în gât.

Nu pronunță cuvântul „crimă", ci spune că ar putea fi un accident. Însă Jasmine nu pare mai liniștită când, în cele din urmă, se duce la culcare cu pași grei.

– Uite, bea niște vin. Ar putea fi de ajutor, zice Elliot.

Emilia observă că are și el un pahar și că mâinile îi tremură când soarbe. Încă nu i-a povestit despre desenul de pe glezna lui Louise și de faptul că un personaj din cartea ei – o polițistă care lucra cu Miranda Moody – a murit într-un fel asemănător pe când îl căuta pe ucigașul cu călugărița. Deși nu-i nevoie să-i spună asta. I-a citit deja ultimul roman.

De îndată ce-o să povestească despre desen, o să știe.

Elliot își reazemă o mână pe coapsa ei, de parcă ar încerca să se ancoreze în timp ce o consolează.

– Nu-mi vine să cred că e moartă, spune ea din nou, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii. Nu pot să nu mă gândesc la Toby, cum o să crească fără mamă...

– Încetează. Chipul lui Elliot se întunecă. Nu te poți gândi la asta. O să înnebunești. Nu e vina ta.

– Dar dacă e? strigă Emilia, întinzându-se să-și lase paharul pe masă și desprinzându-i mâna de pe coapsa ei. Eu am fost cea care a scris cărțile alea *tâmpite*. Practic i-am scris moartea!

– Nu vorbi așa.

– Dar am făcut-o! Geme cu capul între mâini. Știi că romanul meu este despre o detectivă care vânează un ucigaș în serie care desenează un cap de călugăriță pe glezna victimei după ce o omoară, ca să-și proclame dreptul de proprietate asupra ei. Și asta avea și Louise, Elliot! Avea semnul ăla pe gleznă!

Elliot mijește ochii, iar mâna i se încleștează pe pahar.

– E complet absurd, în mama mă-sii. Ce dracu' face poliția?

Nu trebuie s-o spună: Emilia știe că se gândește la finalul cărții. Subordonata Mirandei Moody moare în același fel ca Louise. Următoarea victimă este Miranda.

– Deci *crezi* că e vina mea, nu-i așa?

– Sigur că nu. E doar un dement...

– Un dement pe care-l cunosc! strigă ea sărind jos de pe canapea.

– Potolește-te, șuieră el, uluind-o. Scuze, dar vrei să-i trezești pe copii? O iei razna. Și nu poți s-o iei razna, Em. Trebuie să-ți păstrezi cumpătul. Se ridică și el și o apucă de brațe într-o strânsoare puternică. Încetează să te mai condamni. Nu e vina ta. Ești

scriitoare, atâta tot. Nu ești blestematul de Dumnezeu!

Emilia își pleacă fruntea. Elliot are dreptate, bineînțeles. Nu e vina ei. Și totuși nu poate împiedica vinovăția să-i macine măruntaiele. Împreună cu teama că ea urmează.

Nu-i vine somnul nicicum. Nu se poate gândi decât la cadavrul lui Louise întins pe covorul din camera de zi, la fața ei imobilă, la pielea rece, la rana de la ceafă. N-a văzut niciodată un cadavru în viața reală, deși a scris despre atâtea. Ascultă iar și iar în minte ultimul mesaj al lui Louise. Ce voise să spună? De ce tot repeta că-i pare rău? De ce a luat bicicleta lui Elliot, dacă ea a făcut-o?

Disperată, se dă jos din pat. Elliot doarme buștean, deși i-a luat ceva timp să ațipească. Au stat unul lângă celălalt, prefăcându-se că dorm, până când, în cele din urmă, l-a auzit sforăind ușurel. Iese din dormitor și rămâne un moment pe palier, pradă indeciziei. De obicei, când nu poate să doarmă se duce în bucătărie, își face o băutură cu lapte și se uită la un serial dulceag din cele pe care Elliot nu le suportă, precum *Emily în Paris* sau *Apusul e de vânzare*. Acum singurul lucru la care se poate gândi e bucătăria asta goală, imensă, cu geamuri pe toate părțile. Până acum s-a simțit ca un animal încolțit, întrebându-se cine pândește din grădină, capabil s-o vadă în timp ce ea nu-l poate vedea. Moartea lui Louise i-a demonstrat că individul care face asta s-a jucat cu ea până în prezent. Nu i-a făcut rău lui Jasmine, doar i-a orchestrat dispariția ca s-o sperie pe ea, ca un leu care își necăjește prada până se decide s-o omoare.

Oftează. Nu poate să rămână acolo, pe palier, în beznă. Dar nu poate nici să se ducă la parter. În loc de asta, se hotărăște să meargă în biroul ei de la mansardă. De când au schimbat parolele Alexei luminatoarele au încetat să se mai deschidă, așa că măcar acest risc a fost eliminat. Urcă pe scara abruptă, gâfâind ușor când ajunge sus. Durerea îi

apasă pieptul, amenințând s-o sufoce. Cu răsuflarea tăiată, închide ușa și se așază la birou. Imediat se simte consolată de dezordinea care o înconjoară, de bibelourile simpatice de pe rafturi, de cărțile autorilor pe care-i admiră și la care caută inspirație când se blochează, de vraful de manuscrise necorectate care i-au fost trimise ca să le facă o prezentare favorabilă.

Trage cu o mână nesigură sertarul în care se află carnetul ei. Începe unul nou pentru fiecare roman la care lucrează. Pe acesta l-a folosit la *Ultimul ei capitol*: are pe copertă un Moomin, cu o lună plină și un cer negru precum cerneala în fundal. Frunzărește paginile, amintindu-și notițele pe care le-a luat înainte să se apuce de scris. Notițe despre noul caz al Mirandei Moody. Un ucigaș în serie care-și tatuează victimele cu figura unei insecte. Și apoi povestea lui Daisy, care-l caută pe ucigașul mamei ei, Mâzgălitorul; ajunge la concluzia că e tatăl iubitului ei, Ash, și totul culminează cu înjunghierea Mirandei. Lacrimile îi cad pe hârtie când se gândește ce-a făcut. Și ce-a făcut *Louise*. Iar acum Louise e moartă. Cum să nu fie vina ei?

N-ar fi trebuit să scrie cartea, pentru că povestea și toate detaliile despre ucigașul cu călugărița n-au fost niciodată ideea ei.

35

Emilia doarme pe canapea în camera din față, învelită cu un pled moale de cașmir, când o trezește o bătaie în ușă. Sare în șezut, cu inima depășind orice record de viteză. Elliot i-a dus pe copii la școală azi-dimineață, ca s-o lase să se odihnească. A stat trează toată noaptea, încovoiată la birou, și s-a târât înapoi în pat lângă Elliot numai la răsăritul soarelui. A coborât să le facă pachetele de prânz lui Jasmine și Wilfie, simțindu-se ca un zombi, apoi s-a trântit pe canapea imediat ce-au ieșit cu toții din casă.

Aruncă o privire la ceasul de pe polița șemineului. E nouă și jumătate.

Se mai aude o bătaie în ușă, apoi soneria. Elliot trebuie să se fi dus direct în biroul lui din grădină, ca să n-o deranjeze. Ia mobilul și deschide aplicația interfonului. O femeie pe care n-o recunoaște stă în prag. Poartă un costum negru și o cămașă verde și are părul alb tuns bob. Și Elliot ar fi trebuit să audă soneria, dar probabil e prins într-o convorbire profesională. Fără tragere de inimă, se ridică și-și trage halatul în jurul corpului ca să se ducă să deschidă.

Femeia se uită la ferestrele de la etaj, cu fruntea încrețită de iritare. Are niște ochi albaștri pătrunzători care se ațintesc asupra Emiliei de îndată ce deschide ușa.

– Sunteți Emilia Ward?

Ea încuviințează din cap, pe jumătate ascunsă de ușă, astfel încât vecinii să nu vadă că e încă în halat.

Femeia îi arată o legitimație.

– Sunt inspectoarea Janine Murray de la Poliția din Devon și Cornwall. Pot intra?

Mintea Emiliei se învârtejește, cu gândul la Elliot și la copii.

– Despre ce e vorba?

– Anchetez moartea unei prietene de-a dumneavoastră, agenta Louise Greene.

– Pot să vă văd legitimația din nou?

Nu vrea să-și asume nici un risc. Nu după apelul fals de la spital. Dacă nu-i polițistă de-adevăratelea? Dar legitimația pare autentică, așa că i-o restituie.

– Pot să vă pun o întrebare? Spuneți că sunteți de la Poliția din Devon și Cornwall. Dar de ce? Louise lucra la Met.

– Corect. De ani buni căutăm un ucigaș în serie care operează în Plymouth și zona înconjurătoare. Avem motive să credem că moartea lui Louise ar putea fi legată de acest caz.

Un *ucigaș în serie*. La fel ca în cartea ei. Un fior înghețat îi urcă pe șira spinării, împiedicând-o să se

mişte.

– Pot să intru?

– Da... desigur. Emilia se trage în spate ca să-i facă loc, apoi o conduce în bucătărie. Îmi cer scuze, încă nu m-am schimbat. Am avut o noapte proastă. Doriţi ceai sau cafea?

– O cafea ar fi perfect, mulţumesc.

Detectiva se aşază la masă şi-şi scoate carnetul. Emilia foloseşte maşinăria complicată a lui Elliot ca să facă un cappuccino pentru ea şi unul pentru inspectoarea Murray. Prezenţa acesteia o neliniştește. Nu are un chip afabil, iar ochii aceia albaştri, reci, sunt de oţel, ca şi când ar putea să-i pătrundă până în adâncul sufletului, dezvăluindu-i toate secretele.

Îi dă ceaşca de cappuccino şi ia loc la masă. Soarele se revarsă prin uşile duble de sticlă, inundându-le pe amândouă într-o lumină albă. Lângă această femeie serioasă, ordonată, Emilia se simte o ruină, are impresia că totul crapă pe la cusături.

– Regret dispariţia lui Louise Greene. Din câte înţeleg, a fost o detectivă foarte apreciată.

Emilia nu poate decât să dea din cap a încuviinţare. N-are idee cât de mult o apreciau colegii pe Louise. Tot ce ştie e că a pierdut o prietenă bună, un om pe care simţea că se poate bizui. Mai grav, Toby şi-a pierdut mama. Simte iarăşi un junghi în inimă.

Inspectoarea Murray trebuie să-şi fi dat seama, pentru că adaugă blând, trecând la o adresare mai puţin protocolară:

– Ştiu că ai pierdut o bună prietenă ieri. Înţeleg că dumneata ai găsit-o.

- Da.

Emilia suflă în cafea şi ia o înghiţitură.

– Nu pot să-mi imaginez prin ce-ai trecut, spune poliţista privind-o stăruitor. Agentul Haddock m-a informat cu privire la incidentele din ultimul timp. Şi am ascultat mesajul vocal pe care ţi l-a lăsat

Louise. Ceea ce mă preocupă pe mine, Emilia, este faptul că moartea lui Louise seamănă foarte mult cu o serie de cazuri la care lucrez de ani de zile. Numai că semnul de pe gleznele victimelor este un cap de insectă scrijelit, nu desenat, ca la Louise.

Emilia se îndreaptă de spate, cu simțurile brusc în alertă.

– Nu înțeleg. Credeți că ucigașul ăsta în serie e răspunzător pentru moartea lui Louise?

Inspectoarea Murray ezită, dar nu răspunde la întrebare.

– Individul pe care-l căutăm este cunoscut drept „ucigașul cu călugărița" – așa îi spunem noi în poliție.

Ucigașul cu călugărița. Emilia nu mai poate să respire.

– Crimele au fost făcute publice, desigur, de-a lungul anilor, dar niciodată nu am dezvăluit presei detaliul cu capul de insectă, nici porecla pe care i-am dat-o făptașului. Caută „ucigașul cu călugărița" sau „criminalul cu călugărița" pe internet, și n-o să găsești nimic. Prin urmare, mi-a stârnit interesul informația că ai scris o carte despre un ucigaș în serie cu aceeași poreclă.

Un val de greață o năpădește pe Emilia.

– Dar eu... l-am inventat, și cartea mea nici măcar n-a apărut încă. Iar ucigașul... meu le desenează pe toate.

Picioarele au început să-i tremure. Se întreabă dacă detectiva își poate da seama că minte.

– În regulă. Dar există vreo posibilitate ca cineva să-ți fi povestit despre crimele cu călugărița? După o pauză, adaugă: Louise, poate?

Emilia trebuie să-și prindă picioarele cu mâinile ca să le oprească din tremurat.

– Louise nu vorbea niciodată despre cazurile la care lucra. Pe deasupra, era la Met, deci n-ar fi putut să lucreze la cazul cu călugărița, nu-i așa?

Inspectoarea Murray clatină din cap.

– Intr-adevăr. Dar asta nu inseamnă că n-ar fi putut să audă despre el.

„La dracu'. Ce mi-a căzut pe cap?" Emilia își infige unghiile in materialul moale al halatului. Are nevoie să-și păstreze cumpătul. Înghite în sec, neștiind cum să răspundă. Este exclus să spună adevărul.

– Nu... nu sunt sigură. Trebuie să mă gândesc. Am suferit un asemenea șoc..., bâiguie.

– Bine. Dar dacă-ți vine ceva în minte, te rog să mă suni.

Inspectoarea Murray își strecoară carnetul in buzunarul interior al blazerului și-i intinde o carte de vizită cu numele și numărul ei de telefon. Emilia abia se poate ține pe picioare când se ridică. Abia așteaptă s-o vadă plecată.

Gândurile îi aleargă prin minte când închide ușa. Numai dacă i-ar fi răspuns lui Louise! Iar acum e pe cont propriu, silită să-și croiască drum prin beznă, și nu știe ce să facă. Cum să procedeze.

Scoate un țipăt în hol și dă un șut în ușa de lemn a camerei de zi, lovindu-se la picior. „Proastă, proastă, proastă!"

Trebuie să se calmeze, să-și revină.

– Of, Louise...

Ce punea la cale? Ce noimă avea mesajul acela vocal? De ce zisese că-i pare rău? Pentru că știuse tot timpul că ucigașul cu călugărița exista în carne și oase?

În timp ce se imbracă, primește un apel de la agentul Haddock. Nu e surprinsă. A încercat s-o interogheze ca la carte aseară, dar mintea îi plutea pe o mare de confuzie după ce găsise corpul lui Louise. Așa e și acum.

– Nu cred că e cazul să vă spun cât de gravă a devenit situația, îi spune cu glas sumbru. Ea s-a așezat pe marginea patului, pe jumătate îmbrăcată. Puteți veni până la secție? Sau, dacă preferați, vin eu la dumneavoastră.

Emilia spune că va veni ea la secție. Are nevoie să iasă din casă.

La sosire, agentul o conduce într-o cameră supraîncălzită. Transpirând din toți porii, Haddock își exprimă din nou regretul pentru moartea lui Louise. Se uită prin carnetul oferit de Jasmine, cu fluturași pe copertă, în care Emilia a consemnat toate incidentele din ultimele luni. Știe că i-a comunicat deja o parte aseară, dar simte nevoia să-l facă să înțeleagă. Louise a fost ucisă, și asta s-a întâmplat din cauza cărții ei. Desenul acela de pe gleznă... Îi vine să leșine la gândul că o persoană apropiată de ea ar fi putut să-l facă.

– Cartea mea și moartea lui Louise. Au legătură. Trebuie să aibă. Doar că... doar că pur și simplu nu-mi dau seama cum.

– Și păpușa găsită acasă la Kristin Perry? întreabă agentul Haddock, uitându-se la lista cu toți cei care au citit manuscrisul nepublicat. Credeți că ea ar putea fi autoarea?

– Dacă m-ați fi întrebat acum câteva luni dacă vreunul dintre oamenii de pe lista asta ar fi capabil de toate lucrurile care mi s-au întâmplat în ultimul timp, mi-ar fi fost greu să cred, răspunde ea. Soarbe din apă, care are gust de fier, apoi continuă: Dar acum nu știu. Deși nu-mi explic cum a ajuns Kristin în posesia păpușii trol, nu mi-o pot imagina ca pe o criminală. De ce ar fi vrut s-o omoare pe Louise?

El ridică privirea de pe foaie.

– E posibil ca persoana care vă hărțuiește să nu fie aceeași cu ucigașul lui Louise. Trebuie să avem în vedere toate variantele. Lăsați asta în seama mea. Cu o expresie încă și mai gravă pe chip, agentul Haddock adaugă: Și nu vreau să vă sperii, doamnă Emilia, dar vă rog să fiți cum nu se poate mai atentă.

N-are nevoie s-o spună. Emilia știe foarte bine în ce pericol sunt ea și familia ei.

Când iese din sala de interogatoriu se gândește iar la moartea lui Louise și la intriga din *Ultimul ei capitol*; cele două i se împletesc în minte. Cum poate să existe un criminal în serie poreclit „ucigașul cu călugărița"? Louise trebuie să fi știut. Are senzația că e trasă tot mai adânc într-o pânză de păianjen și nu reușește să găsească o cale de scăpare. Își imaginează reacția lui Elliot, a redactoarei. A agentului literar. Ce-o să zică? I-a mințit. Pe toți.

Iar acum adevărul vine s-o muște. *S-o ucidă.*

36

În timp ce se îndreaptă cu pași iuți spre mașină, Emilia se zărește în vitrina unui magazin și e îngrozită de cât de rău arată, cu părul nepieptănat strâns într-un coc ciufulit. Trebuie să se ducă acasă, să facă duș și să se adune. Dar nu se poate gândi decât la cadavrul lui Louise, la capul ei însângerat, la desenul de pe gleznă, la faptul că ucigașul cu călugărița există în realitate și la rolul ei în toate astea. La ultimul mesaj al lui Louise și la posibilele lui semnificații. La vizita inspectoarei Murray. La asemănarea cu un caz din viața reală. Nu poate să respire. Nu... poate... În pragul leșinului, se reazemă de peretele unui magazin din apropiere.

– Emilia?

Ridică privirea la auzul vocii bine cunoscute. E Kristin, într-o ținută de vară perfectă, cu o rochie lungă diafană și sandale de gladiator. Oare a urmărit-o?

– Ești bine?

Emilia inspiră profund, încercând să-și alunge greața.

– Sunt bine. Eu...

Se îndreaptă de spate, continuând să se sprijine de zid. Oare poliția a sunat-o pe Kristin să întrebe despre păpușa trol? Presupune că nu.

– Ai aflat de Louise?

Kristine se încruntă.

– Louise? Care Louise?

Pare sincer nedumerită, dar Emilia știe că e o mincinoasă de mare talent.

– Prietena mea Louise. Detectiva. A venit weekendul trecut să ne ajute când cu dispariția lui Jasmine.

– Ah, da.

Kristin continuă să se încrunte. Are pe umăr o geantă de pai din care se ițește o baghetă. „Fără carbohidrați, sigur", se gândește Emilia. O enervează că poate fi răutăcioasă până și în aceste împrejurări.

– Ce-i cu ea?

– A murit. A fost omorâtă.

Emilia urmărește cu atenție reacția lui Kristin. Aceasta face un pas în spate, și mâna îi zboară în dreptul gurii.

– Vai de mine! E îngrozitor. Cum? Adică, de ce? Doamne, ce rău îmi pare!

– Nu știu de ce. Am găsit-o cu o rană la cap...

– Vai de mine, repetă Kristin. Trebuie să fii traumatizată.

Pare în stare de șoc, dar la fel s-a purtat și acum mulți ani, când Emilia i-a spus că ea și Jonas se despart. Înainte să afle că el o părăsea pentru Kristin. Înghite în sec. Pe chipul celeilalte se ivește o expresie pe care Emilia n-o poate desluși.

– Când s-a întâmplat?

– Ieri.

– Are legătură cu vreun caz la care lucra?

Emilia deschide gura să-i spună despre desenul de pe glezna lui Louise, dar își ia seama. Dacă agentul Haddock intenționează să poarte o discuție cu Kristin, nu vrea să-i ofere nici un avantaj fostei sale prietene.

– Nu știu. Uite ce-i, trebuie să plec...

Fără alte politețuri, se îndreaptă cât de repede poate spre mașină. Aruncând o privire în spate, constată că Kristin se uită lung după ea.

Se simte ușurată când intră pe aleea casei, până când își amintește că pericolul ar putea pândi de

oriunde. E atât de obosită, încât nu-și poate pune gândurile în ordine, deși acum, mai mult ca oricând, trebuie să fie vigilentă. Se apropie de ușă speriată de ce-ar putea găsi, însă nu vede nici un dar sinistru pe trepte, așa că trage aer în piept și descuie, apoi urcă pe verandă. Se aud voci din camera din față. Tresare surprinsă când își descoperă părinții așezați pe canapea, sub fereastra panoramică. Lloyd, golden retrieverul lor, stă cu capul pe pledul cu care s-a învelit ea azi-noapte. Elliot stă vizavi, într-un fotoliu bleumarin cu spătar înalt pe care l-au cumpărat din greșeală: e drăguț, dar incomod.

– Iat-o, exclamă el.

Încearcă să pară voios, însă zâmbetul lui e crispat. Cu siguranță nu i-a făcut plăcere să-și vadă socrii veniți pe nepusă masă. Ghemul de anxietate din stomacul Emiliei ia proporții.

– Bună, draga mea, spune țeapăn mama ei, cu mâinile în poala rochiei înflorate.

Tatăl ei se ridică s-o îmbrățișeze. Emilia e atât de șocată, încât preț de câteva secunde stă inertă, ca un manechin, cu mâinile atârnându-i moi pe lângă corp. În cele din urmă îl strânge și ea în brațe. Bătrânul militar o conduce la canapea, așa că Emilia ajunge să stea între părinții ei, ca un copil. Se apleacă să-l mângâie pe Lloyd, minunându-se că încă trăiește. Trebuie să aibă vreo treisprezece ani.

– Hugh și Annabel o să stea la noi câteva zile. Să-ți țină companie, spune Elliot cu același rictus pe față. Nu e drăguț din partea lor?

Trebuie să pregătească patul din camera de oaspeți. N-a mai dormit nimeni acolo de la vizita lui Ottilie, acum câteva săptămâni.

– Ba da, răspunde.

Are senzația că a dat buzna într-o piesă de teatru și nu știe ce rol are de interpretat. Percepe tensiunea pe care o emană Elliot. El se ridică și-și lipește palmele ca un actor prost.

– Da, păi, ar fi cazul să mă întorc la lucru. Ne vedem mai târziu.

Schițează o imitație bizară de salut militar, gest pe care Emilia nu l-a mai văzut niciodată la el, și iese din încăpere.

– Revin imediat, le spune părinților ei și fuge după Elliot până în bucătărie. Închizând ușa după ea, exclamă: Ce naiba?

El își încrucișează brațele la piept.

– Pur și simplu au apărut la ușă, și cu potaia pe deasupra!

– Poftim? N-am mai pomenit așa ceva. Ai mei nu sunt genul care să facă vizite din senin. N-au mai stat peste noapte la noi de când era Wilfie bebeluș.

El ridică din umeri.

– Sunt părinții tăi. Eu am de lucru. Se apropie termenul de predare, spune, apoi iese din casă prin camera de serviciu.

Mama ei stă în picioare lângă șemineu, privind fotografiile înrămate, când Emilia revine în cameră.

– Ce căutați aici? o întreabă fără menajamente.

– Fermecător, replică mama ei punând la loc o fotografie de la nuntă.

Tatăl ei se ridică de pe canapea și-și aranjează dunga de la pantaloni. Arată bine, se gândește Emilia. Fost militar, e întotdeauna la patru ace, cu o mustăcioară tunsă perfect, mai închisă la culoare decât părul. La șaizeci și cinci de ani, e încă într-o formă fizică bună. În copilărie se temea puțin de el. La aproape un metru nouăzeci, era foarte impunător în uniforma Royal Air Force. Se mutau frecvent de la o bază la alta, și de aceea o trimiseseră la școala cu internat la o vârstă atât de fragedă, încât relația lor a rămas mereu distantă. Nu crede că e vina școlii cu internat: celelalte prietene ale ei, poate cu excepția lui Ottilie, n-au cunoscut această problemă. Presupune că are de-a face mai degrabă cu lipsa oricărui spirit matern în cazul mamei și cu adeziunea tatei la principiul impasibilității în orice situație.

– Am citit în ziar despre individul ăsta care te hărțuiește. De ce nu ne-ai zis? o mustră tatăl ei

încrucișându-și brațele peste pieptul lat. N-ai pomenit nimic la lansare. A trebuit s-o citesc în ziarul de ieri. Te-am sunat imediat după aceea, pe mobil, dar n-ai răspuns.

Emilia își amintește că a ascultat mesajul, dar n-a apucat să-i răspundă înainte de a se duce la Louise.

– Îmi pare rău. A fost... o perioadă groaznică. N-am nici o idee cine face asta și... Cum tatăl ei o privește întrebător, se străduiește să continue: Și nu v-am spus pentru că... ei bine, n-am vrut să vă îngrijorați.

E o minciună. Nu le-a spus pentru că îi vede foarte rar și nu i s-a părut genul de conversație pe care s-o poarte la lansare sau la telefon.

– Păi, *suntem* îngrijorați, spune mama ei. Se ridică și-și netezește părul vopsit roșcat. Am încercat să te sun de câteva ori azi-dimineață, dar n-ai răspuns.

– N-am văzut nici un apel ratat de la tine pe mobil.

– Știi că nu te sun decât pe fix, pufnește mama fluturând disprețuitor din mână; refuză să adopte tehnologia modernă, spre deosebire de tatăl ei.

– Păi, atunci nu te poți aștepta să răspund.

De ce redevine o adolescentă țâfnoasă ori de câte ori se află în preajma lor?

– Nu te deranjează dacă stăm câteva zile? întreabă tatăl ei, care i s-a alăturat mamei lângă șemineu; cu mâinile la spate, domină încăperea.

Emilia se înmoaie. De fapt, ar fi bine să-i aibă aproape. Încă două perechi de ochi și așa mai departe. Și nu-și pot schimba felul de a fi. Măcar sunt aici, manifestându-și îngrijorarea, dorind s-o ajute cumva. În plus, au venit la lansare. Știe că încearcă să se poarte cât mai bine.

– Ar fi minunat, spune.

Evident, vor să afle totul, în cele mai mici detalii. Emilia e atât de sătulă să repete povestea și e atât de obosită, încât nu vrea decât să se trântească în pat. În loc de asta, părinții vin după ea în bucătărie și se

așază pe canapelele tapițate cu in care dau spre grădină.

– Ai decorat senzațional încăperea asta, remarcă mama ei mulțumindu-i pentru ceai. Unirea sufrageriei cu bucătăria nu era la modă pe vremea mea.

Emilia i-a dat lui Lloyd un bol cu apă și a deschis ușa glisantă, astfel încât retrieverul să poată ieși în grădină. E turtit pe parchet, iar vânticelul de afară îi zburlește ușor blana. De aici, Emilia vede latura biroului lui Elliot. Soarele e sus pe cer. Nu se zărește nici un nor. Mama ei își face vânt cu mâna.

– Deci, spune tatăl ei.

Stă pe marginea canapelei, lângă soția lui, gata să sară imediat dacă e nevoie. Și-l imaginează cu un baston sub braț, asemenea căpitanului din *Ghosts*. De fiecare dată când se uită la serial, Jasmine și Wilfie comentează râzând că e leit bunicul Hugh.

– Ia-o de la început, o îndeamnă.

Se conformează, fără să omită nici un amănunt. Ochii lui se măresc de uimire și mama icnește periodic, mai ales când ajunge la partea cu găsirea cadavrului lui Louise.

– Aici suntem, conchide Emilia cu un oftat. Nici un milimetru mai aproape de a-l descoperi pe făptaș. Dar lucrurile s-au schimbat. Nu mai e doar o hărțuire inofensivă, acum vorbim despre crimă.

Își înăbușă plânsul, dar mama observă și vine să se așeze lângă ea.

– E îngrozitor, spune mângâind-o stângaci pe genunchi. Ce face poliția în privința asta?

– Detectivii fac și ei ce pot. Dar acum, că s-a comis o crimă, o să-și dea silința mai mult.

– Îmi închipui. Totuși, cum de-au îngăduit să se ajungă aici?

Emilia oftează.

– Cel care face asta e deștept, mamă. Știe cum să se ascundă. Însă a făcut o prostie: s-a inspirat din cartea mea nepublicată. Știu că te-am întrebat deja, dar ești sigură că n-ați mai dat manuscrisul

altcuiva? Unor prieteni? Unor prieteni de-ai prietenilor?

Mama clatină din cap, insistând că n-a scăpat manuscrisul din ochi.

– Am zis deja că n-am face asta niciodată. Pe deasupra, sunt uimită că ai dat-o la citit în halul ăsta.

– În ce hal?

Mama ei își strânge buzele într-o expresie dezaprobatoare.

– Cartea e plină de greșeli gramaticale. Am găsit o mulțime. Am luat notițe.

Dezamăgirea o copleșește pe Emilia.

– Ești foarte amabilă, dar am pentru asta un redactor și corectori...

– Ei, paza bună trece primejdia rea. Scotocește prin poșeta pe care o ține lângă picior și scoate trei foi A4 liniate. Pot să ți le arăt acum, dacă vrei.

– Păi... mulțumesc, dar o să mă uit peste ele mai târziu.

Emilia ia notițele și le lasă pe blatul de sticlă al măsuței de cafea. Nu-i vine să se întoarcă la cartea aceea. Nu acum. Ori de câte ori se gândește la ea, i se face rău.

Mama ei se ridică, își aranjează rochia și iese ca să-și „pudreze nasul".

– Mi-a plăcut cartea, spune tatăl ei, așezat tot pe marginea canapelei. Când își lasă ceașca de cafea pe măsuță, Emilia observă că mâna îi tremură tare. O intrigă foarte neobișnuită, remarcă el. De unde... hm, de unde ți-a venit inspirația?

– La care parte te referi? îl întreabă, străduindu-se să păstreze un ton plat.

– Mâzgălitorul și toată povestea aia cu, hm, fata. Daisy.

Emilia se foiește, deloc în largul ei.

– Nu știu. Pur și simplu... ei bine, pur și simplu mi-a venit în minte, și de acolo a tot crescut.

Minciuna i s-a înțepenit în gât.

– Aha. Înțeleg, spune el pocnind din limbă. Trebuie să fie greu să născocești noi cazuri pentru Miranda. De asta ai pus capăt seriei?

– Pur și simplu voiam să scriu altceva.

Îi stă pe limbă să-i dezvăluie totul acestui bărbat stoic, obișnuit să păstreze secrete; probabil l-ar păstra și pe al ei. Însă el e atât de mândru că fiica lui i-a îndeplinit visul! Mama i-a povestit odată că, după ce a ieșit la pensie, a încercat să publice un roman despre viața în Royal Air Force, dar n-a putut să găsească un editor. Ar fi atât de dezamăgit – Emilia ar distruge apropierea care se înfiripă între ei ca și cum ar călca în picioare o oglindă. Tatăl ei a început s-o bage în seamă abia atunci când a devenit autoare de bestsellere.

Acum însă ar da orice să nu fi scris cartea aceea idioată.

Pentru că nu poate fi o coincidență: Louise i-a dat ideea pentru *Ultimul ei capitol*. Și dacă n-ar fi făcut-o, poate că ar mai fi încă în viață.

37

Se pare că Louise a încercat să-și personalizeze cât mai mult apartamentul mohorât, mascând canapelele uzate din piele maro cu pleduri colorate și pernuțe în nuanțe vii, înfățișând capete de animale. Pe polița șemineului e o fotografie alb-negru superbă, cu Louise ținând în poală un copilaș cu păr auriu. Trebuie să fie băiețelul ei, Toby, mă gândesc cu durere în suflet. Din celelalte fotografii răspândite prin încăpere îmi dau seama că trebuie să aibă opt sau nouă ani. Observ și un câine de lut ce pare făcut de o mână de copil, precum și o broderie pe etamină reprezentând o găină. O ating, întrebându-mă dacă e opera lui Louise.

Mă îndepărtez de fotografii. Nu mă pot gândi la familie: e o chestiune care îmi stârnește prea multe emoții, și trebuie să mă concentrez asupra misiunii mele. Saunders a sunat dimineață să anunțe că e bolnav, aparent are o viroză intestinală și nu poate ieși

din hotel. Ar trebui să ne întoarcem în Devon în seara asta, deși sunt tentată să mai rămân câteva zile.

Pe covor încă se vede o pată ruginie de sânge. Potrivit agentului-șef Watkins, nu e nici un semn de intrare prin efracție. Cine era femeia asta și de ce reprezenta o țintă? Nu-mi dau seama dacă are legătură cu celelalte crime sau e doar ceva întâmplător, copiat din cartea Emiliei Ward. Semnul lui Louise e desenat, nu scrijelit, ca în celelalte cazuri.

Îl salut pe Watkins printr-o înclinare a capului, apoi intru în dormitorul victimei. Nu mă încumet să arunc o privire în camera de alături, știind că e ocupată de fiul ei atunci când nu stă la tatăl lui. Dormitorul ei e ordonat, cuvertura e așternută fără cute. E auster, asemenea camerei de zi, cu un șifonier, un mic raft cu cărți broșate și o mulțime de perne colorate pe pat. Pe noptieră se află un document imprimat pe hârtie A4. Îl iau și văd titlul scris cu caractere mari pe prima pagină: Ultimul ei capitol de Emilia Ward. Se pare că Louise n-a avut ocazia să-l citească înainte de a fi ucisă, pentru că paginile sunt impecabile, nu e nici o amprentă sau îndoitură la colț.

Îl pun la loc, apoi străbat holul îngust și mă întorc în camera de zi.

– Ce părere aveți? Watkins studiază încăperea, cu mâinile în șolduri. Deocamdată suntem noi doi, întrucât cercetările criminalistice s-au efectuat în cursul nopții. Poartă un sacou de tweed cu petice de catifea la coate care-l face să semene cu un profesor universitar. Își trece o mână peste capul chel. Credeți că e opera tipului dumneavoastră?

– Nu sunt sigură. Celelalte victime au fost înjunghiate. De obicei le-am găsit întinse pe pat. Și au fost ucise la primele ore ale dimineții, nu la sfârșitul după-amiezii, și numai în zona Devonului, în majoritate la Plymouth, cu excepția uneia care a fost omorâtă într-un sat la trei kilometri și ceva de oraș. Dar, la fel ca în cazul celorlalte victime, nu sunt semne de atac sexual.

– Deși n-o să știm precis decât după raportul autopsiei, subliniază el.

Îmi strâng buzele ca să nu replic: „Evident". În loc de asta, scot un mormăit. N-am lucrat niciodată cu agentul principal Watkins, dar m-am prins deja că e unul dintre bărbații aceia care cred că știu mai multe decât femeile, chiar dacă am o carieră cu cel puțin zece ani mai lungă și-i sunt superioară în grad.

– Pe noptiera lui Louise sunt niște hârtii, spun. Te deranjează dacă le iau? Ar putea fi ceva demn de interes.

Mi-ar plăcea să aflu cum se face că Emilia Ward a scris o poveste șocant de asemănătoare cu cazul la care lucrez de șaptesprezece ani. Trebuie să citesc cartea, ca să văd ce mai conține.

– Serviți-vă, răspunde Watkins, apoi se duce în partea din față a apartamentului, să vorbească cu un agent în uniformă care tocmai a sosit.

Mă întorc în dormitorul lui Louise și iau manuscrisul cu grijă, atentă să nu-mi scape vreo pagină, după care ies din apartament fără să-mi iau rămas-bun de la Watkins, sperând că identitatea ucigașului cu călugărița este ascunsă undeva printre aceste cuvinte.

38

Părinții Emiliei stau peste weekend și, fără voia ei, constată că-i face plăcere compania lor. E ceva liniștitor în firile lor solide, în impasibilitatea tatălui și în sporovăiala mamei despre Clubul Rotary. De când tatăl ei s-a pensionat din Royal Air Force, viața lor li s-a părut foarte provincială, banală, dar acum ar schimba-o cu a ei într-o clipită. Ah, cum ar fi să ducă iar o viață normală, fără teamă, fără anxietate și fără frământările care-i țin acum tovărășie! A slăbit și are senzația că a îmbătrânit cu zece ani, un aspect pe care mama ei l-a menționat nu o dată de când a sosit.

Ori de câte ori închide ochii, vede cadavrul lui Louise, pielea ei prea palidă, gambele subțiri ieșind din blugii scurți și semnul de pe gleznă, așa că alege să rămână până târziu cu tatăl ei, discutând despre cărțile ei sau despre cariera lui în Royal Air Force. Sunt mai apropiați ca oricând. Wilfie e încântat să aibă un câine în preajmă și-și petrece cea mai mare a weekendului jucându-se cu Lloyd în grădină, până când retrieverul, epuizat, se pleoștește pe iarbă, iar Emilia trebuie să-i amintească fiului ei că e bătrân.

Sâmbătă, Elliot își roagă tatăl, pe Trevor, să cheme un lăcătuș să schimbe încuietorile, murmurând că nici o măsură nu e de prisos după moartea lui Louise. Ca să nu mai vorbească de furtul bicicletei lui. Emilia tot nu e sigură că a fost Louise, și n-a văzut bicicleta în apartamentul acesteia. Elliot supraveghează lucrările, stând cu brațele încrucișate în hol în timp ce un lăcătuș într-o salopetă murdară, cu pete de transpirație la subsuori, dă găuri cu bormașina în tocul ușii. Când termină, Elliot se retrage în biroul lui, declarând că are de lucru până peste cap. Iese numai ca să mănânce, dar duminică le face o friptură uriașă și delicioasă pentru care socrii îl complimentează amabil, deși mama Emiliei nu se poate abține să nu-i dea sfaturi pentru ameliorarea budincii de Yorkshire.

– E nasol că Elliot muncește tot weekendul, spune Jasmine în timp ce-și ajută mama să scoată vasele din mașina de spălat. N-am ieșit nicăieri din cauză că bunicul și bunica sunt aici.

– Nu a muncit *tot* weekendul, ci numai ieri, pentru că a avut un termen de respectat. Și tu n-ai ieșit pentru că vreau să stau cu ochii pe tine, îi amintește țâfnoasă Emilia. Și vorbește mai încet. Nu vreau să te audă.

Arată cu capul spre părinții ei, care stau cu Wilfie în partea destinată sufrageriei.

Jasmine țâțâie din buze.

– Nu poți să stai cu ochii pe mine toată viața.

– Ba da, până aflu cine face asta.

Încă nu i-a spus fetei că Louise a fost ucisă. Pe de o parte, vrea s-o pregătească pentru ceea ce s-ar putea să-i aștepte, dar pe de alta, nu vrea s-o sperie. Se gândește la vizita pe care i-a făcut-o vineri inspectoarea Janine Murray. Se întreabă dacă polițiștii i-au luat o declarație lui Kristin. Încearcă s-o vadă cu ochii minții ducându-se acasă la Louise, bătând la ușă, intrând și apoi apucând un obiect greu și lovind-o în ceafă. Oare Kristin chiar ar face așa ceva? Și dacă da, de ce? Le vede pe cele două în fața librăriei, la lansarea ei. Nu poate trece peste senzația sâcâitoare că a întrerupt o discuție încinsă: limbajul lor corporal părea ciudat, de parcă nu se întâlneau atunci pentru prima oară. Din câte spusese Louise, Kristine încercase s-o stoarcă de informații despre Jonas, dar nu poate să nu se întrebe dacă nu cumva era ceva mai mult. Asta voia să-i comunice Louise în ziua în care a murit? Ceva despre Kristin?

A ascultat mesajul vocal al lui Louise iar și iar, sperând c-o să sesizeze un indiciu care i-a scăpat, dar mai ales ca să-i audă glasul, accentul nordic slab la pronunțarea anumitor cuvinte. Tot nu-i vine să creadă că n-o să mai vorbească niciodată cu ea.

– Pământul către mama. Vocea lui Jasmine o aduce în prezent. Ești bine?

Fața drăguță a fiicei sale e schimonosită de îngrijorare.

– Sunt bine, scumpo. Doar mă gândeam.

O strânge la piept și-o sărută apăsat pe creștet. În cele din urmă, Jasmine reușește să se desprindă. Niciodată nu i-au plăcut îmbrățișările.

– O să fie bine, rostește adolescenta cu o solemnitate care-i frânge Emiliei inima. Nu vrea ca fiica ei să-și facă griji. Acum, când în fine și-a făcut noi prieteni, trebuie să-i reteze aripile ca s-o țină în siguranță. Poliția o să-l găsească în curând pe făptaș, continuă Jasmin. Sunt sigură.

– Așa e, spune Emilia, sperând că sună convingător.

Vremea se strică tocmai în dimineața când pleacă părinții ei, și Emilia încearcă să n-o ia drept un semn de rău augur în timp ce-i conduce la mașină prin ploaie. Deși n-au abordat nici un subiect profund și plin de semnificații, e recunoscătoare că au venit. Își promite să facă mai multe eforturi să-i viziteze la Guildford în viitor.

Când ajunge acasă după ce i-a lăsat pe Wilfie și Jasmine la școală, îl găsește pe Elliot la insula din bucătărie.

– M-ai speriat, exclamă ducându-și o mână la inimă. Credeam că ești în birou.

Nu s-a bărbierit azi-dimineață. Trecându-și palma peste firele țepoase, spune:

– Am venit să-mi fac un ceai.

Emilia se încruntă. Fierbătorul nu e pornit. Își dă pe spate părul, care s-a udat cât a fugit de la mașină în casă, și se apropie să-i maseze umerii, care sunt țepeni de încordare. Elliot se scutură și sare de pe scaunul înalt ca să apese pe butonul fierbătorului. Ea încearcă să n-o ia ca pe o jignire. De obicei, e foarte drăgăstos, mereu o ține de mână pe stradă – spre marea stinghereală a lui Jasmine –, dar acum nu știe cum să se îndepărteze mai repede de ea.

– Ești bine? Știu că n-a fost o idee prea grozavă ca părinții mei să dea buzna așa, nu după Louise și tot restul... Elliot are un aer distrat, de parcă l-ar îngrijora ceva. Brusc speriată, îl întreabă: Ce-i? Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Emilia traversează bucătăria ca să-și treacă un braț pe după mijlocul lui.

– Îmi fac griji, atâta tot, recunoaște el în cele din urmă. Moartea lui Louise m-a doborât. Când mi-ai zis că semnul de pe gleznă e luat din cartea ta... a devenit mult mai personal, spune cutremurându-se. Se întoarce cu fața la ea și o privește stăruitor. Și vreau să știi că aș face orice – *orice* – ca să vă protejez pe tine și pe copii.

– Știu. Dar trebuie să avem încredere în poliție.

– De parcă ar fi fost de mare ajutor până acum.

– Lucrurile s-au schimbat. Nu mai e vorba de hărțuire, ci de crimă.

Elliot își desprinde mâinile de pe umerii ei. Rămân tăcuți, uitându-se la fierbătorul care dă în clocot. Când se stinge, Elliot pregătește două căni de ceai.

– Așadar, de unde ți-a venit ideea cărții? Ai zis că detectiva care a venit... cum o cheamă...

– Janine Murray.

– Da, ea. A zis că seamănă cu un caz real?

Emilia își ia cana și se duce la ușile deschise, privind în grădină. Ploaia cade cu atâta putere, încât stropii sar în sus și pe dalele de piatră se formează deja bălți.

– Sincer, n-am știut asta când am început să scriu. Asta n-a fost o minciună, dar îi vine rău când își amintește restul. E doar o coincidență, adaugă.

El strânge cana între palme.

– Deci n-ai auzit niciodată despre caz?

– Nu! În privința asta chiar nu trebuie să mintă. Se întoarce spre el. Tu ai auzit?

– Sigur că nu. Dar dacă detaliile au fost ținute secrete față de presă...

Emilia șovăie. Trebuie să-i spună. O macină de zile întregi, de la vizita inspectoarei Murray. De fapt, o macină de mult mai mult timp. Dar Elliot n-ar fi prea încântat să afle că l-a mințit. Întotdeauna a fost foarte sincer cu ea, nu i-a ascuns nimic. Fosta iubită l-a înșelat, ceea ce l-a distrus. Pentru Emilia, după experiența cu fostul soț adulterin, a fost o mare ușurare că Elliot voia să joace cu cărțile pe față.

Dar cum ar putea să-i spună așa ceva? O admiră necondiționat. Știe că a așezat-o pe un soclu și vrea să fie persoana pe care o vede reflectată în ochii lui.

El o privește întrebător, ca și când i-ar citi gândurile, așteptându-i confesiunea. Însă ea alege să tacă. Se duce la chiuvetă și-și varsă restul de ceai din

cană. Are nevoie să se îndepărteze de el, ca să nu-l lase să-i vadă vinovăția de pe chip.

– Ar fi momentul să plec. Azi mă duc în High Street Kensington să mă văd cu Ottilie. Vin la timp să-i iau pe copii. Nu vreau ca Jasmine să ia autobuzul, da?

Îi vede reflexia în oglinda de deasupra mesei. Gura lui e strânsă într-o linie subțire, dezaprobatoare, ochii îi sunt severi. O cunoaște foarte bine. Știe că-i ascunde ceva. Emilia se grăbește să iasă înainte ca el să poată răspunde și înainte ca ea să recunoască totul: adevărul despre cartea ei, despre Daisy și Ash și despre toată nenorocirea asta de care-i pare atât de rău.

39

Deși detestă metroul, hotărăște că e modalitatea cea mai rapidă și mai sigură de a ajunge în High Street Kensington. Dacă e urmărită, dacă i-a venit rândul pe lista ucigașului, o să fie înconjurată de oameni, de martori, și din aceștia sunt o mulțime în metrou. O să facă în așa fel încât să nu rămână nici o clipă singură până când poliția îl va prinde pe făptaș. Acestea fiind zise, străzile sunt pustii în timp ce coboară dealul, probabil din cauza ploii, și nu o dată are senzația neliniștitoare că e cineva în spatele ei. Are în buzunarul impermeabilului alarma, pe care e gata s-o folosească la prima privire ciudată din partea unui trecător. Se gândește iar la bărbatul care le-a urmărit pe ea și pe Louise în noaptea aceea. Cine era? Oare el a ucis-o pe Louise? Era cu certitudine un bărbat? Ar fi putut să fie Kristin: e înaltă. Dar e și criminală? Sau cineva de la editură? Nu Hannah, în ea are încredere deplină. Dar altcineva care ar fi putut să citească manuscrisul. Sau un prieten sau un coleg care a dat peste el. Cineva de la periferia vieții ei?

Metroul e aglomerat și miroase a aer umed și a gaze. În ciuda bravadei pe care a afișat-o, se simte

neliniștită ori de câte ori cineva se apropie prea mult de ea, iar pe scara rulantă se ține strâns de balustradă. Ar fi nevoie de un singur ghiont... „Încetează“, se dojenește. Nu poate gândi în felul acesta. Chiar și așa, e ușurată când iese din stație. Își trage gluga pe cap ca să se ascundă.

Ottilie o așteaptă în fața cafenelei lor favorite, întoarsă cu spatele la stradă. Părul ei lung și blond e prins într-o coadă de cal înaltă și poartă un impermeabil cu imprimeu de leopard. Are telefonul lipit de ureche și ține deasupra capului o umbrelă care arată ca și cum i-ar aparține unui copil. În timp ce se apropie, Emilia o aude vorbind:

– Nu, Trev. N-o s-o fac. Am zis că n-o s-o fac, da?... E bine. Ea o să...

Se răsucește când o aude pe Emilia în spatele ei și pe chip îi apare un zâmbet larg.

– Da, Mils a venit, așa că o să... Da. Vorbim mai încolo.

Încheie convorbirea și se repede s-o strângă în brațe. Spițele umbrelei se încurcă în părul Emiliei.

– Ah, Mils, îmi pare atât de rău pentru prietena ta! Doamne, prin ce poți să treci!

– Era Trevor la telefon? întreabă ea chinuindu-se să-și descâlcească șuvițele.

Ottilie se uită la mobilul din mână și se încruntă, de parcă ar fi șocată să-l vadă.

– Poftim?

– Era tatăl lui Elliot?

– Oh, da, da, el era.

– De când vorbești cu tatăl lui Elliot?

Emilia râde ca să-și ascundă stupefacția. Își dă jos gluga și ține deschisă ușa cafenelei, așteptând cât își scutură Ottilie umbrela.

– Oh, Trev și cu mine ne mai sunăm din când în când. Trece pe lângă ea lăsând în urmă o adiere de parfum Tom Ford. Unde s-a dus canicula? Serios, țara asta... Dintr-odată, se întoarce spre Emilia. Vai, Doamne, scuză-mă, vorbesc ca o moară stricată. Nici măcar nu pot să-mi închipui prin ce treci.

– Nu, te rog. Îmi face bine să port o conversație normală.

Sunt conduse la masa lor din colț, lângă fereastra biciuită de ploaie. E aglomerat, iar Ottilie se strâmbă dezaprobator.

– E mult mai bine când stăm afară. Ar fi trebuit să ne vedem săptămâna trecută, când era cald. Dar eram în Germania, în vizită la tata.

Emilia n-are de gând s-o lase să schimbe subiectul.

– Deci, Trevor, începe când un chelner cu mutră arțăgoasă le dă meniul, apoi dispare în mulțimea de clienți de la bar.

– Hmmm, face Ottilie uitându-se în meniu.

– Mă surprinde că vă sunați. E... păi, e tatăl lui Elliot.

Ottilie ridică privirea mirată.

– Și? Întotdeauna ne-am înțeles foarte bine. Mă suna pentru că, după cum se vădește, Trevor și tatăl meu au fost colegi de serviciu.

– Serios? Când?

– Ah, de mult, în anii nouăzeci.

– Aha. L-a cunoscut pe Charles când venea la Ottilie în vacanțe. Un bărbat înalt și chipeș, cu un păr blond des, deși nu l-a mai văzut de ani buni. Despre ce vorbiți tu și Trevor?

Nu și-i poate imagina pe socrul ei și pe prietena ei cea mai bună stând la taclale, deși și-a dat seama de la început că Ottilie i-a căzut cu tronc lui Trevor.

– Despre una, alta. Ottilie o fixează cu ochii ei verzi. De ce te aricești așa? Doar nu e ca și cum mi-aș trage-o cu el, spune râzând.

– Nu, știu. Doar că... Emilia ridică din umeri. De ce se bagă? Relațiile celorlalți nu-s treaba ei. Din cauză că e vorba de Trevor, presupun. Adică, e tatăl lui Elliot, socrul meu. Am avut impresia că vorbeați despre mine la telefon.

– Mă întreba despre Louise, atâta tot, și dacă tu ești bine. Ottilie se întinde s-o ia de mână. Își face griji pentru tine. Ca noi toți. Of, Mils...

Înghite în sec, și Emilia știe că se gândește la Louise. O înțeapă ochii. Nu vrea să plângă, nu aici, în public.

Își drege glasul și încearcă să-și stăpânească emoțiile.

– Hai să comandăm.

Aleg somonul pe pâine cu maia prăjită. După ce ospătarul ursuz le ia meniurile, Emilia spune:

– Păcat că n-ai cunoscut-o pe Louise. Cred că ți-ar fi plăcut de ea. Încă nu-mi vine să cred. Tot uit, și încerc s-o sun...

Ah, cât și-ar dori s-o poată suna! Are o mulțime de întrebări la care numai Louise ar putea răspunde.

Ottilie îi pune o mână pe braț.

– Mils, e o mizerie oribilă.

Anxietatea i se învârte în măruntaie.

– Știu. Ascultă... Face o pauză cât ospătarul le așază băuturile pe masă și pleacă fără o vorbă, apoi reia: E ceva ce n-am spus nimănui, și nu pot s-o mai țin în mine. E vorba de ultima mea carte...

– Care e nemaipomenită, apropo, o întrerupe Ottilie. Soarbe din gin fizz cu paiul, apoi pune paharul pe masă. Am terminat-o săptămâna trecută, voiam să-ți spun cât mi-a plăcut.

– Mersi. Ei bine, a reieșit că intriga mea corespunde foarte îndeaproape unor crime în serie din Devon. Și ucigașul acesta își marchează victimele cu un cap de călugăriță, deși se pare că el îl scrijelește în piele, nu-l desenează. Un dement clasa-ntâi.

Oroarea o face pe prietena ei să rămână cu gura căscată.

– Știu, e macabru. Dar când am scris cartea n-am știut că seamănă atât de mult cu un caz real, în desfășurare.

– Păi, sigur, murmură Ottilie. De unde ai fi putut să știi?

Emilia se foiește pe scaun, plimbându-și degetul peste paharul cu băutură tonică de soc.

– Ei bine, chestia e că povestea... Nu e sigură că-și poate aduna curajul s-o spună. Simte că e un om îngrozitor, o scriitoare de doi bani. În cele din urmă răbufnește: Of, Doamne, Ottilie, treceam printr-o perioadă de coșmar! Cu Covidul și lunile de izolare, Jasmine a dezvoltat niște tulburări de sănătate mintală, iar Elliot și cu mine nu reușeam să ne punem de acord în privința modului cel mai bun de acțiune, așa că ne tot certam, și știam că vreau să termin seria o dată pentru totdeauna, dar nu-mi venea nimic în minte. Nu mă puteam gândi la nici o intrigă, și într-o zi din martie anul trecut plângeam pe umărul lui Louise în Marble Hill Park, când ieșiserăm să facem sport, și... și... Cum Ottilie o îndeamnă printr-un gest să continue, Emilia își caută cuvintele: Și am întrebat-o în glumă dacă are vreo poveste demnă de transformat în roman, iar ea mi-a spus că are o idee pentru o carte pe care a vrut mereu s-o scrie, dar știe că n-o s-o facă niciodată și că, dacă vreau, pot să folosesc intriga ei.

Ochii lui Ottilie se măresc, dar rămâne tăcută.

– Așadar, mi-a relatat ceea ce mi s-a părut o poveste extraordinară, despre o fată care caută un bărbat despre care crede că i-a ucis mama și i-a însemnat glezna cu un cap de insectă. Nu m-am gândit nici într-o mie de ani că seamănă cu un caz real. Louise mi-a dat de înțeles că e ideea ei. Că e ficțiune. Și i-am fost atât de recunoscătoare..., bolborosește Emilia clipind ca să-și oprească lacrimile.

Ottilie se încruntă.

– Și ce? Ți-a dat o idee, iar tu ai preluat-o. Sunt sigură că și alți scriitori au făcut același lucru. Nu e ca și cum i-ai fi furat-o. Ți-a dat-o de bunăvoie.

Emilia nu îndrăznește să recunoască restul. E deja destul de grav. Instinctul ei înnăscut este să fie deschisă și sinceră, dar din martie anul trecut a devenit o persoană care păstrează secrete și spune jumătăți de adevăr. E atât de tentată să-i dezvăluie totul lui Ottilie, să-și verse mărturisirea ca pe o

vomă de cuvinte până nu mai rămâne nimic... Soarbe din băutură, dorindu-și să fi comandat și ea un gin fizz.

– Ce nu înțeleg e de ce. De ce mi-a dat Louise povestea unui caz real? Și... oare ăsta e motivul pentru care ea a fost ucisă și eu sunt hărțuită? spune lăsând paharul pe masă. În mod clar, cineva știe că mi-a zis despre criminalul în serie. Poate chiar ucigașul cu călugărița, și a omorât-o ca să-i închidă gura? Tot mă gândesc la asta, îi tot ascult ultimul mesaj în minte, întrebându-mă ce-a vrut să-mi spună. Voia să-mi comunice ceva important. Tot repeta că-i pare rău. Și că avea să-mi explice. Și că are de-a face cu cartea și cu povestea pe care mi-a spus-o. Oare știa cine e în spatele acestor lucruri? Încerca să mă avertizeze cu privire la ucigașul din viața reală?

– Dar de ce n-a încercat să te omoare și pe tine?

Un fior o face pe Emilia să se cutremure.

– Asta mă îngrozește. Cred că-s următoarea la rând.

40

Daisy 2005

Daisy n-a putut să se relaxeze de Crăciun. Îi era un dor cumplit de Ash, dar, mai mult decât atât, nu și-l putea scoate din minte pe Donald. Îi consuma fiecare minut de trezie, și visa fără încetare la dimineața când își găsise mama moartă: curățenia sterilă din camera de zi, mirosul de țigară amestecat cu cel metalic de sânge.

Nu se încumeta să împărtășească nimănui bănuiala că Donald era Mâzgălitorul, în nici un caz tatălui ei. Întâi avea nevoie de o dovadă, și era hotărâtă s-o obțină când se ducea la Ash.

Ningea în Yorkshire în dimineața în care a pornit spre Devon. Tatăl ei, care a condus-o la gară, își făcea griji pentru ea.

– Să mă anunți dacă ai probleme. Am verificat prognoza, și vremea e mai blândă în sud. Data viitoare e rândul lui Ash să ne viziteze.

El și Shannon i-au făcut cu mâna în timp ce trenul ieșea din gară. Daisy a simțit un val de dragoste văzându-i pe peron, înlănțuiți, cu fulgii acoperindu-le umerii și fesurile. Tatăl ei ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi știut că se ducea acasă la un potențial ucigaș. Călătoria a fost lungă și lentă din cauza ninsorii. Abia când au trecut de Birmingham condițiile meteo s-au îmbunătățit și câmpurile verzi au luat locul celor acoperite de zăpadă. A trebuit să schimbe trenul la Plymouth ca să ajungă în micuța gară sătească unde o așteptau Ash și Donald, situată la mai puțin de trei kilometri de satul unde-și petrecuse primii zece ani din viață cu mama ei.

Donald le-a zâmbit cu căldură când Daisy s-a aruncat în brațele lui Ash.

Și apoi ea și-a amintit de ce se afla acolo. Oricâtă dragoste ar fi simțit față de Ash – deși acum nutrea sentimente contradictorii –, deocamdată trebuia să se concentreze asupra lui Donald.

El a insistat să-i care valiza și le-a luat-o înainte spre parcarea din spatele gării. Vederea părului lui cu vârtejuri îi răscolea stomacul lui Daisy. Trecuseră opt ani, iar acum claia nisipie era vârstată cu alb, dar era convinsă că e același bărbat; nu se lăsa păcălită de amabilitatea sau de voioșia lui.

N-au avut mult de mers până la casa impunătoare și veche, situată pe malul mării. Abia când au străbătut drumul de acces și au oprit pe o alee lată cu pietriș și-a dat seama Daisy că era singura casă pe o rază de câțiva kilometri.

– Uau, ce departe suntem de toți și de toate, a murmurat ea când s-au dat jos din mașină.

Vântul puternic, mirosind a sare de mare, îi zburlea părul și-i trăgea poalele hainei ca un copil nerăbdător.

– Ne place tare mult aici, a zis Ash conducând-o spre veranda frumoasă, cu un acoperiș alb ascuțit. E

un loc izolat, pe gustul nostru.

Ar fi trebuit să sune romantic, însă prezența lui Donald la numai câțiva metri în spatele ei îi ocupa toate gândurile. Își făcuse tot felul de planuri ca să-l înfrunte, dar cum ar fi putut aici, în țara nimănui, având în jur numai câmpuri și drumeaguri de țară și stânci colțuroase și apă cât cuprinde, cu valuri izbindu-se de țărm și împroșcând stropii sărați pe care-i simțea pe buze? N-ar fi fost înțelept să abordeze un ucigaș într-un asemenea loc.

Ash a invitat-o să intre în casă, care era imensă și întortocheată, dar primitoare, cu o bucătărie de fermă din care se vedeau stâncile și marea de dedesubt. Stef era în fața plitei, cu părul buclat în jurul chipului atrăgător. Văzând cine a venit, și-a șters mâinile pe șorț și a îmbrățișat-o pe Daisy, învăluind-o într-un miros de Chanel și prăjitură.

– Tocmai am pus un tort Victoria în cuptor, i-a informat radioasă. Ash, iubire, ce-ar fi să-i arăți lui Daisy împrejurimile?

– Cu mare plăcere.

Ash i-a făcut cu ochiul și a luat-o de mână. Dumnezeule, era deja îndrăgostită de casa aceea caldă și ospitalieră, cu luminițe la geamuri, un brad mare de Crăciun în hol și o ghirlandă cu fundițe din tartan trecută printre stâlpii balustradei.

Era pe cale să lanseze o bombă care avea să arunce totul în aer.

Poate că se înșela – s-a gândit, a sperat în zilele următoare. Poate faptul că bărbatul acela avea un păr nisipiu cu două vârtejuri era doar o coincidență. La urma urmei, în Devon nu putea să fie un singur bărbat care să corespundă descrierii. Și nu-i văzuse niciodată fața. Pe deasupra, părea cumsecade. Jovial, afectuos, asigurându-se permanent că ea și Ash se simțeau bine. Cu o asemenea familie, era greu de crezut că Ash suferise o cădere nervoasă în adolescență.

Până la sfârșitul vizitei a ajuns la concluzia că îl suspectase degeaba pe Donald. Bineînțeles că

ucigașul nu putea fi tatăl lui Ash. Se sabota singură. Asta făcea. Și aproape că s-a păcălit, crezând că bănuia un om nevinovat.

Până când a văzut ziarul de duminică pe brațul fotoliului, în ziua de dinainte să plece.

Și mâzgălelile de pe margine.

41

Emiliei nu-i iese din cap conversația cu Ottilie. E înghesuită între doi bărbați foarte voinici în metroul aglomerat și observă că un tip care stă în picioare, ținându-se de bară, n-o scapă din ochi. E cam de vârsta ei, poate puțin mai tânăr, cu un păr șaten țepos și o ținută deloc protocolară, jeanși lălâi și o geacă Harrington. Își dă seama că o urmărește pentru că de fiecare dată când ridică privirea din pagina Wikipedia pe care se preface c-o studiază pe telefon, îi surprinde privirea, iar el și-o ferește imediat.

Când trenul ajunge la Richmond, Emilia iese în grabă la suprafață. Tot mai plouă, dar acum e doar o burniță caldă, și când ajunge pe dealul spre casa ei, după ce a traversat orașul, e transpirată. Se oprește pe marginea drumului să-și scoată impermeabilul, fără să-i pese că se udă, și se uită la ceas. Mai are jumătate de oră până să-i ia pe Wilfie și Jasmine de la școală.

Observă că străzile din apropierea casei sunt pustii când se pune iarăși în mișcare.

Apoi aude pași în spatele ei.

Rezistă dorinței de a se întoarce și-și continuă ascensiunea, iuțind ritmul, deși simte o durere sub coaste. Pașii se apropie. Nu poate înainta mai repede decât dacă o ia la fugă; de asemenea, nu mai are acces la dispozitivul de alarmă, pentru că și-a scos haina. Își spune că trebuie să se calmeze, dar o năpădește spaima când imaginea cadavrului lui Louise îi apare în minte. N-are ce face, așa că începe să alerge. Durerea i se intețește, dar nu se poate

opri: viața ei depinde de asta. Are brusc această certitudine. O fi doar imaginația ei, sau persoana din spate aleargă și ea? Dă colțul pe strada ei, ușurată să-și vadă casa, și nu se oprește decât când ajunge pe alee. Bărbatul care o privea în metrou trece mai departe. Are mâinile vârâte adânc în buzunare și nu se uită la ea când traversează și cotește. Oare e o coincidență că a venit pe același traseu și atât de aproape în spatele ei? Inspiră adânc de câteva ori, așteptând ca pulsul să-i revină la normal, și se pregătește să intre în casă când își aude numele strigat.

Se întoarce în direcția vocii și-l vede pe Jonas coborând din mașina lui, care e parcată ceva mai încolo pe stradă. Îl privește neliniștită.

– Ce cauți aici?

Pare obosit, părul în neorânduială are nevoie de o tunsoare, și cearcănele de sub ochi sunt vizibile.

– Kristin a fost dusă la secție pentru interogatoriu.

– Poftim?

Expresia lui se adumbrește.

– Nu-ți lua aerul ăsta uimit, din moment ce tu le-ai spus polițiștilor că o suspectezi că ți-a ucis prietena, pe Louise! Știu că vrei să te răzbuni pe ea, spune frecându-și istovit fața. Dar credeam că am depășit cu toții momentul. Au trecut mai bine de zece ani.

Mânia Emiliei dă în clocot.

– Chiar îți închipui c-aș fi atât de meschină? Am învățat să conviețuim toți trei cu atâta timp în urmă. Am văzut păpușa trol la ea și le-am spus polițiștilor. N-am zis că aș bănui-o de crimă.

– De ce te-ar hărțui Kristin? De ce? Înscenând dispariția lui Jasmine, știa că m-ar fi rănit și pe mine, asa că de ce ar fi făcut-o?

– Nu știu, se răstește ea fără să se mai poată stăpâni. Poate pentru că te suspectează c-o înșeli.

Jonas se schimbă la față.

– Dar n-o înșel. Ce i-ai zis?

– Nu i-am zis nimic. I-a pomenit despre asta lui Ottilie, precum și lui Louise, în seara cu lansarea de carte. Nu-i proastă, Jonas. Știe că se întâmplă ceva, și mă tem că își închipuie că o înșeli cu mine.

– Dar n-o înșel! Bine, am fost atras de Connie și nu pot să neg tentația, dar nu i-am dat curs. Am dat-o în bară o dată și n-am de gând s-o mai fac.

Îl privește lung, întrebându-se dacă minte. Pare sincer, dar a încetat să mai aibă încredere în el cu mult timp în urmă.

– Acum trebuie să plec. Mă duc să-i iau pe copii de la școală.

Jonas se dezumflă sub ochii ei, de parcă l-ar fi părăsit toată combativitatea, și dintr-odată pare mai bătrân.

– Pot să vin s-o văd pe Jasmine la un moment dat? Presupun că nu vrei s-o lași la mine weekendul ăsta, dacă ești convinsă de vinovăția lui Kristin, deși îmi cunoști părerea. Dar nu-ți imaginezi că i-aș putea face rău fiicei noastre, sper.

Emilia simte o împunsătură de vinovăție.

– Sigur că nu, murmură.

Îi vine să plângă. Urăște situația asta. Să nu poată avea încredere în oamenii cei mai apropiați. Nu vrea decât ca făptașul să fie prins, ca să-și poată relua cu toții viețile. Fața zâmbitoare a lui Louise i se ivește în minte. Lucrurile nu vor mai fi la fel după moartea ei.

– Ce-ar fi să vii tu la noi weekendul ăsta?

– Și Elliot? Știu că nu vrea să mă vadă în casa lui.

– E și casa mea. O să vorbesc cu el. N-o să fie nici o problemă.

Jonas încuviințează abătut, apoi se întoarce spre mașina lui, fără o vorbă. Privindu-i umerii încovoiați, Emilia simte deodată părere de rău față de bărbatul pe care l-a iubit cândva. Dar nu: trebuie să fie tare.

Wilfie nu e în apele lui când Emilia îl ia de la școală.

– Toby n-a venit azi, spune posomorât în drum spre mașină.

Ea ar vrea să-l grăbească, altfel o să întârzie la școala lui Jasmine, dar își dă seama că e supărat.

– Hai să fugim până la mașină și o să-mi povestești totul înăuntru, spune pe un ton vesel, însă el își târșâie picioarele.

Până la urmă trebuie să-l apuce de mână și practic să-l tragă după ea. Demarează îndată ce-l aude că și-a pus centura de siguranță.

– Doamna învățătoare ne-a vorbit în clasă despre mama lui Toby, spune el de pe bancheta din spate. A zis că a fost ucisă pentru că era detectivă. Cu buza de jos tremurând a plâns, adaugă peste câteva clipe: Nu mai vreau să mă fac detectiv.

– Of, iubitule! Emilia își înghite nodul din gât. Mama lui Toby era o detectivă foarte deșteaptă și foarte curajoasă, dar ăsta-i riscul meseriei.

Se întreabă câte detalii i-au oferit cei de la școală.

– Toby trebuie să fie foarte trist.

Ea clipește des ca să-și alunge lacrimile. Nu suportă acest gând. Vinovăția și durerea amenință s-o zdrobească.

– Într-adevăr. Toată lumea o iubea...

Își șterge lacrima de pe obraz. Trebuie să rămână puternică în fața lui Wilfie. Ca să-i distragă atenția, îi cere să-i povestească o întâmplare amuzantă de la școală, și curând puștiul râde în timp ce-i relatează gluma pe care i-a zis-o cel mai bun prieten al lui, Freddie, când stăteau la coadă la cantină.

Ajung în fața școlii lui Jasmine chiar înainte să sune clopoțelul. Știe că fiica ei e stânjenită să-i vadă pe ea și pe frățiorul ei la poarta școlii și ar prefera de o mie de ori să ia autobuzul cu Nancy, dar Emilia nu-și poate găsi liniștea până ce fiica ei nu e în mașină. De când a dispărut – deși s-au scurs numai câteva ore între momentul când și-au dat seama că nu știu unde e și cel în care a intrat pe ușă –, asta e temerea ei cea mai mare. O îngrozește mai mult decât momentul în care a găsit-o pe Louise moartă.

Jasmine iese din școală împreună cu Nancy și un băiat frumușel pe care Emilia îl recunoaște: e Jake. Își apropie capetele să-și spună ceva până când Jasmine se desprinde, cu o privire exasperată spre mama ei, și-și ia rămas-bun de la prieteni.

– N-ați putut să așteptați după colț? șuieră când ajunge la ei. Nu e foarte cool să te ia mama de la școală.

– N-o să se întâmple veșnic, îi răspunde calm Emilia. Coborându-și vocea ca să n-o audă Wilfie, adaugă: Știi de ce trebuie să fac asta deocamdată.

Fără să comenteze, Jasmine pornește direct spre mașină, aplecată de spate. Când intră, spune:

– Jake a găsit biletul. Era mototolit sub patul lui. Și... Caută în buzunarul sacoului, cu o licărire de entuziasm în ochi. Ei bine, mi l-a adus, uite-l.

I-l întinde Emiliei, care-l privește uimită.

– Uau, e extraordinar!

Despăturește hârtia. E în format A5, scrisă de mână într-un stil cam dezordonat. O reazemă de volan, lăsând motorul în funcțiune. Jasmine umblă la radio, iar Wilfie chițăie din spate că-i e foame. Textul biletului este următorul:

Pentru Jake

Găsești atașate trei bilete la concertul Tonal Whiplash din weekendul ăsta. Ai dreptul să folosești al treilea bilet, sau să-l vinzi dacă ai deja unul, atâta timp cât le dai celelalte două bilete iubitei tale, Nancy Bradshaw, și prietenei ei, Jasmine Perry. E o surpriză pentru ele, ceva ce-o să le bucure foarte tare. Mă bizui pe tine că o să ai grijă de ele la concert și o să le ocrotești.

Toate cele bune, M.

– Ciudat, nu? spune Jasmine lăsându-se pe spătar; a dat pe postul Kiss FM, și o melodie *dance* stridentă inundă habitaclul, agresând nervii întinși ai Emiliei. Cel care l-a trimis voia ca Jake să aibă grijă de noi. Nu avea de gând să ne amenințe sau să ne facă rău, nu cred. Dar de ce?

Emilia studiază biletul, înfloritura de la „M" și de la „N", bucla de la „K". Acel „M" de la semnătură trebuie să fie pentru Miranda Moody. Își amintește apelul telefonic, vocea educată. Cât despre scrisul de mână, cunoaște o singură persoană cu o caligrafie atât de elaborată.

Și aceea este cea mai bună prietenă a ei, Ottilie.

42

Când ajung acasă îl găsesc pe Elliot în toiul pregătirilor pentru cină. El îi informează încântat că face o mâncare înăbușită la cuptor, dar Emilia nu-l ascultă cu atenție. Își azvârle geanta în hol și urcă în fugă cele două rânduri de scări până la biroul ei. Închide ușa și se așază la masa de lucru, cu inima bubuindu-i de agitație și de teamă. Nu Ottilie. Nu poate fi ea. E ca o membră a familiei. Nu, nu, nu, nu, nu.

Scotocește peste tot în căutarea felicitărilor de ziua ei. De obicei le păstrează un an, mai mult dacă sunt de la copii sau de la Elliot. Își amintește că le-a pus într-un sertar. Le trage pe toate și le golește pe podea, fără să-i pese de harababură. În cele din urmă dă de ele, cele mai mici vârâte în cele mai mari. Mâinile îi tremură când o găsește pe a lui Ottilie. Înfățișează un flamingo cu joben și pantofi de dans, iar textul din interior atestă o măiestrie caligrafică impresionantă. Scrisul e foarte asemănător. Oare e posibil ca Ottilie să fi scris biletul? Ca ea să fie în spatele acestei campanii de teroare? S-o fi omorât pe Louise? Dar de ce? Inima îi bate nebunește. De ce i-ar face Ottilie ei asta?

Ottilie îi spune mereu cât de norocoasă e că s-a măritat cu Elliot și cât de mult o invidiază pentru copii și carieră. „Tu ai realizat atât de multe, pe când eu n-am făcut nimic. Nici măcar nu pot să păstrez o relație mai mult de cinci minute." Să fie vorba oare de simpla, eterna gelozie? Refuză să creadă așa ceva. Ottilie e splendidă. Toată lumea e de acord cu asta.

N-are nici un motiv să fie geloasă. Şi Ottilie nu e răzbunătoare sau rea. Nu e o ucigaşă.

E întreruptă de zgomotul unor paşi pe trepte. În clipa următoare, Wilfie dă buzna înăuntru.

– Tati zice că masa e gata, spune cu răsuflarea tăiată, apoi se face nevăzut.

Emilia ia felicitarea de la Ottilie şi biletul şi le vâră în buzunarul fustei. Trebuie să-i ceară explicaţii prietenei sale.

Elliot pune mâncarea în farfurii când ajunge ea în bucătărie. Îi aruncă o privire, dar zâmbetul îi îngheaţă pe chip când îi vede expresia.

– Eşti bine?

Emilia încearcă să pară binedispusă de dragul copiilor.

– Sigur. Numai că am avut o zi plină.

– Te-ai văzut cu Ottilie la prânz, nu-i aşa? Totul a mers bine?

Ea îşi trage un scaun şi se aşază. N-a mâncat aproape nimic cu Ottilie şi acum nu-i e foame. Ar da orice ca să-şi recapete pofta de mâncare de pe vremuri.

– Da, a fost bine.

– Numai „bine", o tachinează el. Se aşază şi-şi pune spanac în farfurie. Hai, copii, mâncaţi. Apoi se întoarce spre ea: Mă bucur că ai puţin timp liber înainte să se întoarcă manuscrisul corectat.

Oricum nu s-ar putea concentra la nimic în momentul ăsta, se gândeşte ea.

Îşi plimbă mâncarea prin farfurie în timp ce Wilfie povesteşte ce s-a mai întâmplat pe la şcoală. Şi Jasmine e tăcută, şi din când în când Emilia simte că fiica ei îi aruncă priviri întrebătoare. Se străduieşte să se adune. Jasmine e foarte sensibilă la tensiunea din atmosferă, iar acum este, fără îndoială, speriată şi confuză. Face eforturi să zâmbească, deşi o dor muşchii, dând din cap încurajator ori de câte ori unul din copiii ei – comorile ei iubite – ia cuvântul. Singurul lucru la care se poate gândi este că Ottilie a fost aici când

Elliot era plecat. A fost aici, în casă, cu ei. Ar fi putut să intre în sistemul Alexei. Muzica a izbucnit brusc în noaptea aceea. „Psycho Killer". O piesă adecvată, ținând cont de tot ce s-a petrecut. Singura notă liniștitoare din furtuna emoțiilor ei este scrisoarea care însoțea biletele la concert: autorul îi cerea lui Jake să aibă grijă de Nancy și Jasmine. Ceea ce înseamnă că, dacă Ottilie se află în spatele tuturor incidentelor, nu vrea să le facă rău copiilor. Emilia e cea pe care o vizează. Și biata Louise, care a reușit să afle ceva, dar a fost ucisă înainte să-i poată spune Emiliei despre ce era vorba! Oare Ottilie aflase cumva ce descoperise Louise? Dar, din câte știe ea, Louise și Ottilie nu se cunoșteau. Și i-a făcut o înscenare lui Kristin știind că Emilia o detestă și n-ar deranja-o să-și acuze fosta prietenă? Dar când? N-are nici un sens... și totuși scrisul de mână...

– Em? Vocea lui Elliot o aduce cu picioarele pe pământ. Ești bine? Pari pe altă lume, și abia te-ai atins de mâncare.

Observă că Jasmine și Wilfie s-au ridicat de la masă și sunt ghemuiți pe canapea, uitându-se la televizor, iar farfuriile lor goale sunt așezate ordonat în mașina de spălat. Elliot i-a dresat bine. Acum o privește îngrijorat. Și farfuria lui e goală.

– Nu-ți place? O ia de mână și coboară glasul. Îmi fac griji pentru tine, Em. Mă tem că toate astea te copleșesc.

– Mi-am găsit o prietenă moartă. Bineînțeles că sunt copleșită.

O strânge de mână plin de compasiune. Dintr-odată, o umbră îi trece peste față.

– Nici nu-mi pot imagina cum a fost. Îmi pare atât de rău... îmi pare atât de rău că ți se întâmplă asta. N-o meriți.

Spre surprinderea ei, vocea i se îneacă.

– Nu e vina ta.

– Nu vreau decât să te protejez. Să vă protejez pe toți. Și-mi vine să mă sui pe pereți că nu pot opri mizeria asta.

Emilia îi ia mâna și o sărută.

– N-aș fi în stare să trec prin toate astea fără tine, El. Observându-i licărirea de plăcere din ochi, adaugă: Nu mă duc nicăieri.

O vreme stau așa, ținându-se de mână. Într-un târziu, Elliot izbucnește în râs.

– N-ai de gând să mănânci, așa-i?

– Îmi pare rău. Am prea multe pe cap.

– Atâta timp cât nu slăbești prea tare...

Duce farfuriile amândurora la insulă și aruncă mâncarea lăsată de ea la pubelă, cu maxilarele strânse și o expresie de necitit pe față.

Emilia vine să-și lipească obrazul de spatele lui, îmbrățișându-l.

– Mi-aș dori ca toate astea să se termine, șoptește.

Căldura lui o face să se simtă mai sigură, mai puternică. Nu-i poate spune despre Ottilie. Nu încă. Nu până nu vorbește cu ea.

Elliot lasă farfuriile și se întoarce, trăgând-o la pieptul lui.

– Cred că poliția o să ia situația în serios acum, că Louise a fost ucisă. O să se termine curând. Se retrage ca s-o poată privi în ochi când continuă: Era să uit, dar îndată ce ai plecat după copii a venit iar polițista aia. Cum o cheamă? Mai bătrână. Păr argintiu. Ar putea s-o joace într-un film pe inspectoarea ta, Miranda. Eram într-o ședință, așa că n-am putut să-i deschid, dar am văzut-o pe aplicația interfonului.

– Inspectoarea Janine Murray. Deci tot ne mai dă târcoale.

– Cum adică? De ce n-ar face-o?

Emilia se desprinde de el și pornește fierbătorul.

– Oh, nu e de la secția de aici. E de la Poliția din Devon și Cornwall, ții minte? Sunt sigură că ți-am zis. Credeam c-o să se întoarcă acasă după ce a vorbit cu mine sâmbătă, atâta tot.

Elliot nu pare în largul lui.

– Nu cred c-ai zis de unde e. De ce crezi că vrea să mai discute cu tine?

– Poate a descoperit ceva.

– Despre criminalul in serie, crezi? Mă întreb de ce s-ar apuca un criminal în serie s-o omoare pe Louise în Kingston, când altfel își alege victimele din zona Plymouth-ului. Cu o expresie bănuitoare, insistă: Ești sigură că nu știi nimic despre asta?

Emilia șovăie. Oare n-ar trebui să-i spună pur și simplu? Nu poate să păstreze secretul la infinit.

Elliot o privește în expectativă. Trebuie să-i spună ceva. Se uită la el chinuită de îndoială, temându-se de dezamăgirea pe care o s-o vadă pe fața lui când o să-i mărturisească. Dar are de ales? Își mușcă buza.

– Em?

Oftează și face un pas mai departe de el.

– Bine. Să știi că e o poveste lungă...

– Păi, nu mă duc nicăieri.

Ia un măr din fructieră și mușcă din el, parcă zicându-i: „Te ascult".

– Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul mai devreme, începe ea, apoi își deșartă tot sacul.

Aproape tot sacul.

Tensiunea dintre ei este aproape palpabilă. Fără un cuvânt, Elliot aruncă mărul aproape intact la coșul de gunoi. Apoi se reazemă cu spatele de blat, aruncând flăcări din ochi.

– Dă-mi voie să verific dacă am înțeles bine. Louise ți-a dat ideea ucigașului ăstuia cu călugărița și tu ai construit o poveste pe baza ei?

– Da, minte ea, neputând recunoaște că adevărul e încă și mai groaznic.

– Și, din întâmplare, ucigașul există și acționează în viața reală? Elliot se încruntă. De unde știa Louise de caz?

– Nu sunt sigură, răspunde ea cu sinceritate. Poate de la muncă. Habar n-am.

O studiază cu ochii mijiți, făcând-o să roșească.

– Și a fost ucisă, iar pe gleznă i-a fost lăsat același semn.

Emilia încuviințează din cap nefericită.

– Și de ce nu mi-ai spus până acum, fir-ar să fie?

– Abia am aflat.

Exasperat, își trece o mână prin păr.

– Eu... eu... Nu, de fapt, nu știu ce să zic. E o chestie teribil de gravă, și tu îmi spui abia acum?

– Iubitule..., îngaimă ea reținându-și cu greu lacrimile.

Vede că Elliot încearcă să-și stăpânească mânia.

– Nu pot vorbi cu tine în momentul ăsta.

– Dar...

El se repede afară din bucătărie înainte ca ea să mai poată adăuga ceva.

Se duce la culcare devreme, lăsându-l pe Elliot să se uite îmbufnat la un meci de fotbal. Îi trimite un mesaj lui Ottilie, spunându-i că ar vrea să se vadă mâine. Nu e o conversație pe care s-o poarte la telefon.

Deja? Văd că nu te mai saturi de mine, îi răspunde Ottilie imediat, cu un emoji care face cu ochiul. Punctele de suspensie arată că mai scrie un mesaj. În scurt timp, acesta se afișează pe ecran: *Sigur. Vin eu la Richmond. Cafeneaua noastră obișnuită, la 11?*

Emilia îi răspunde cu un arătător ridicat. Nu se poate mobiliza să mai scrie ceva. Emoțiile ei oscilează între furie și tristețe.

Se preface că doarme când Elliot vine la culcare. Vocea lui sparge tăcerea, reverberând prin dormitor.

– Știu că ești trează.

– Ce vrei să spun? răspunde ea încet, întoarsă cu spatele.

– Știi că urăsc minciunile.

Se răsucește spre el și se ridică în cot.

– Acum poți să fii dezamăgit de mine. Acum știi că sunt o impostoare.

– Em, n-ai putea să mă dezamăgești niciodată și nu ești o impostoare.

Glasul lui e blând, dar e prea întuneric ca să-i citească expresia. Gata să izbucnească în plâns, Emilia păstrează tăcerea. Dintr-odată, se simte îngrozitor de nefericită.

El întinde mâna și-i șterge o lacrimă.

– Nu vreau să crezi că nu-mi poți spune unele lucruri pentru că o să te judec într-un fel sau altul.

Ea dă din cap, neștiind dacă să-l creadă.

– Și ce-i cu cealaltă linie narativă, povestea cu Daisy și iubitul ei, Ash? Tot de la Louise provine? Sau e a ta?

Nu vrea să-l mintă din nou, așa că ignoră întrebarea.

– S-a mai scris despre ucigași în serie care-și marchează victimele. Nu sunt cu prima.

– Da, dar e ceva foarte precis de data asta, nu? Elliot oftează. Nu ți se pare ciudat că Louise ți-a spus povestea asta?

„Ba da, ba da, ba da", îi vine să țipe. Numai la asta se gândește. De ce i-a spus Louise povestea dacă era adevărată? Ce-a stat la baza deciziei prietenei sale?

– Pur și simplu ne lansam idei una alteia. Probabil că era undeva în subconștientul ei. Emilia știe că nu e complet sinceră și are senzația că el își dă seama. Oricum, e târziu, adaugă rostogolindu-se la marginea patului.

El vine mai aproape și se lipește de spatele ei. Răsuflarea lui îi încinge urechea.

– Ești sigură că nu mai vrei să-mi spui nimic?

Se gândește la Ottilie și la bilet. O să-i spună mâine, după întâlnire. O să aibă grijă să nu rămână singură cu ea. Pentru prima dată, îi e frică de prietena ei; deși se cunosc din copilărie, are impresia că n-o cunoaște deloc.

– Sunt sigură, minte. Acum, noapte bună.

43

Daisy 2005

El era. Instinctul ei nu se înșelase. De ce încercase să i se opună? Dar știa de ce. Ash. Cum mai puteau fi împreună acum?

După ce-a observat mâzgăliturile pe marginea ziarului n-a mai putut să se concentreze. A rămas

șocată la masa din bucătărie, în timp ce Ash și Stef se foiau în jurul ei. A trebuit să invoce o durere de cap ca să n-o mai întrebe de ce e așa de tăcută, însă rezultatul a fost că Stef a început să scotocească prin dulapuri până a găsit niște paracetamol, după care i-a acordat încă și mai multă atenție.

Nu mai putea amâna discuția cu Donald. Trebuia să-l prindă singur, departe de Ash și Stef. Nu mai avea mult timp: weekendul se apropia de final și urmau să se întoarcă la universitate a doua zi. Însă era dificil, deoarece Ash nu se dezlipea de ea. În rarele ocazii când Daisy rămânea singură, Donald era întotdeauna cu soția lui. Păreau să se iubească la fel de mult ca în prima zi. Se putea oare ca bărbatul acela să nu fie doar ucigașul mamei ei, ci un criminal în serie? Tatăl ei îi vorbise despre celelalte femei care fuseseră omorâte ulterior.

Daisy căutase la biblioteca locală informații despre criminalii în serie și fusese șocată să descopere că unii erau fermecători, chiar chipeși, ca americanul acela despre care citise, Ted Bundy. „Asta e Donald?" s-a întrebat. „Versiunea britanică a lui Ted Bundy?" A simțit un fior rece pe spinare, deși stătea lângă cuptor.

– Totul e în regulă, Daise? a întrebat-o Ash, privind-o cu îngrijorare.

Prin fereastra bucătăriei îl vedea pe Donald la marginea grădinii, pufăind dintr-o țigară, cocârjat ca să se apere de vântul care trimitea fumul spre cerul plin de nori. Asta era șansa ei să-l prindă singur.

Când și-a împins scaunul în spate, acesta a scrâșnit pe dalele de teracotă, făcând-o pe Stef să ridice privirea de la blat, unde turna coca de prăjitură în două forme rotunde.

– Am nevoie de aer curat, a spus Daisy, incapabilă să mai rabde.

O parte din ea voia să fugă, să se refugieze în casa tatălui ei și să nu se mai uite în urmă. Își dorea să nu fi mers la universitate la Exeter. Dar cealaltă

parte știa că trebuie să profite de această ocazie. Ani de zile visase să ajungă față în față cu ucigașul mamei ei. Datorită sorții era aici, la opt ani după crimă.

– Bate vântul cam tare, a spus Ash ridicându-se. Vin cu tine.

– Nu! Dându-și seama că răspunsul sunase aspru, a continuat repede: Îmi pare rău, dar am nevoie... am nevoie să fiu puțin singură.

A ieșit grăbită în hol, și-a apucat haina, și-a vârât picioarele în cizmele de cauciuc și s-a năpustit pe ușă. Probabil că vara era o atmosferă idilică, deși era conștientă că n-o să mai revină ca să vadă cum e. Acum, că avea certitudinea că tatăl lui Ash era Mâzgălitorul, trebuia să pună capăt relației lor.

A dat colțul casei și o vreme l-a privit pe Donald cum fumează, îmbrăcat în haina lui de lână. Părul de la spate i se rărise puțin de când îl văzuse ultima oară, dar cele două vârtejuri se vedeau clar. Mai mult, mâzgăliturile erau inconfundabile. Scrijelise una pe glezna mamei ei după ce o omorâse. Oare le făcuse același lucru celorlalte femei pe care le ucisese? Cum se putuse ascunde de familie în toți acei ani?

Locuia în casa unui criminal și știa că trebuie să aibă mare grijă. De îndată ce se întorcea la universitate, avea să se ducă glonț la poliție.

A ezitat, cuprinsă brusc de frică. La capătul grădinii era o pantă abruptă, cu un gard fragil care-i separa de marginea stâncii. Ar fi fost nevoie de o singură împingere ca să fie moartă într-o secundă. Bărbatul trebuie s-o fi simțit, pentru că s-a întors chiar în acel moment.

– Bună, Daisy, a spus jovial, stingându-și țigara de trunchiul unui copac din apropiere și pornind spre ea. Scotea aburi pe gură în timp ce înainta prin iarbă, cu pantalonii vârâți în cizmele până la genunchi. Te simți bine?

– Eu... S-a retras spre casă, atingând zidul de cărămidă cu vârful degetelor, ca și când ar fi putut

s-o țină în loc ca o ancoră. Eu... E ciudat, dar cred că vă recunosc.

– Mă recunoști? a râs el. Ce vrei să spui?

– Cred că erați prieten cu mama.

„Și cred că ai omorât-o, nemernicule", adăugă în sinea ei.

Expresia lui caldă, francă, s-a închis brusc, privirea i s-a înăsprit.

– Cine era mama ta?

– Jennifer Radcliffe.

Sub privirea ei atentă, maxilarele i s-au încleștat, iar un mușchi a început să-i zvâcnească. Apoi colțurile gurii i-au coborât.

– Nu, îmi pare rău, numele ăsta nu-mi spune nimic.

Bineînțeles că avea să nege. Dar era sigură că-i observase fulgerarea de recunoaștere pe față când rostise numele mamei sale.

Și-a vârât mâinile în buzunarele hainei, zâmbind iarăși binevoitor.

– Oricum, ar trebui să mergem înăuntru. Vântul se întețește.

– A fost acum vreo opt ani. Vorbele i se rostogolesc din gură cu disperare. Mama n-a vrut să mi-l prezinte. Îl numeam „iubitul ei secret". Mâzgălea pe marginile ziarelor. Semăna cu dumneavoastră.

– Ei bine, te asigur că nu eram eu. Am o căsnicie fericită.

– Cineva a omorât-o.

– Îmi pare foarte rău, Daisy, sincer, dar nu am cunoscut-o pe mama ta.

În acea clipă s-a iscat o rafală de vânt, iar Donald s-a aplecat să se ferească, venind mai aproape de ea. Acum era cu opt ani mai bătrân, dar încă puternic, încă în formă. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Cum ar fi putut s-o dovedească?

S-a apropiat și mai mult, făcând-o să se lipească de zid, cu inima bătându-i frenetic.

– Daisy, a spus el mohorât, i-ai spus lui Ash ceva din toate astea?

Ea a clătinat din cap. Îi simțea mirosul de fum din respirație.

– Bine. Probabil că ar trebui s-o știi tot așa. Îmi închipui că o mulțime de oameni mâzgălesc pe marginea ziarelor. Privirea lui era plină de milă. Sunt sigur că ți-ai dat seama deja, dar Ash are o anumită fragilitate, și dacă pomenești ceva despre asta, ei bine... A ridicat din umeri. Nu vreau să-mi superi familia și să lansezi acuzații aiurea.

Daisy a rămas în loc, neștiind ce să spună. Tonul lui era blajin, de parcă ar fi vorbit despre vreme, dar percepea nota de amenințare. Se apropiase încă și mai mult, făcând-o să se simtă în nesiguranță așa, lipită de zidul casei.

– Ash știe că mama ta a fost ucisă?

– Nu. Doar că a murit când era mică.

– Îmi pare rău. Dar crede-mă când îți spun că n-am cunoscut-o.

S-a întors, iar Daisy l-a urmărit cum se îndreaptă spre casă.

44

Emilia rămâne pe loc câteva clipe, privind-o pe Ottilie de la distanță. Stă pe zidul de pe malul fluviului, într-un tricou alb și o fustă maxi cu imprimeu. Părul ei blond lung e prins în coadă de cal, ochelarii de soare cu ramă neagră sunt ridicați pe creștet și stă cu fața la soare, emanând prospețime și tinerețe prin toți porii. Aproape trei decenii de prietenie dispar ca prin farmec, astfel că tot ce au este acest moment. Ottilie a fost o constantă în viața ei de când aveau unsprezece ani. I-a oferit o familie atunci când Emiliei îi era dor de a ei. I-a stat alături atunci când Kristin a trădat-o. În tot acest timp a simțit că Ottilie îi ține spatele. Trebuie să abordeze subiectul cu mare prudență,

pentru că dacă se înșală și o acuză degeaba, va distruge tot.

Malurile fluviului sunt pline de familii și lucrători în pauza de prânz. Își simte gura iască în timp ce se apropie de prietena ei.

– Ei, bună, spune Ottilie umbrindu-și ochii cu mâna elegantă. Ți-am luat o Diet Coke. Vrei să mergem la cafenea, sau îți convine să rămânem aici?

Îi întinde o doză Emiliei, care o ia și se așază. Cutia de aluminiu e rece ca gheața și fâsâie când o deschide. Dacă nu bea câteva înghițituri, n-o să poată articula nici un cuvânt, așa că soarbe cu sete. Ottilie o privește zâmbind.

– O să râgâi dacă bei prea repede. La cafenea, sau aici?

Emilia clatină din cap. N-ar fi în stare să mănânce nimic.

– Aici e perfect.

– Ce căldură! Ottilie își întoarce iar fața spre soare. Ia zi, spune cu ochii închiși. De ce voiai să ne vedem?

Greața urcă în gâtul Emiliei. Așază cutia de coca-cola lângă ea pe pământ. De unde naiba s-o apuce? Nu știe cum să înceapă.

Ottilie îi simte probabil ezitarea, pentru că se răsucește spre ea.

– Ce-i, Mils?

Trebuie să vorbească înainte să se înece cu cuvintele.

– Ții minte că ți-am povestit despre dispariția lui Jasmine și despre apelul fals și despre biletele la concert care i-au fost trimise iubitului lui Nancy împreună cu o scrisoare?

– Da.

Ottilie se încruntă și-și trage ochelarii de soare pe nas. Emilia se întreabă dacă a făcut-o anume, ca să nu-i poată vedea ochii. Vâră mâna în geantă și-i dă scrisoarea.

– Uite-o.

Ottilie o citește în tăcere.

– Observi ceva special? vrea Emilia să știe.

– Păi... numai că persoana care a scris-o nu voia să pățească nimic Jasmine și prietena ei. Ideea era să te sperie pe tine, spune dându-i foaia înapoi.

– Altceva?

– Un scris foarte frumos. Probabil a luat lecții de caligrafie... Încremenește brusc, de parcă i-ar fi picat fisa. La naiba... despre asta e vorba? Crezi că e mâna mea?

– Scrisul seamănă foarte mult cu al tău, dar nu pot... Cu lacrimi în glas, Emilia bolborosește: Nu vreau să cred că tu ai făcut asta.

– Sigur că n-am făcut-o! Pentru numele lui Dumnezeu, Mils, de când ne cunoaștem? Își ridică iar ochelarii pe creștet. Chiar mă crezi în stare de așa ceva?

Emilia clatină din cap.

– Nu. Dar scrisul...

– Nu crezi că dacă aș fi fost atât de diabolică încât să născocesc toată povestea asta, aș fi încercat măcar să-mi maschez scrisul? Lasă-mă să mă mai uit o dată. Îi smulge foaia din mână și o studiază în tăcere câteva momente, apoi conchide: Uite, aici. Eu nu fac „E"-ul așa. Da, „M"-urile și „N"-urile seamănă, dar atât. Doamne!

Îi împinge scrisoarea în brațe, cu o scăpărare de revoltă în ochii verzi.

Literele se unduleaza în fața Emiliei. N-a adus cu ea felicitarea, așa că nu poate să facă o comparație, dar o cunoaște pe Ottilie de suficient de mult timp ca să-și dea seama că șocul și indignarea ei sunt autentice.

Expresia lui Ottilie se îmblânzește.

– Mă doare faptul că ai putut gândi asta, dar știu cât de greu îți este. Tot ce pot să-ți spun e că nu este scrisul meu. Se ridică și, pe un ton foarte serios, continuă: Îți jur pe mormântul mamei, Mils, n-am scris eu biletul ăsta. Nu te-aș răni niciodată. Ești cea mai bună prietenă a mea. Ești omul pe care-l iubesc

cel mai mult din toată lumea asta și nu suport să te văd așa, neavând încredere în nimeni. Îi pune în față o mână când Emilia încearcă să răspundă: Știu, și înțeleg de ce. Și tare aș vrea să-l calc în picioare pe cel care te hărțuiește, dar nu-ți poți închipui că sunt eu, nu-i așa? spune, cu lacrimile jucându-i în ochi.

– Îmi pare așa de rău, murmură Emilia îmbrățișând-o. Sigur că te cred.

Are impresia că e legată la ochi, ca un copil care se joacă de-a baba-oarba: se învârte fără nici un indiciu concret, acuzându-și prietenii la întâmplare.

45

Când ajunge acasă, Emilia se duce direct în biroul ei și frunzărește felicitările. În momentul în care pusese ochii pe cea mai recentă trimisă de Ottilie și văzuse cât de mult semăna scrisul, nu se mai uitase la celelalte. Acum însă, examinând-o mai atent, înțelege ce voia să spună Ottilie despre litera „E". Scrisul e asemănător, dar nu identic. Se pripise să tragă concluzii, lucru pentru care acum se mustră sever.

Studiază pe rând restul felicitărilor până ajunge la ultima, cea mai mare, în care le-a vârât pe toate celelalte. Inima i-o ia la goană când o deschide. E aceeași caligrafie ca a lui Ottilie, dar cu câteva deosebiri. De pildă, „E"-ul arată ca un 3 întors. Cu mâna tremurândă, scoate scrisoarea din geantă și începe să le compare. Sunt identice, nu încape nici o îndoială. În cazul lui Ottilie semănau, dar aici e o potrivire perfectă, un scris mai dezordonat și mai grăbit decât al prietenei sale.

Scrisul îi aparține lui Louise.

Se ridică de la birou și fuge la parter. Trebuie să discute din nou cu inspectoarea Janine Murray. Scotocește prin sertarul de la bucătărie, căutând cartea de vizită pe care i-a lăsat-o vineri, când simte o prezență în spatele ei. Se răsucește speriată, dar e

numai Elliot, care o privește cu o expresie de nepătruns.

– Ești bine? Ce se întâmplă?

– Ai văzut cartea de vizită pe care mi-a lăsat-o inspectoarea Murray? Credeam că am pus-o aici.

– Nu faci decât să răscolești sertarul, îi spune el. Pune de ceai și ți-o găsesc eu.

Emilia pornește fierbătorul încercând să-și păstreze calmul în ciuda țipătului care i se ridică din vintre. E scrisul lui Louise. De ce? De ce să facă prietena ei toate aceste lucruri?

– Uite-o, spune Elliot întinzându-i cartea de vizită. De ce vrei să vorbești cu ea? Ai descoperit ceva?

Îi povestește despre scrisoare și felicitarea lui Louise.

– Deci acum cred că Louise a fost cea care m-a hărțuit, încheie, arătând spre cele două piese pe care le-a așezat pe insulă.

El le ia și le studiază atent.

– Nu-mi vine să cred. Louise... te-a ajutat, nu-i așa? Când a dispărut Jas. De ce să facă așa ceva?

– Nu știu, strigă Emilia. Nu mai știu nimic. Obrajii îi sunt fierbinți, sudoarea i-a inundat subsuorile. Oricum, o să-i arăt chestiile astea inspectoarei Murray, spune hotărâtă. Nu ți se pare o idee bună?

El ridică din umeri.

– Ba da, dar nu cred că demonstrează nimic. Scrisoarea ar fi putut să fie copiată, ca să pară că Louise ți-a trimis-o.

Are senzația că se învârt în cerc. Își privește soțul turnând ceai de mentă în două cești.

– Uite, asta ar trebui să te înviorеze. Eu mă întorc la treabă.

– Ai verificat înregistrările camerelor?

– Da. Nu s-a întâmplat nimic de săptămâni întregi. De când l-am văzut pe bărbatul acela... sau pe femeia... care pândea afară în noaptea aia – cu excepția celui sau celei care mi-a furat bicicleta, desigur. I-ai zis inspectoarei Murray despre asta?

– Încă nu. O s-o fac.

– Verific camerele în fiecare zi, mai ales de când Louise... Nu-ți face griji, te rog. Suntem în siguranță. Avem camere, alarme, tot. Nimeni nu poate să intre fără să aflăm.

Doar că cineva a intrat. Ca să fure bicicleta. Emilia clipește rapid, încercând să șteargă amintirea cadavrului lui Louise din apartament. Un loc unde ar fi trebuit să fie în siguranță.

Elliot se apropie de ea, ținând în mână cana cu Super Tati, și o sărută pe creștet.

– Mă simt oribil că nu pot face mai mult ca să te simți ocrotită.

– Iubitule...

Cu un zâmbet trist, el iese din bucătărie.

Janine Murray își face apariția peste douăzeci de minute.

– Stau la un hotel din Kingston, spune în chip de explicație de îndată ce pune piciorul în casă. Uitându-se în jur în felul acela al ei care o irită ușor pe Emilia, adaugă: Mai am o săptămână până mă întorc în Devon.

Poartă un sacou elegant și o bluză cu o fundă înnodată lejer la gât. Emilia se întreabă dacă nu-i e cald. N-o arată, în orice caz. Are o aură de calm, chiar dacă miroase a fum de țigară, pe care a încercat să-l ascundă cu parfum.

Se așază la masa cu blat de stejar și-și pune sacoul pe spătarul scaunul de alături, în timp ce Emilia îi aduce paharul de apă pe care l-a cerut. Polițista scotocește într-o sacoșă mare și scoate un teanc de foi prins cu două elastice.

– De fapt, mă bucur că ai sunat, pentru că oricum voiam să trec pe-aici fie azi, fie mâine. Partenerul meu, Saunders, zace la pat cu un virus, așa că mă ajută mai mult de-o grămadă. Oftând, rupe benzile elastice. Ăsta e manuscrisul dumitale.

Emilia se lasă pe scaunul de vizavi.

– De unde-l aveți?

– Era lângă patul lui Louise Greene.

Emilia simte cum o năpădesc lacrimile.

– I l-am trimis prin e-mail ca să-l citească. Trebuie să-l fi printat.

– E o intrigă interesantă care se citește cu plăcere. Presupun că Louise, fiind ea însăși polițistă, e cea care ți-a povestit despre ucigașul cu călugărița?

Emilia încuviințează printr-un gest, prea timorată ca să vorbească.

– Așa mă gândeam. Păcat că nu mi-ai zis data trecută. M-ai fi ajutat să economisesc destul de mult timp.

Fierbințeala urcă în obrajii Emiliei.

– Îmi pare rău.

– Numai Dumnezeu știe cum de-a aflat Louise toate detaliile, din moment ce n-a lucrat niciodată la caz. Dar apoi am început să studiez restul cărții, și intriga secundară cu Daisy mi-a trezit interesul.

Emilia simte cum i se scurge transpirația pe spinare.

– Cum așa?

– Pentru că fata crede că mama ei a fost omorâtă de ucigașul în serie. Dar ceea ce vreau eu să știu este cum ai aflat numele uneia dintre victimele reale.

– Nu înțeleg, murmură Emilia.

Nu-i vine să creadă. Întregul coșmar a pornit de la povestea aceea idioată.

Inspectoarea Murray își potrivește ochelarii pe nas.

– Ei bine, de unde ai știut că o anume Jennifer Radcliffe s-a numărat printre victimele ucigașului în serie?

Emilia înghite în sec.

– Eu... A fost doar un nume inventat.

– Hmm, face detectiva lovindu-și ritmic pixul de dinți. E interesant că tot Jennifer Radcliffe se numea și mama lui Louise Greene, nu crezi? Și că numele complet al lui Louise era Daisy Louise Greene, Greene fiind numele tatălui ei. Trebuie să fi renunțat la „Daisy" la un moment dat. Poate când

s-a mutat din Devon în Yorkshire. Sau când a intrat în poliție. Mă întreb dacă...

Însă Emilia nu mai poate s-o asculte. Bucătăria se învârte în jurul ei, și trebuie să fugă la toaletă ca să vomite.

46

Sorb răbdătoare din paharul cu apă cât o aștept pe Emilia să se întoarcă. A stat aici, în fața mea, devenind tot mai palidă până când i-am tras croșeul final. Presupun că a fugit la baie să-și verse mațele. Poate e același virus care l-a doborât pe bietul Saunders.

Îmi lovesc iarăși pixul de dinți, cumpănindu-mi următoarea mișcare. E ceva foarte bizar la cartea asta, la Louise și mai ales la felul în care Emilia Ward a ajuns să scrie povestea. De ce s-ar apuca o autoare competentă, de succes, cu nouă romane la activ, să fure ideea altcuiva? Presupun că asta s-a întâmplat, deoarece povestea lui Daisy din Ultimul ei capitol *seamănă prea mult cu trecutul lui Louise. Ambele au mame pe nume Jennifer Radcliffe care au fost omorâte de ucigașul cu călugărița. N-are cum să fie o coincidență. Nu știu cum se îmbină toate piesele, dar pentru prima oară după mult timp am senzația că identitatea criminalului în serie e chinuitor de aproape.*

Ridic privirea când aud pași în grădină. Un bărbat iese dintr-unul dintre acele birouri separate care au apărut peste tot de când cu pandemia. E chipeș, cu umeri lați și un păr negru ondulat, doar cu câteva fire cenușii la tâmple. Pare să meargă la sală – brațele musculoase sunt vizibile pe sub cămașa de in. Îl urmăresc în timp ce se uită de jur împrejur prin grădină, întrebându-mă ce caută. În cele din urmă se întinde să mute un obiect lângă gard. O fi o cameră de supraveghere. Nu-l condamn că le-a instalat. Ce-a pățit Emilia a fost extrem de neliniștitor, ca să nu mai vorbesc de moartea lui Louise.

Mă zărește, o străină așezată la masă. Traversează peluza cu pași mari, lăsând urme adânci în iarba încă

umedă. Ușile glisante sunt deja deschise, iar peste câteva clipe bărbatul intră în bucătărie cu o mină prietenoasă.

– Bună ziua, trebuie să fiți doamna inspector Murray. Emilia a zis c-o să vă sune. Sunt soțul ei, Elliot, spune întinzându-mi mâna peste masă.

– Mă bucur să vă cunosc, îi răspund afabil. Îmi pare rău pentru tot ce i se întâmplă soției dumneavoastră.

Umerii i se lasă, fața i se pleoștește.

– Mulțumesc. E absolut oribil. Apoi privirea îi cade pe manuscrisul din fața mea. E ultima carte a lui Em?

– Da. Am găsit-o pe noptiera lui Louise. Deși nu sunt sigură că a citit-o.

– De obicei verifica aspectele procedurale, la rugămintea soției mele.

Încuviințez fără să fac vreun comentariu. Limbajul lui corporal e interesant. Zâmbește amabil, dar postura, cu brațele încrucișate la piept și bărbia împinsă înainte, are ceva defensiv. Nu vreau să-i spun nimic până nu discut cu Emilia.

– Iat-o, exclamă afectuos când Emilia intră în bucătărie clătinându-se pe picioare, cu tenul lucind nesănătos.

Îi oferă un zâmbet palid, iar el o cuprinde cu brațul pe după umeri într-o manieră aproape posesivă. Îmi dau seama că este un macho care-și vede nevasta ca pe o persoană de care trebuie să aibă grijă, căreia trebuie să-i asigure tot confortul. Nu-i un lucru rău, îmi închipui, deși nu-i genul meu. Sper că fostul meu soț, Julian, și acum iubita mea, Kim, mă consideră dură și independentă. Însă Emilia e micuță, abia dacă-i ajunge lui Elliot la umăr. Îmi pot imagina o mulțime de bărbați care s-ar oferi s-o protejeze. Seamănă cu Goldie Hawn la tinerețe. Acum se desprinde de el și se așază. Părând că n-are de gând să plece, Elliot strânge spătarul scaunului ei.

– Poți să te duci, iubitule. E doar o discuție plictisitoare.

Iată ceva interesant. În mod clar, Emilia nu vrea ca soțul ei să asiste la conversație.

– Bine. O să... Păi, ne vedem mai târziu, atunci.

Pare nesigur și zâmbește evaziv. Apoi își ia rămas-bun de la mine și iese în grădină.

După ce pleacă, Emilia scoate un oftat prelung.

– Te simți bine?

Încuviințează din cap în timp ce ia o înghițitură de apă.

– N-am mâncat mai nimic azi. O să-mi fac un sendviș. Doriți și dumneavoastră unul?

Îi spun că am prânzit deja. Emilia se foiește în dreptul insulei, luând condimente și o pâine. Îmi dau seama că vrea să-și facă de lucru. Insula e în spatele locului meu de la masă, așa că-mi răsucesc scaunul ca să stau cu fața la ea.

– Continuă, te rog. Spune-mi cum ai ajuns să scrii despre Louise și mama ei ucisă.

Emilia se oprește ca să-mi arunce o privire dezaprobatoare.

– Nu știam că scriu despre Louise.

– Atunci de unde ai aflat povestea?

Întinde untul pe pâine atât de energic, încât felia se rupe.

– Trebuie să înțelegeți cât de greu e să inventezi o asemenea intrigă. Și scriu despre detectiva mea, Miranda Moody, de aproape zece ani. Presupun că-mi pierdusem inspirația, dar semnasem un contract pentru volumul ăsta. Și luni în șir n-am făcut decât să mă holbez la o pagină albă... A fost groaznic, spune ducând mâna la inimă. I-am zis lui Louise, iar ea mi-a mărturisit că scrisese o povestire, aproape ca un jurnal, despre o fată a cărei mamă a fost ucisă de un criminal în serie. Nu voia s-o dezvolte și s-o publice ea însăși, n-avea timp, dar ar fi fost un caz perfect pentru Miranda Moody, mi-a zis. Și apoi... mi-a oferit-o...

– Ți-a dat cartea deja scrisă? întreb neîncrezătoare.

Emilia lasă impresia că vrea să izbucnească în plâns. Fața i s-a înroșit.

– Da. De fapt, numai părțile cu Daisy. Nu erau de ajuns ca să umple un roman, dar erau suficiente pentru o intrigă secundară. Mi-a plăcut și mi s-a părut

interesant cazul fetei care-l suspectează pe tatăl iubitului ei că i-a omorât mama și că e un criminal în serie. Și Louise mi-a jurat că nu dăduse nimănui să citească povestirea. Mi-a dat toate asigurările.

– Și ai crezut-o?

– Da. Mi-a zis că tocmai o scrisese. Restul, investigația Mirandei Moody, l-am adăugat eu, dar pornind de la ideea ucigașului cu călugărița din povestea lui Daisy.

Frunzăresc paginile.

– Deci partea cu moartea Mirandei, dispariția nepoatei ei și uciderea colegei Mirandei – similară, trebuie să spun, cu modul în care a fost ucisă Louise – îți aparține în totalitate?

– Da. Dar, evident, ideea mi-a venit după ce am citit povestirea lui Louise despre Daisy și Ash și demersul lui Daisy de a-l găsi pe asasinul mamei sale. Louise mi-a sugerat porecla „ucigașul cu călugărița", și, odată ce aveam asta și părțile cu Daisy, restul a curs de la sine. Știu că nu e etic, dar pe Louise n-o deranja. Cum am spus, nu voia povestirea. Și n-am știut niciodată – nu mi-aș fi putut închipui nici în ruptul capului – că era adevărată, că Daisy era Louise și că se referea la mama ei și la ucigașul cu călugărița în carne și oase. Am crezut că Louise a inventat totul.

Îmi dau seama că spune adevărul. Vine la masă cu sendvișul, așa că mă răsucesc iar ca să fiu cu fața la ea.

– Mă întreb de ce-a vrut Louise să scrii povestea asta, spun lăsând pixul jos.

Încruntată, își trage un scaun și se așază. Ia în mână sendvișul, dar nu mușcă din el.

– Nu știu. Credeam că vrea să mă ajute. Dar acum se pare că a avut alt motiv...

– În cartea dumitale, capul de insectă este tatuat.

– În părțile cu Daisy era descris ca un desen, așa că l-am făcut pe criminal să-și ucidă victimele în același mod. A fost... a fost prins cel care a omorât-o pe mama ei? Evident, în carte a fost.

– Nu. Dacă Louise chiar credea că tatăl unui fost iubit i-a ucis mama, acest lucru nu a fost dovedit

niciodată. Deznodământul fictiv poate să fie expresia modului în care își dorea ea să decurgă ancheta. Cum ar fi trebuit să decurgă. Louise a menționat vreodată un bărbat pe nume Martin Butterworth?

Emilia clatină din cap.

– Nu, din câte țin minte. Cine e?

– Un suspect. Crimele s-au reluat în februarie anul trecut, după o pauză de șaisprezece ani. Când ți-a dat Louise aceste informații?

– În primăvara trecută. În martie. Am început să lucrez la carte puțin după aceea, în mai, cred.

– E interesant că ți-a dat povestirea atunci când ucigașul a lovit din nou după o întrerupere de șaisprezece ani.

Emilia mă privește în tăcere, de parcă aș deține toate răspunsurile.

Un vânticel cald pătrunde dinspre grădină, așa că-mi așez mâna pe manuscris ca să nu zboare vreo pagină.

– Îl supraveghem pe Martin Butterworth de când a fost ucisă Trisha Banks, anul trecut. Potrivit unui martor, a fost văzut în preajma locuinței ei înainte de crimă, iar victima locuia în garsoniera de deasupra surorii lui. Mai sunt și alte indicii, dar nu suficiente probe ca să-l putem inculpa. De atunci n-au mai avut loc alte crime. Până la Louise.

– Credeți că acest Martin Butterworth a omorât-o pe Louise?

– Nu știu. Marcajul e diferit. Dar are un fiu, care acum ar trebui să se apropie de patruzeci de ani. O să vorbesc cu el, ca să aflu dacă ar putea fi Ash cel din carte.

Emilia mușcă din sendviș și mestecă în tăcere. Nu pare să-i placă prea tare. După ce înghite, spune:

– Motivul pentru care v-am sunat este că vreau să vă arăt ceva. Se ridică de la masă și se duce la insulă, de unde revine cu o felicitare și un bilet. Îmi povestește iarăși despre noaptea în care a dispărut fiica ei, apoi conchide: Cred că Louise a scris biletul ăsta. Caligrafia e identică.

Iau felicitarea și biletul și le examinez. Iată în fine ceva interesant.

– Și dacă ea a scris biletul, foarte probabil a fost răspunzătoare și de toate celelalte lucruri oribile care mi s-au întâmplat. Dar de ce? întreabă Emilia, și pot să-i văd suferința din ochii mari, albaștri.

– Nu știu, spun. Dar am de gând să aflu.

47

Emilia se bucură s-o vadă plecând pe inspectoarea Murray. Corpul îi e scăldat în sudoare și senzația de greață persistă. E mai grav decât crezuse. Cum mai poate să publice cartea? Trebuie să-i spună editorului ei adevărul, că, fără să știe, a scris despre o crimă din viața reală, un caz cu autor necunoscut. Și că unele părți din carte nici măcar n-au fost scrise de ea, ci de fiica uneia dintre victime. Geme cu capul în palme. Copleșită de rușine, simte nevoia să vomite iarăși. Cum ar putea să le spună? N-o să mai aibă niciodată încredere în ea. Actualmente, *Ultimul ei capitol* e la corectura de literă. Cartea e aproape gata. Exemplarele de semnal vor fi trimise luna viitoare. Of, Doamne! Incapabilă să respire, se lasă să cadă pe prima treaptă a scării. De ce a mințit-o Louise? De ce a pretins că e o lucrare de ficțiune? Nu și-a dat seama câte necazuri o să-i provoace? Oare asta avea de gând să-i spună în noaptea când a murit? Își ceruse scuze în mesajul vocal. Oare îi părea rău pentru situația în care o pusese? Sau încerca s-o avertizeze?

Pentru că, dacă Louise a stat în spatele tuturor acestor lucruri – dacă a încercat s-o sperie reproducând scene din romanele ei –, ce motiv a avut? Și cine a ucis-o?

Își planifică următoarea mișcare, când Elliot vine de afară, aducând cu el mirosul ierbii proaspăt cosite.

– Am făcut rapid curat prin grădină, spune, descălţându-se la uşă şi aşezându-şi ordonat pantofii pe preş. Are o frunză în păr. Dintr-odată, am văzut-o cu ochii inspectoarei Murray, îi explică.

– Fără îndoială, aveai lucruri mai bune de făcut în pauza de prânz. Dar sunt recunoscătoare, adaugă ea când îi vede dezamăgirea.

Elliot se duce la chiuvetă să se spele pe mâini. Are pete de transpiraţie la subsuorile tricoului.

– Cum a mers cu detectiva?

Încearcă să pară nonşalant, observă ea.

Acum ar fi momentul să-i spună şi restul poveştii, să-i mărturisească tot, dar nu poate. Nu încă. N-ar suporta să treacă iar prin acel chin. Ştie că va trebui să recunoască faţă de el că Louise a scris o parte din roman, dar cum ar fi putut ea să ştie că episoadele cu Daisy erau adevărate şi, mai mult, reflectau trecutul prietenei sale? Va trebui să le spună şi editorilor. Toată lumea va fi atât de dezamăgită! Cartea va fi probabil oprită de la publicare, dacă nu va suporta o revizuire drastică.

– Vorbim mai târziu, îi spune sărutându-l pe obraz. Acum trebuie să plec.

Elliot închide robinetul şi rămâne pe loc, cu mâinile ude atârnând peste chiuvetă.

– Poftim? Unde? Ar trebui să fii prudentă, dar tot umbli de colo-colo.

– Am alarma, îi răspunde aruncându-i un şervet. El îl prinde şi se şterge pe mâini, apoi îl împătureşte şi îl agaţă în suport. Pe deasupra, nu s-a mai întâmplat nimic după moartea lui Louise, îi aminteşte ea.

– Au trecut numai cinci zile.

– Dar dacă Louise a făcut toate chestiile astea, ceea ce e probabil, judecând după scrisoare, înseamnă că s-a terminat cu hărţuirea.

Elliot oftează, şi Emilia îşi dă seama că se gândesc la acelaşi lucru: ucigaşul lui Louise este încă în libertate.

– Em, serios, trebuie să fii mai prudentă. Numai până se rezolvă toată povestea asta. Mă aştept să nu dureze prea mult, spune luând-o de mână.

Ea se retrage. Are nevoie de spaţiu, de aer.

– Nu pot să stau veşnic în casă. Oricum, în curând trebuie să-i iau pe copii de la şcoală.

Vrea s-o sune pe jurnalista Gina Osborne şi s-o întrebe iar cine a contactat-o în legătură cu incidentele. Crede că ştie răspunsul, dar vrea să fie sigură.

– Cum vrei.

– O să fiu atentă, promit.

Îşi ia geanta şi haina, iese pe uşa din faţă şi o încuie de două ori. Apoi rămâne pe alee, neştiind precis unde să se ducă. Nu vrea să fie complet singură. Urcă în maşină şi o ia spre Richmond Park. Opreşte în parcare, lângă un şir de vehicule. Sunt destui oameni în jur ca să se simtă în siguranţă; în plus, va merge numai pe aleile principale.

Gina răspunde la primul sunet de apel.

– Emilia, exclamă, părând bucuroasă s-o audă; în mod clar, speră să capete încă o ştire senzaţională.

– Bună ziua, spune Emilia pornind spre Isabella Plantation. Obişnuia să meargă acolo când Jasmine şi Wilfie erau mici, minunându-se de plantele exotice. Sper că nu vă deranjează că sun aşa, din senin, dar voiam să ştiu cine v-a vândut pontul despre mine. Atunci când m-aţi abordat prima oară.

– V-am spus deja că nu pot să-mi dezvălui sursele.

– Era vreo persoană de legătură din poliţie?

– Ei bine... da, spune jurnalista după un moment de ezitare.

– Şi această persoană de legătură din poliţie a fost ucisă recent?

– Pot să vin să stăm de vorbă?

Emilia îşi reţine iritarea.

– Puteţi să-mi răspundeţi, vă rog? E foarte important. Agenta Louise Greene e cea care v-a informat despre asta? Ştiţi că e moartă, deci nu încălcaţi nici o regulă de etică spunându-mi.

La celălalt capăt se așterne tăcerea.

– În regulă, da. A fost detectiva Greene. Dar pot să...

– Asta e tot ce voiam să știu. Mulțumesc.

Pune capăt convorbirii înainte ca jurnalista să mai poată adăuga ceva. Se oprește lângă un izvoraș, lovindu-și ușor telefonul de bărbie. Deci Louise voia ca incidentele să fie date publicității. De ce? Astfel încât lumea să se repeadă să citească romanul ei? Și nu doar asta, ci povestea lui Louise?

Exista un singur motiv pentru care Louise ar fi vrut să facă așa ceva. Ca să oblige pe cineva să iasă din ascunzătoare.

48

Emilia încearcă să dea de agentul ei, Drummond, ca să-i ceară sfatul despre retragerea cărții, dar intră direct căsuța vocală. Apoi își amintește că e în vacanță cu familia în Japonia. Speră doar că acolo nu e miezul nopții și că nu l-a trezit. Închide fără să lase un mesaj.

Merge în spatele unui cuplu tânăr care-și plimbă fetița, fiecare ținând-o de câte o mână dolofană, mama indicând denumirile diverselor varietăți de azalee și rododendroni în timp ce trec pe lângă ele. Emilia e impresionată. N-a pasionat-o niciodată grădinăritul. Simte o împunsătură de nostalgie pentru perioada când Jasmine și apoi Wilfie aveau aceeași vârstă. Când îi putea ocroti, când stătea permanent cu ochii pe ei.

Nu se poate hotărî ce să facă în continuare. Poate ar trebui să-și sune redactoarea și să-i mărturisească totul. În definitiv, cum poate să trimită cartea la tipografie acum, când știe adevărul? Dar nu se simte în stare. Ar prefera să vorbească întâi cu Drummond și să-i ceară sfatul. Poate că tot ce trebuie să facă e să schimbe numele ucigașului și să modifice puțin povestea lui Daisy, astfel încât să nu semene cu a lui Louise. Ar putea să meargă. Nu

trebuie să fie o catastrofă care să-i încheie cariera, cum s-a temut inițial. Trebuie doar să acționeze cu mare grijă.

Probabil că lui Louise i s-a părut foarte ușor când Emilia a recunoscut că n-are nici o idee pentru ultimul volum cu Miranda Moody. Practic i-a dat ocazia pe tavă. Fără îndoială, Louise spera că cineva îl va recunoaște în roman pe ucigașul cu călugărița, ucigașul mamei sale. Mai ales dacă i se făcea destulă reclamă, ceea ce s-a întâmplat. Povestea cu hărțuirea a fost preluată de toată presa națională, și Emilia a fost invitată la BBC2 și la Times Radio. Oh, cât și-ar dori să poată discuta cu Louise despre asta! Și s-o poată certa, mai ales pentru momentul în care i-a făcut pe toți să creadă că Jasmine dispăruse.

Apelul acela fals. Nu-i de mirare că Louise a fost atât de dornică să facă pe eroina salvatoare. Știa precis unde erau Jasmine și Nancy. Și păpușa trol? A plantat-o în bucătăria lui Kristin când s-a dus acolo să se răcorească? Probabil Kristin a crezut că e o jucărie veche de-a lui Jasmine și nu i-a acordat prea multă atenție. Se simte vinovată amintindu-și cât de vehement a acuzat-o.

E atât de concentrată, încât nu-și dă seama că toți ceilalți plimbăreți au dispărut și că familia cu fetița nu mai e în fața ei. Pulsul i se întețește când observă că e singură.

Se aud pași pe alee în spatele ei. Accelerează, astfel că în scurt timp se alătură unui grup de oameni care stau pe malul lacului. Dar tot nu se poate simți în siguranță decât atunci când își vede mașina. Scoate cheile din geantă în timp ce se apropie și le ține între degete. E la mică distanță de Nissanul ei, când detectează o prezență chiar în spate, atât de aproape, încât îi simte răsuflarea pe ceafă. Se răsucește și dă nas în nas cu un bărbat de treizeci și ceva de ani – păr țepos și ochi duri. Aruncă o privire peste umărul lui. Sunt oameni în preajmă. O să țipe dacă încearcă s-o atace.

– Îmi pare rău, n-am vrut să vă iau prin surprindere, spune el cu voce joasă.

– Mă urmăreați?

Își dă seama că e bărbatul din metrou, cel care a urmărit-o pe deal până acasă. Spre surprinderea ei, el încuviințează.

– Mă numesc Marcus Saunders. Sunt polițist. Lucrez cu doamna inspector Janine Murray.

Emilia face un pas în spate ca să fie mai aproape de mașină. Oare minte? N-are cum să știe. De ce s-o urmărească dacă e polițist? El își scoate legitimația din buzunarul interior al gecii Harrington și i-o arată.

– Îmi cer scuze pentru toată punerea în scenă gen capă și spadă. Voiam să discut cu dumneavoastră despre Louise, dar nu în calitate oficială. Vedeți dumneavoastră... Își vâră legitimația la loc în buzunar înainte să continue: Sunt... adică am fost...

Își drege glasul, stacojiu la față.

– Stați așa.

Dintr-odată, îi pică fisa. Își amintește conversația pe care a avut-o cu prietena ei în ultima lor seară în oraș. Louise menționase un iubit. Un coleg. Îi uitase numele, dar acum e sigură că era Marcus.

– Erați iubitul lui Louise?

El confirmă înclinând din cap.

– Eu am fost cel care i-a spus despre Trisha Banks. Ultima victimă a ucigașului cu călugărița. De obicei nu vorbeam despre cazurile noastre. Încercam să separăm serviciul de viața personală. Dar criminalul ăsta ieșise la suprafață după șaisprezece ani, așa că eram surescitat. Louise s-a albit la față când i-am zis. A mormăit că sperase că s-a terminat. N-a vrut să-mi dea detalii, deși am insistat. Cu vinovăția citindu-i-se pe față, Saunders continuă: Până acum câteva zile, când am vorbit cu șefa mea, habar n-am avut că mama ei fusese victima nenorocitului. Nu cred că Louise a știut – înainte să-i spun eu – că-l poreclisem „ucigașul cu călugărița".

– Și asta se întâmpla în februarie anul trecut?

– Da. Înțeleg că dumneavoastră v-a povestit după aceea. Îmi pare teribil de rău, dar eu sunt cel care a declanșat toată nebunia.

Degetele care țin cheile de la mașină sunt jilave de transpirație.

– Doamna inspector Murray știe ce-ați făcut?

Saunders clatină din cap.

– Toată săptămâna m-am dat bolnav, am stat la hotel. Vederea corpului lui Louise... faptul că nu pot spune nimănui ce-a însemnat ca pentru mine...

– De ce nu puteți spune?

El își vâră mâinile adânc în buzunare.

– Șefa n-ar fi prea încântată să afle că am vorbit despre caz, și nu doar atât. Acum, că ea e moartă, s-ar putea să-mi ia dosarul. E un caz cu foarte mare vizibilitate. Voiam doar să știți că, în ciuda situației, cu care șefa mea m-a pus la curent, Louise vă respecta enorm. Vorbea foarte frumos despre dumneavoastră.

Emiliei i se pune un nod în gât.

– A zis ceva despre hărțuirea căreia i-am fost supusă? Despre un individ care reproducea episoade din cărțile mele?

– Nu, de ce?

– Cred că ea a orchestrat totul. Cred că mi-a spus povestea cu criminalul în serie ca să încerce să-l demaște.

– Deci credeți că știa numele ucigașului? Atunci de ce nu l-a comunicat poliției? Saunders se încruntă. Pare o modalitate foarte întortocheată de acțiune.

– N-am idee. Oare poliția ar fi luat-o în serios, din moment ce se baza doar pe o intuiție? Pe faptul că în copilărie zărise câteva clipe ceafa acelui bărbat?

Umerii lui se lasă în jos.

– Nu. Ar avea nevoie de mai mult. De mai multe probe.

– Poate de asta a hotărât să devină polițistă, spune Emilia. Trebuie să se fi gândit că ucigașul mamei ei

rămăsese liber și voia să împiedice comiterea altor crime.

– Era o polițistă excepțională. Învăța ca să dea examen pentru gradul de agent-șef.

Emilia oftează.

– Ce mizerie! Îmi pare rău că n-a fost sinceră cu mine. Că nu mi-a zis ce vrea să facă. Aș fi putut s-o ajut cumva. În loc de asta, s-a ascuns permanent. Sau ar fi putut să se deschidă față de dumneavoastră. Ați fi putut să-i verificați bănuielile. Să aflați mai multe despre individul ăsta pe care-l suspecta că-i ucisese mama.

– N-ar fi vrut să mă pună într-o postură stânjenitoare, spune el împingând iarba turtită de ploaie cu vârful pantofului de sport. Deși... de câteva ori, mai devreme anul ăsta, am venit pe-aici, în vizită la ea. Privind-o cu ochi mijiți pe Emilia, continuă: La un moment dat, mi-a cerut să merg la o florărie, să comand un buchet și să indic o adresă. Îmi dau seama acum că era a dumneavoastră.

Ea rămâne cu gura căscată.

– Deci dumneavoastră erați!

El confirmă, pământiu la față.

– Și data următoare a fost coroana?

– Da, geme Saunders. La naiba. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama ce fac. Trebuie să fi fost disperată, dacă a ajuns să mă implice pe mine.

Emilia îl cântărește din priviri. Înțelege că nu vrea s-o vorbească de rău pe femeia pe care a iubit-o. Nu vrea nici ea, dar e limpede că amândoi au fost folosiți.

– A luat legătura cu o jurnalistă ca să-i spună ce mi se întâmplă. Scrisul ei de mână apare pe un bilet care i-a fost trimis unui băiat din grupul de prieteni al fiicei mele, și așa am înțeles că ea a orchestrat totul.

Îi povestește despre dispariția lui Jasmin și a lui Nancy. Șocat, el își înfige și mai adânc mâinile în buzunarele gecii.

– Asta tot nu ne spune cine a ucis-o. Și îi sunt dator să-l găsesc pe ucigașul mamei ei. Și pe ucigașul ei.

– Credeți că ucigașul cu călugărița a omorât-o și pe Louise?

Un mușchi de la nivelul maxilarului începe să-i zvâcnească.

– Nu știu. E o posibilitate, deși modalitatea de realizare a marcajelor e diferită. Oricum, adaugă el făcând un pas în spate, v-am deranjat prea mult. Îmi cer scuze că v-am speriat. N-am vrut să vin la dumneavoastră acasă, în calitate oficială. Vă mulțumesc pentru răbdare.

Se îndepărtează înainte ca Emilia să mai poată spune ceva. Inundată de emoții amestecate, îl privește, încercând să-și pună gândurile în ordine. Când urcă la volan, reflectează iar la motivul pentru care Louise i-a spus povestea lui Daisy. Poate spera să-l ațâțe pe ucigaș, știind că el sau un cunoscut de-al lui aveau să citească *Ultimul ei capitol* și să recunoască detaliile. Dar ce-ar fi făcut? Și de ce acum? Pentru că individul a comis o nouă crimă după șaisprezece ani? Sau Louise avea altceva în minte?

Se lasă pe spătar, expirând cu zgomot. E ceva ce-i scapă.

Pornește motorul, cu mintea învârtindu-i-se iute.

Și apoi îi pică fisa.

Relatările din presă. Erau despre incidente inspirate din volume anterioare, nu din *Ultimul ei capitol*. Louise a murit înainte să le poată pune în scenă pe acestea. Trebuie să fi plănuit s-o facă, pentru a atrage mai mult atenția. Dar își dăduse seama că nu putea începe cu asta, pentru că atunci Emiliei i-ar fi fost clar că îl cunoștea pe făptaș. Iar așa-zisa dispariție a lui Jasmine imita episodul cu adolescentele dispărute din *Ultimul ei capitol*, însă Emilia nu-l menționase când vorbise cu Gina.

Articolul nu pomenea despre cel mai recent roman al ei și despre subiectul acestuia, cu excepția

unui rând la sfârșit, în care se spunea că un nou volum din serie urma să apară spre sfârșitul anului. Louise o contactase pe Gina Osbourne prea devreme. Ar fi trebuit să aștepte până când punea în scenă mai multe episoade din *Ultimul ei capitol*.

Așadar, dacă ucigașul cu călugărița o urmărea pe Louise, de unde ar fi putut să știe că noul roman al Emiliei era despre el? Doar dacă nu e o persoană care a citit *Ultimul ei capitol*. Și singurii oameni care au avut acces la manuscris fac parte din cercul ei restrâns de rude și cunoștințe.

O năpădește oroarea când piesele de puzzle își găsesc în fine locul.

Un cunoscut de-al ei este ucigașul cu călugărița.

49

În mașină, pe drumul de întoarcere în Devon, Saunders e neobișnuit de tăcut. Poate că încă se simte rău după viroza intestinală.

– Deci vă întrebați dacă fiul lui Martin Butterworth ar putea fi Ash din cartea Emiliei? spune când îmi termin relatarea despre Louise Greene și Emilia Ward.

– Asta trebuie să aflăm. Se pare că Anthony Butterworth locuiește în Torquay, unde administrează o pensiune. Anthony și Ash. Ambele nume au aceeași inițială. Poate a făcut-o deliberat, spun gânditoare când ieșim pe o stradă laterală.

Parchez cu spatele între două mașini; din fericire, am un Audi A3 și nu un vehicul mai mare. Ploua când am plecat de la Londra, dar aici soarele încinge capotele mașinilor. Nu e nici un nor pe cer, doar un stol de pescăruși care țipă amenințător în timp ce coboară în picaj spre o jumătate de sendviș lăsată pe terasa berăriei din apropiere. Îmi scot impermeabilul și-l arunc pe bancheta din spate. Saunders își păstrează geaca.

– E pe-aici, pe țărm, după Google Maps, spune el uitându-se la telefon, moment în care un biciclist aproape că-l doboară.

– Ei, vere, ai grijă, cască ochii, îi strigă biciclistul peste umăr.

– El ar trebui să aibă grijă cum vorbește, bombăne Saunders nervos.

Ceva e clar în neregulă cu el. Poate că-i încă bolnav, pentru că în mod normal nu-l pot face să tacă. Simt o înțepătură de nostalgie pentru vechiul Saunders, senzație pe care n-aș fi crezut că o s-o încerc vreodată.

Situată pe țărmul golfului, pensiunea lui Anthony Butterworth e o clădire victoriană vopsită în albastru-pal, cu tocuri negre la ferestre și ușă albă, care e deschisă când ajungem. Saunders îmi aruncă o privire, ridică din umeri și trece peste prag. Mocheta roșie cu spirale aurii e atât de țipătoare, încât ne-ar asurzi pe toți la karaoke, și face să-i sară iarăși muștarul.

– E un atac la adresa simțurilor, izbucnește. Închipuiți-vă cum e să vii mahmur...

Îl întrerupe apariția unui bărbat cu aer agitat. E puțin mai în vârstă decât Saunders, la vreo treizeci și cinci de ani, are un început de chelie și ochi albaștri pătrunzători. Arată încă bine, dar îmi imaginez că era foarte chipeș în tinerețe. Să fie Ash al nostru?

– Doriți o cameră? ne întreabă. Sau aveți deja rezervare?

Îi explic cine suntem și-i arăt legitimația. Pare resemnat, de parcă ar fi obișnuit cu vizitele poliției. Ne conduce printr-o sală de mese goală până într-un salon confortabil. O pisică persană albă e ghemuită în colțul unei canapele cu tapițerie bleumarin de in, iar pe perna de alături se văd ghemotoace de păr. Bărbatul se așază pe un scaun, lăsându-ne nouă canapeaua.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

Îl măsor cu privirea. E înalt ca tatăl lui, dar asemănările se opresc aici.

– Vreau doar să-mi confirmați că sunteți fiul lui Martin Butterworth, încep.

Peste chip îi trece o umbră.

– Nu l-am mai văzut de ani de zile. Am pierdut legătura după ce mama a divorțat de el.

– Când a fost asta?

El trage de tivul tricoului albastru Fred Perry.

– Ah... acum mulți ani. După ce tata s-a dus la închisoare. Aveam vreo nouăsprezece ani.

Îmi scot carnetul din buzunar și dau paginile, încercând să-mi citesc mâzgăliturile.

– Știu că e o întrebare ciudată, dar la universitate ați cunoscut o persoană pe nume Daisy Greene?

Deschide gura să răspundă, dar suntem întrerupți de apariția unei femei. E minionă, cu păr blond lung și un zâmbet larg. Anthony ne-o prezintă drept Sharon, soția lui, iar ea ne întreabă dacă dorim un ceai. Când refuzăm, spune:

– Oricum, vă las să vorbiți de ale voastre.

– Nu, stai, te rog, spune Anthony cu disperare în glas.

Ea își trage un fotoliu puf și se așază lângă el. Pare stingheră, așa că-i zâmbesc liniștitor.

– Deci ați cunoscut-o? reiau.

Anthony clatină din cap, cu fruntea încrețită de nedumerire.

– Nu cred. De ce?

– Deci n-ați avut o relație cu o persoană având acest nume?

– Nu, în mod sigur. Și n-am fost nici la universitate. Ce are asta de-a face cu tata?

Mă uit la Sharon, care pare să vrea să-i pună niște întrebări soțului ei, dar așteaptă politicos să plecăm.

– Doar ca să ne lămurim, nu aveți nici o relație cu tatăl dumneavoastră?

– Cum am zis, nu. Fața lui plăcută se întunecă. E un misogin, un bătăuș de femei.

Sharon își așază o mână liniștitoare pe brațul lui.

– O bătea pe mama lui Ant, spune încet. Și pe Ant când era mic.

Anthony își pleacă fruntea. Simt un val de mânie la adresa lui Martin Butterworth.

– Îmi pare rău, spun, înăbușindu-mi sentimentele. Aud prea des despre astfel de situații. Credeți că e capabil de crimă?

Observ cu coada ochiului că Saunders s-a aplecat în față, cu coatele sprijinite pe coapse.

– Nu m-ar mira. E un psihopat ticălos. Luându-și soția de mână, Anthony continuă: Ca să fiu sincer, am simțit o ușurare enormă când a intrat la pușcărie. Asta însemna că mama putea să scape de el în sfârșit.

– Vă mulțumim pentru timpul acordat, spun ridicându-mă și dându-i lui Anthony o carte de vizită.

Minte în legătură cu Daisy? E greu de zis, dar o să pun un coleg să verifice dacă într-adevăr n-a fost la universitate.

– Dacă vă amintiți ceva ce-ar putea fi de ajutor, oricât ar părea de neînsemnat, vă rog să mă sunați.

Saunders se ridică și el, întinzându-și picioarele.

Pe când Anthony ne conduce spre ieșire, încerc să-mi alung dezamăgirea.

50

Emilia se gândește fără încetare la ucigașul cu călugărița în timp ce conduce spre școala lui Wilfie. Vechile sentimente neplăcute ies la suprafață împreună cu altele noi. Oroarea că ar putea cunoaște un criminal în serie. Spaima că acesta ar putea s-o desemneze drept următoarea victimă. Voia s-o lase pe Jasmine să ia autobuzul după antrenamentul de netball, dar acum o sună și-i lasă un mesaj, anunțând-o că o s-o aștepte.

Trebuie să-i mărturisească totul lui Elliot. A venit momentul. Iar dacă o iubește, așa cum crede ea că se întâmplă, va înțelege de ce a folosit povestirea lui Louise. Trebuie să renunțe la dorința de a fi mereu perfectă în fața lui, de teamă că dacă îi cade masca, el o s-o părăsească, la fel ca Jonas. O să-i spună în seara asta.

Se plimbă prin fața școlii, așteptând să iasă Wilfie, când o zărește pe Frances stând singură la umbra unui copac. Poartă un hanorac maro, în ciuda soarelui puternic, și obișnuiții pantofi cafenii comozi. Îi amintește Emiliei de intendenta de la

școala cu internat. N-a mai văzut-o de la moartea lui Louise, deși i-a trimis lui Toby un mesaj de condoleanțe confecționat de Wilfie.

– Bună ziua, spune, apropiindu-se cu sfială. Mereu a intimidat-o personalitatea înțepată a lui Frances. Înțelege de ce Louise nu s-a avut bine cu ea, ambele fiind femei atât de puternice. Wilfie o să se bucure că Toby s-a întors la școală, continuă. Sper că sunteți bine, date fiind împrejurările...

Frances îi adresează un zâmbet țeapăn.

– Da, pentru el e mai bine să fie la școală, cu prietenii. Asta îi mai distrage atenția. Își potrivește geanta mare pe umăr, părând că n-o să mai spună nimic, când reia brusc: Am fost de părere că Louise a greșit mutându-l pe Toby. Era fericit la școala din Kingston, dar ea a tras niște sfori ca să-l înscrie aici, chiar dacă nu era nimeni arondat, nici ea, nici eu, nici tatăl lui. Însă trebuie să recunosc că e fericit și aici. Știu că-l îndrăgește foarte mult pe băiatul dumneavoastră.

– Și Wilfie ține mult la Toby. În acel moment, creierul Emiliei înregistrează cuvintele femeii mai în vârstă. Dar credeam că Louise a locuit aproape de școală până de curând!

Frances clatină din cap.

– Nu, a locuit mereu la Kingston. Acolo a stat cu fiul meu, apoi, după divorț, s-a mutat într-un apartament. Acel apartament... ei bine... în care a murit.

Emilia simte un fior când își amintește de ultima ei vizită și de corpul inert al prietenei sale.

– Nu mi-am dat seama, spune. Când am cunoscut-o pe Louise, mi-a zis că se mutase de curând la Richmond și că acesta era motivul pentru care Toby începea școala aici. Iar pe urmă, cu câteva zile înainte să moară, am văzut-o la Kingston și mi-a spus că tocmai se mutase acolo.

Frances își încrucișează brațele peste piept și o privește încruntată.

– Mie mi-a zis că l-a înscris pe Toby la școala asta pentru că te cunoștea deja pe dumneata.

Emilia e stupefiată.

– Poftim? Nu, nu ne-am cunoscut decât după ce a început Toby școala. Ne-am întâlnit prima oară la reuniunea părinților de la clasa întâi.

– Nu se poate. Țin minte clar cum ne-a povestit despre dumneata mie și lui Mike. Asta a fost unul dintre motivele pentru care Mike a fost de acord cu transferul lui Toby – nu că ar fi avut de ales dacă-și punea Louise ceva în minte. Ea știa totul despre dumneata. Despre Wilfie și soțul dumitale. Despre prietenii voștri. Chiar și despre socrul dumitale, Trevor. A zis că-l cunoștea din vremea când era în poliție.

În ciuda soarelui fierbinte de vară, Emilia simte că-i îngheață oasele.

– Sunteți sigură?

– Evident. Am o memorie de elefant. Știu că despre morți numai de bine și Louise mi-era dragă, dar putea fi... obsedată. Și mereu am simțit, dacă pot îndrăzni s-o spun, în condițiile în care ați fost prietene, mereu am simțit că are o obsesie față de *dumneata*.

Emilia nu-și găsește cuvintele.

Frances își scutură buclele cărunte.

– Oricum, deși nu ne-am înțeles întotdeauna, îmi pare rău pentru Louise. Pierderea mamei a fost devastatoare pentru Toby. A fost o mamă bună.

Vorbește fără emoție. Emilia deschide gura să spună ceva, însă chiar atunci băieții ies în fugă pe poartă, fiecare ținând în mână o floarea-soarelui, povestind că le-au plantat la școală și acum trebuie să le mute în grădină, ceea ce va însemna condamnarea la moarte pentru floarea lui Wilfie, dacă e lăsată în grija Emiliei. Cu lacrimile în gât, îl privește pe Toby cum îi arată mândru floarea bunicii sale. Aceasta se apleacă la același nivel cu el, și Emilia constată că s-a transformat brusc în altă persoană. Fața ei, atât de severă cu câteva momente

mai devreme, este acum deschisă, caldă, blândă. E limpede pentru oricine că-și adoră nepotul. Frances se ridică și pleacă împreună cu Toby fără să-și ia la revedere.

– Putem s-o plantăm când ajungem acasă? întreabă Wilfie pe drumul spre mașină.

– Sigur, dragule, spune ea, dar cuvintele lui Frances nu-i ies din minte.

Louise a vizat-o în mod deliberat.

Dar de ce? Numai pentru ca Emilia să-i scrie povestea? Frances a zis că Louise îl cunoștea pe Trevor. Și totuși Trevor a ieșit din poliție cu mulți ani în urmă, cu siguranță înainte ca Louise să se fi angajat. Deci cum a putut să-l cunoască?

Nu e nimeni acasă când ajung. Wilfie fuge în grădină să-i arate floarea tatălui său, apoi dă buzna înapoi prin ușile glisante, aducând noroi în bucătărie, cu dezamăgirea întipărită pe fața lui încă de bebeluș. Și floarea-soarelui e pleoștită, de parcă i-ar percepe starea de spirit. Băiețelul îi dă Emiliei micul ghiveci maro.

– Tata nu e în biroul lui.

– Ești sigur? N-a zis că pleacă undeva.

El ridică din umeri și se descalță, apoi deschide televizorul. Emilia se retrage în bucătărie, întorcând pe toate părțile vorbele lui Frances. Se gândește la conversația cu Louise de la ultima lor ieșire la restaurant. Oare Louise i-a menționat atunci pe Elliot sau pe Trevor? Da, da, a făcut-o. Își dă seama că a părut mereu interesată de el. Crezuse că era din cauza fostei lui profesii, dar e oare posibil ca acesta să nu fie singurul motiv?

Se luptă cu valul de greață care amenință s-o copleșească. Louise o luase în vizor. Nu doar ca să-i scrie povestea – îl transferase pe Toby înainte de asta și înainte să afle că ucigașul cu călugărița lovise iar –, ci din alt motiv.

„Vai, Doamne!" Un gând oribil o frapează.

Îi strigă lui Wilfie că se duce în birou și urcă în fugă treptele până la mansardă. Aprinde repede

computerul și deschide *Ultimul ei capitol*. Derulează până la părțile cu Daisy și Ash, căutând indicii fără să se lase influențată de presupunerile anterioare. Lucruri pe care nici nu le conștientiza când a scris acele fragmente. Universitatea din Exeter. Acolo se cunoscuseră Ash și Daisy. Elliot a absolvit universitatea din Exeter.

Și un gât gros și un păr nisipiu cu două vârtejuri. Aduce a Trevor? Nu e sigură, socrul ei chelește lent, iar părul lui, cât a mai rămas, e cenușiu, tuns scurt.

Dintr-odată, îi sare în ochi un paragraf. Îl citește tot mai îngrozită.

Au stat de vorbă toată noaptea în camera ei, dezvăluindu-și tot mai mult din povestea vieții în timp ce dădeau pe gât bere ieftină. A fost surprinsă când Ash a menționat o cădere nervoasă și o scurtă internare la psihiatrie în timpul adolescenței.

Se potrivește. Totul se potrivește. Elliot a crescut pe malul mării. A fost la Exeter și a suferit în așa măsură de anxietate, încât n-a mers la școală câteva luni în adolescență.

Sângele îi îngheață în vene.

Adevărul o privea în ochi de atâta timp, dar ea n-a fost în stare să-l vadă.

Elliot este Ash.

„Deci tatăl lui, Trevor, trebuie să fie... ucigașul", abia reușește Emilia să articuleze gândul.

51

O mie de întrebări gonesc prin mintea Emiliei. Oare Elliot știe că el e Ash? N-a zis niciodată că ar fi cunoscut-o pe Louise la universitate, dar pe atunci o chema Daisy. Și totuși trebuie să se fi recunoscut în descrierea din *Ultimul ei capitol*. Nu-i așa? Poate că nu. Emilia încă nu i-a spus că acea parte a romanului e scrisă de Louise. Și totuși comportamentul lui din ultima vreme, iritarea permanentă, întrebările despre felul în care i-a venit

ideea ucigașului cu călugărița, nemulțumirea lui când i-a răspuns că e o coincidență... Asta pentru că știa. *Știa deja*. Poate că nu se prinsese că acea Daisy din carte, pe care o cunoscuse la universitate, era prietena ei, Louise. La urma urmei, nu se întâlniseră niciodată.

Se gândește la ziua în care a dispărut Jasmine, când a sunat-o pe Louise. Ea nu contenea s-o întrebe cine mai e acasă. Oare încerca să evite o întâlnire cu Elliot? Dacă ar fi văzut-o, cu siguranță ar fi recunoscut-o. Iar în seara lansării, când a zărit-o pe Louise pierzând vremea pe afară: de ce a plecat atât de grăbită? Poate pentru că și-a dat seama că Elliot era acolo? Poate presupusese că o să stea acasă cu Wilf.

Și Trevor? Îi citește fiecare roman, uneori subliniind o inadvertență care i-a scăpat lui Louise. Fără îndoială, a recunoscut povestea dacă el este personajul principal.

Închide computerul. Tremură din toate încheieturile și îi vine să vomite. Oare Trevor a ucis-o pe Louise ca să-i închidă gura când și-a dat seama ce se petrece? Dar de unde a aflat că Daisy era Louise? N-o întâlnise niciodată pe Louise... sau da? Vai, Doamne! Apucă marginea biroului cu ambele mâini și se opintește să se ridice, dar genunchii îi sunt moi. Trebuie să-și revină. Wilfie e la parter, și ea trebuie să plece în zece minute ca s-o ia pe Jasmine.

Practic îmbrățișează peretele în timp ce coboară, întrucât nu se poate bizui pe picioare. Wilfie e acolo unde l-a lăsat, uitându-se la *SpongeBob*. Din când în când izbucnește în râs. Emilia clipește des, încercând să-și oprească lacrimile. Asta o să-l devasteze pe băiat. O să le distrugă familia. Bunicul lui ar putea să fie un criminal în serie, este...

Tresare când aude ușa din față trântindu-se, apoi clinchetul cheilor aruncate în vasul din hol. Elliot intră în bucătărie fredonând o piesă a celor de la Oasis.

– Hei, ce-ai pățit? Se oprește când o vede. Arăți groaznic. E totul în regulă?

E pe cale să-i răspundă, când aude altă voce, la fel de familiară, din spatele lui. Elliot face un pas în lateral ca să-l lase vederii pe Trevor, care stă cu un aer spășit și brațul atârnat într-un bandaj.

– Tata a avut un accident la muncă. M-am dus să-l iau, o să stea la noi câteva zile. E în ordine, nu?

Incapabilă să deschidă gura preț de câteva secunde, se holbează șocată la Trevor.

El își ridică mâna bandajată și inalță o sprânceană stufoasă.

– Am făcut o prostie. Am căzut când fugăream un hoț din magazin.

Pe obraz i se formează o vânătaie. Oare spune adevărul, sau e rezultatul unui atac pe care l-a comis?

Zâmbetul dispare de pe fața lui Trevor.

– Ești bine, Em?

Și Elliot se încruntă la ea.

Cu un efort colosal, se străduiește să se adune. Nu poate lăsa impresia că e ceva în neregulă până nu discută cu soțul ei.

– Da, sigur. Stai cât vrei, Trevor, spune, știind că n-ar putea să-l refuze. Acum trebuie s-o iau pe Jas. Trevor, stai jos. Elliot o să-ți facă un ceai.

Trevor zâmbește ezitant și i se alătură lui Wilfie pe canapea.

Elliot se întoarce spre fierbător, îl pornește și spune cu glas coborât:

– Nu te deranjează, nu? Știu că nu-i un ideal, dar doctorii ziceau ceva de o comoție cerebrală.

– Îl iau pe Wilf cu mine ca să mergem după Jas. Așa îți las timp să... ăăă... îl ajuți pe tatăl tău.

– Nu e nevoie, îi replică el surprins.

– E OK.

Elliot o privește cu ochii mijiți.

– Despre ce-i vorba?

– Nu-i nimic. Wilf! strigă ea.

Fiul ei se ridică fără chef și-și târșâie picioarele până la ușă. Elliot se uită nedumerit cum Emilia îl mână pe băiat spre hol și-l pune să se încalțe.

– Bine. Păi, atunci ne vedem curând. Ai grijă cum conduci.

Jasmine e în mare formă pe drumul spre casă, regalând-o cu istorisiri din timpul meciului de netball și cu povestea celor trei goluri pe care le-a marcat. Miroase a transpirație și deodorant.

Emilia e ușurată când Jasmine pornește radioul – Radio 1 difuzează o melodie *dance* – și închide ochii. Wilfie e în spate, jucându-se cu o mașinuță Lego pe care a înhățat-o în drum spre ieșire. Emilia are nevoie de fiecare dram de energie ca să se poarte normal.

Nu știe ce să facă mai departe. Trebuie să discute cu Elliot, însă o să fie greu acum, că Trevor stă la ei. Ar putea s-o sune pe inspectoarea Murray, dar riscă să provoace sfârșitul căsniciei lor dacă-și dă în vileag socrul fără să vorbească mai întâi cu Elliot.

Intră pe alee apăsată de groază și indecizie, nevrând să intre în casă și să înfrunte realitatea. Deși este ora 18.00, încă e foarte cald. Aude voci și clinchet de pahare din grădina vecinilor, semnalând o seară plăcută de vineri pe timp de vară. A trecut mai mult de o săptămână de când a dat peste cadavrul prietenei sale.

– Cobori, sau ai de gând să stai aici toată noaptea?

Jasmine s-a dat deja jos din mașină. Picioarele netede de adolescentă care ies din fusta-pantalon sunt bronzate, tonifiate. Fiica ei frumoasă, pe care o iubește ca pe lumina ochilor, va sta sub același acoperiș cu un criminal în serie. Întoarce capul și inspiră adânc, încercând să se oțelească.

– Mami? strigă Wilfie, care e deja la ușa din față.

– Vin, spune ea și, cu corpul ca de plumb, coboară din mașină, descuie ușa și-i urmează pe copii înăuntru.

Jasmine își aruncă geanta în hol și fuge la etaj, anunțând că intră la duș. În mod normal Emilia i-ar culege bagajul, ca să nu se enerveze Elliot, dar acum nu are destulă energie. Jasmine are aproape șaisprezece ani, ar trebui s-o facă singură.

Elliot pregătește o salată când intră ea în bucătărie. Wilfie se trântește lângă Trevor în fața televizorului; ușile glisante sunt deschise, lăsând să pătrundă un vânticel binevenit.

– Ce se petrece? întreabă Elliot încet când rămân singuri în partea dedicată bucătăriei. S-a întâmplat ceva?

– Da, s-a întâmplat ceva, tu-i mama mă-sii, izbucnește ea în șoaptă. Cred că înnebunesc dacă nu vorbim.

Îngrijorarea lui e tangibilă. Emilia nu se exprimă niciodată așa. Aruncând o privire spre canapeaua unde stau Trevor și Wilfie, ea murmură:

– E vorba de tatăl tău.

Trebuie să repete când Elliot vine mai aproape, cu mâna pâlnie la ureche.

– Ce-i cu el? o întreabă la fel de încet.

– Putem să mergem în camera cealaltă?

Elliot se întoarce spre Trevor și Wilfie, dar cei doi nu-i bagă în seamă, râzând de cine știe ce glumă de la televizor. O urmează pe Emilia în camera din față.

– Ce se petrece? întreabă, de îndată ce ea închide ușa.

Of, Doamne, de unde să înceapă? Nu poate să spună pur și simplu că, în opinia ei, tatăl lui e un ucigaș.

– Stai jos, îl îndeamnă, iar el se lasă într-un fotoliu, părând nedumerit. Ea se cocoață pe canapeaua de vizavi. Nici ultima oară n-am fost complet sinceră cu tine, îi mărturisește.

Lui Elliot îi cade fața.

– Ce vrei să zici?

– Povestea lui Daisy și a lui Ash din cartea mea. Și asta e tot de la Louise. Îi spune cum i-a dat Louise „povestirea". Când a fost aici, inspectoarea Murray

mi-a zis că e adevărată. Că Daisy e numele real al lui Louise. Și că... Înghite în sec și, fără să-l privească în ochi, continuă: Și că e despre trecutul real al lui Louise și despre uciderea mamei ei.

– Glumești? îngaimă el în timp ce mii de emoții îi săgetează fața.

Ea își reține cu greu lacrimile.

– Ai impresia că glumesc? E un dezastru. Și habar n-aveam că totul e adevărat. Louise mi-a spus că inventase toată povestea și că o puteam folosi, pentru că ea n-avea timp să scrie un roman.

– Dar de ce să facă așa ceva?

– Cred că din dorința de a comunica lumii întregi identitatea celui pe care-l suspecta că i-a ucis mama.

– Deci pe ucigașul mamei ei îl cheamă Donald? întreabă Elliot confuz.

– Nu. Cred că acela e un nume inventat. La fel ca Ash. Îi relatează conversația purtată cu Frances la școală, apoi încheie: Louise m-a luat în vizor pentru un motiv anume, și acum mă întreb care e acesta. Poate că tu ești Ash? Și e posibil ca tatăl tău să fie Mâzgălitorul?

Se holbează la ea cu gura căscată.

– Tu... crezi că tata e criminalul în serie?

– Nu știu ce să cred. Emilia se ridică și începe să umble de colo-colo prin cameră. Mirosul lui Lloyd se simte încă. N-am vorbit prea mult despre studențiile noastre, dar știu că ai fost la Exeter.

– Da. La Engleză.

– Ai avut o relație cu Louise? Sau ar trebui să-i spun Daisy, așa cum era cunoscută pe atunci?

– Păi... Se încruntă. Nu știu. Adică, am avut câteva iubite la universitate. Nimic serios. Dar nu țin minte să fi ieșit cu o fată pe nume Daisy. Nu mă... nu m-am recunoscut în povestea ta, dacă acolo bați. Acum, că a zis că sunt unele asemănări, presupun că... Da, am crescut la malul mării și am trecut printr-o etapă goth, dar n-am adus acasă nici o iubită cât am fost student. De fapt, am plecat de Crăciunul anului 2005. Am absolvit în vara aceea.

Nu cred că sunt Ash și sunt sută la sută sigur că tata nu e nenorocitul de ucigaș cu călugărița. Doamne sfinte, Emilia, nu pot să cred!

Emilia își ia telefonul din geantă și deschide articolul despre Louise. Conține o fotografie de-a ei, deși veche de câțiva ani. Indiferent ce s-a întâmplat, tot o doare sufletul că prietena ei e moartă. I-o pune lui Elliot sub nas.

– O recunoști? Îmi dau seama că nu v-ați întâlnit niciodată. Mereu părea să refuze să vină aici, să te cunoască – pe tine sau pe Trevor. Ăsta e motivul? Pentru că știa că o s-o recunoști?

El ia telefonul și studiază fotografia. Apoi ridică privirea spre ea, cu ochii negri ocupându-i parcă jumătate din față.

– Îți spun cu toată sinceritatea că n-o recunosc.

Emiliei i-a fost întotdeauna greu să-i citească gândurile. Oare ar minți-o?

– Aici scrie că avea treizeci și cinci de ani. Eu am aproape treizeci și nouă, sunt cu trei ani mai mare, spune el.

Ea îi smulge telefonul din mână.

– Da, Elliot, știu câți ani ai. Nu toată lumea merge la facultate la optsprezece ani.

– Dar eu așa am făcut! exclamă el ridicându-se. E absurd. Nu te-aș minți, în ciuda tuturor minciunilor pe care mi le-ai îndrugat tu. Dacă aș crede că sunt acest Ash, ți-aș spune. De ce-aș minți?

– Ca să-ți protejezi tatăl.

Elliot râde fără veselie.

– Da, sigur, de ce nu? Mi-aș proteja tatăl, ucigașul în serie. Clatină din cap, parcă nevenindu-i să creadă. Dacă aș crede că tata e autorul acestor crime, nu l-aș lăsa să se apropie de tine și de copii. Sper că știi asta. Se apropie de ea cu mâna întinsă, ca și când Emilia ar fi un animal periculos și el s-ar teme să nu-l muște. Serios? Știu că ești în căutare de răspunsuri, dar te rog... tata e un uriaș blând. N-ar face rău nici unei muște.

52

Emilia se foiește toată noaptea în pat, gândindu-se la Trevor și Louise. Nu știe dacă să-și creadă soțul. Poate că Louise arăta altfel în studenție. La urma urmei, au trecut douăzeci de ani de atunci. Îl crede când spune că nu și-ar proteja tatăl dacă l-ar bănui de crimă – dar problema e că s-ar putea să nu știe. Cine vrea să creadă că persoana pe care o iubește e capabilă de asemenea fapte odioase?

Nu pentru prima oară, își dorește să se poată sfătui cu Louise.

Trebuie să discute cu inspectoarea Murray. Are senzația că-și trădează soțul, dar simte nevoia să-și comunice suspiciunile unei persoane cu autoritate. Ar putea să-l verifice pe Trevor. Să afle dacă Louise a depus vreodată plângere împotriva lui. Cu siguranță astfel de lucruri rămân în arhive. Louise i-a spus lui Frances că-l cunoștea pe Trevor. De unde?

– Dau un bănuț ca să-mi zici la ce te gândești, spune Trevor, smulgând-o din meditație.

Emilia ridică ochii din castronul cu musli. Toată familia e la masă, privind-o lung: probabil că purtau o conversație în timp ce ea era în lumea ei. Observă că Elliot îi aruncă o privire de avertisment din partea cealaltă a mesei.

– A, doar la niște elemente din intriga noii mele cărți, spune într-un târziu.

Trevor ridică o sprânceană.

– Interesant. Ne poți dezvălui subiectul? Mi-a părut rău când am citit despre moartea Mirandei Moody în *Ultimul ei capitol*.

Se uită la el: expresia lui e indescifrabilă. De ce a menționat moartea Mirandei? O fi un soi de amenințare voalată? Bănuiește că Emilia a descoperit cine e?

Cerealele se transformă în rumeguș în gura ei.

– Hm, deocamdată nu, spune ducându-și castronul la chiuvetă.

Jasmine ridică privirea din telefon. E încă în pijama, nepieptănată.

– Tocmai am primit un mesaj de la tata, anunță. Zice că vine în dimineața asta.

Elliot se întunecă la față, dar nu spune nimic. La naiba, Emilia a uitat că i-a spus lui Jonas că poate veni.

– N-ar trebui să te uiți în telefon la masă, mormăie el în schimb.

Jasmine nu-l bagă în seamă.

– De ce vine? o întreabă pe Emilia. N-o face niciodată. De ce nu mă duc la ei weekendul ăsta?

– Îl sun pe Jonas, spune ea, ușurată să aibă un pretext ca să iasă din bucătărie.

Are senzația că nu poate respira atunci când e în preajma lui Trevor, de parcă acesta ar absorbi tot oxigenul din încăpere.

Se duce în sala de joacă, un spațiu intim situat în spatele casei unde se află o consolă PlayStation și rafturi cu cărți de copii și seturi Lego. Lui Elliot nu-i place să vadă desene și magneți pe frigider, așa că expune aici operele lui Wilfie, pe mici cârlige legate cu sfoară de bagheta care unește peretele cu tavanul. Emiliei îi place atmosfera asta de sală de clasă. La fel ca ea, copiii au nevoie de un loc unde să facă dezordine.

Formează numărul lui Jonas. Când răspunde, pare să vorbească de pe dispozitivul hands-free din mașină.

– Sunt pe drum, spune el fără preambul, dându-i de înțeles că e încă supărat.

– Îmi pare rău, bâiguie Emilia. Despre Kristin. M-am înșelat. Nu era ea.

– Știu, răspunde Jonas, dând totuși senzația că i s-a luat o greutate de pe inimă.

– O să-mi cer scuze de la ea mâine-seară, când vin s-o iau pe Jas.

– Adică poate să stea la noi în weekendul ăsta?

– Dacă n-aveți nimic împotrivă.

– Ce idee! Întotdeauna ne bucurăm să petrecem weekendul cu ea, o știi foarte bine. Zi-i să se pregătească, ajung în zece minute, spune el înainte să închidă.

Emilia se duce în bucătărie s-o anunțe pe Jasmine, iar fiica ei fuge la etaj să-și strângă lucrurile. Wilfie dezbate cu Elliot avantajele și dezavantajele adoptării unui câine.

– Nu vrei pentru că te gândești că face mizerie, se tânguie puștiul.

– Nu-i vorba de asta. E mult de muncă, atâta tot.

Cu buza tremurând, Wilfie își împinge scaunul în spate.

– Nu-i cinstit. Toți prietenii mei au animale de companie. Noi n-avem nici măcar un hamster.

– Ar trebui să-i iei un animăluț lui Wilfie, băiete, intervine Trevor.

– Da, sigur. Mersi, tată. Ca și cum am fi fost înconjurați de animăluțe când eram mic.

– Numai pentru că mama ta era alergică. Le face bine copiilor să crească în tovărășia animalelor.

Emilia simte o crampă.

– Wilf, du-te să te îmbraci, ordonă din hol, iar fiul trece în fugă pe lângă ea cu o expresie furioasă.

– În regulă, spune Trevor terminându-și cafeaua și ridicându-se. Azi o să mă duc acasă. Nu vreau să vă mai încurc.

Pare obosit. Elliot se ridică și el și-i duce bolul și ceașca la mașina de spălat vase.

– Nu încurci pe nimeni, nu-i așa, Em?

– Nu, sigur că nu.

Minciuna îi rămâne în gât. Oare asta a fost ultima față pe care a văzut-o Louise înainte să fie ucisă? Gândul o îngrețoșează.

Elliot se agită pe lângă tatăl lui. Îi aranjează pernele de la spate, deschide ușile ca să lase soarele să pătrundă înăuntru și dă televizorul la un meci de fotbal, apoi o ia de braț și o conduce în hol.

– Trebuie să încetezi. Tata e în vârstă.

– Are șaizeci și doi de ani și e într-o formă mai bună decât mine.

– Nu e un criminal, șuieră el. Cum poți să crezi așa ceva?

– Nu știu ce să cred.

Îi întrerupe soneria de la intrare. Aplicația interfonului le dă de știre că e Jonas. Elliot clatină din cap a enervare și se întoarce în bucătărie, închizând ușa după el. Jasmine coboară în fugă pe trepte, îmbrăcată în obișnuiții ei blugi lălâi, cu părul strâns într-o coadă de cal îngrijită. Emilia se bucură că o poate scoate din casă pe durata weekendului, departe de Trevor.

– Ți-ai luat tot?

– Da, spune ea punându-și căștile pe după gât și rucsacul în spinare.

– Perfect.

Emilia deschide ușa spre verandă. Îi ia ceva timp să descuie ușa grea din față; nu pentru prima oară, îi trece prin minte că a fost teribil de naivă să le lase descuiate, și totuși simte nostalgie pentru viața pe care o ducea înainte să înceapă toată nebunia. Acum își suspectează toți cunoscuții.

Jonas stă pe treapta de sus, cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurți. Emilia aruncă o privire în spate, ca să se asigure că Jasmine n-o aude, dar fata se duce spre bucătărie, probabil ca să-și ia rămas-bun de la Elliot și Trevor. Se întoarce spre Jonas.

– Îmi pare rău pentru faza cu Kristin, țin s-o spun din nou.

El o studiază cu ochii mijiți.

– Ai slăbit mult, Em. Știu prin ce-ai trecut, așa că înțeleg. Și Kristin nu s-a dovedit cea mai bună prietenă, știu și asta, dar n-ar face niciodată așa ceva.

– Știu, murmură ea.

Pe fruntea lui apar riduri de îngrijorare.

– E totul în regulă? Ai descoperit cine e făptașul?

– A fost Louise. Am aflat după ce a murit. E o poveste lungă, o să ţi-o spun cândva.

– Detectiva, prietena ta? La naiba!

– Ştiu. Eu...

În momentul acela, Jasmine apare la uşă.

– Bună, tati. Ne vedem mâine, mami, spune aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Fiica ei adolescentă e deja mai înaltă decât ea. Emilia o strânge în braţe cu patimă.

– Te iubesc, îi murmură în păr.

– Și eu te iubesc.

Jonas îi adresează un zâmbet preocupat. Emilia își privește fiica și pe fostul soţ îndreptându-se spre BMW-ul lui, parcat în spatele mașinii ei pe alee. În acea clipă își dorește să-l ia pe Wilfie și să meargă cu ei.

Wilfie își petrece noaptea la prietenul lui, Ben, în orășelul St. Margaret din apropiere, și Emilia se bucură să-i lase acasă pe Elliot și Trevor când îl duce cu mașina. Wilfie s-a înviorat după disputa despre animalele de companie și așteaptă cu entuziasm să se joace cu prietenul lui și cu cei doi căţei flocoși ai acestuia. După ce-l debarcă și stă puţin de vorbă cu mama lui Ben, promiţând că-l va recupera mâine la 14.00, Emilia se întoarce în mașină și conduce spre Marble Hill Park.

Gândul că ambii copii sunt în siguranţă, departe de casă, o liniștește. Încă nu știe dacă să-l creadă pe Elliot când spune că nu e Ash. Vrea să-l creadă. Așa cum vrea să creadă că Trevor e nevinovat.

Însă nu poate gândi limpede. Suspiciunile și paranoia îi blochează creierul. Se plimbă prin grădinile din jurul Marble Hill House, întorcând situaţia pe toate părţile. Ce-ar trebui să facă?

Decide s-o sune pe Ottilie.

– Hei, bună! Ești bine?

– Ești tot la Londra, sau ai zburat pe undeva?

Prietena ei chicotește.

– În gura ta, viaţa mea pare mult mai spectaculoasă decât e. Nu mă duc decât în

Germania, din când în când, să-l văd pe tata. Oricum, sunt la Londra. Totul e OK?

– Nu chiar, spune Emilia cu un oftat. Am o grămadă de lucruri să-ți povestesc. Am aflat atâtea... Doamne... Putem să ne vedem?

– Nu pot azi. Ce zici de mâine?

– Perfect. Hai să ieșim la prânz.

– Te superi dacă te rog să vii pe la mine? Weekendul ăsta trebuie să am grijă de pisica unor prieteni plecați în vacanță, și e cam agitată.

– Nici o problemă. Aduc ceva de ronțăit.

– Splendid. Abia aștept să-mi povestești totul.

Ottilie îi transmite un pupic, apoi închide.

De obicei, Emilia se simte mai liniștită după ce vorbește cu prietena ei, dar acum o rod îndoielile. Trebuie să-i spună inspectoarei Murray ce-a aflat. Chiar dacă se înșală. Nu mai poate amâna nici o secundă, trebuie să-și descarce conștiința. Se oprește să-i formeze numărul, cu degete tremurătoare, apoi așteaptă. Polițista răspunde aproape imediat:

– Da?

– Sunt Emilia Ward. Eu...

– Ah, Emilia. Mă bucur că ai sunat. După zgomot, parcă ai fi în largul mării. Tocmai voiam să te sun eu. Am primit un apel de la un coleg de la Met. Se pare că a apărut un martor în legătură cu moartea lui Louise Greene.

Bătăile inimii i se întețesc.

– Aha, face.

Se oprește la umbra unui copac și se sprijină de trunchi închizând ochii. Oare cineva l-a văzut pe Trevor?

– Cineva a fost zărit fugind pe bicicletă cam la ora când a fost ucisă Louise.

– Un bărbat?

– Martorul crede că da. Purta un hanorac cu glugă și un trening negru. Iar colegii mei au găsit o bicicletă abandonată pe terenul din spatele apartamentului lui Louise. O bicicletă verde strălucitor. Acum verifică numărul de serie.

O bicicletă verde strălucitor. A lui Elliot.

– Cred că bicicleta îi aparține soțului meu, începe Emilia.

Apoi îi povestește totul de-a fir a păr inspectoarei Murray.

53

Emilia îmi explică la telefon tot ce-a reușit să afle în ultimele zile. Stau pe zidul din fața unui bloc de garsoniere uitându-mă la copiii care dau la vâsle, în pantaloni scurți sau în costume de baie, încercând să se distreze cât mai bine în weekendul ăsta prelungit, fără să aibă idee de ororile petrecute la câteva străzi distanță. Încep să mă ard pe umeri, dar stau nemișcată s-o ascult pe Emilia. Vorbește repede, fără să-și tragă sufletul, dar în glasul ei a apărut o inflexiune nouă, aceea a emoției. Cuvintele îi ies anevoie când se referă la socrul ei; abia dacă-mi pot imagina trădarea pe care o simte.

– Louise m-a vizat anume. A descoperit cu cine sunt măritată, cine e socrul meu... dar nu pricep un lucru: dacă era convinsă că Trevor e bărbatul pe care l-a căutat atâția ani, de ce nu s-a dus la poliție? Oare... Emilia își drege glasul. Știți cumva dacă a depus vreo plângere la adresa lui Trevor? De asta a plecat el din poliție?

– O să verific, dar presupun că n-avea probe, așa că nu se putea duce la poliție. De ce v-a dat povestirea în momentul acela și nu în altul? întreb, dându-mi seama că Louise ar fi putut s-o facă oricând; de ce să aștepte aproape doi ani de când a cunoscut-o pe Emilia?

– Deoarece a descoperit că se comisese o nouă crimă după o pauză de șaisprezece ani și voia ca adevărul să fie scos la iveală, cel puțin așa cred. Pe deasupra, atunci am intrat în pană de inspirație. Poate s-a gândit că dacă scriu despre asta, Trevor o să presupună că Louise m-a pus la curent și o să facă o greșeală...

– Dar așa v-ar fi expus pericolului.

Emilia oftează, vocea îi șovăie.

– Cred că era atât de pornită să se răzbune, încât nu-l păsa pe cine rănește. Adică... mi-a făcut toate chestiile acelea. Mi-a distrus viața luni de-a rândul, după care m-a ascultat compătimitoare în timp ce mă plângeam... Elliot spune că nu e Ash. Și vreau să-l cred, dar...

Mă încrunt și-mi ridic ochelarii de soare pe vârful capului.

– Nu trageți concluzii pripite. Lăsați munca polițienească în seama mea. Dar vă mulțumesc că m-ați informat. O să-l verific pe socrul dumneavoastră. Revin de îndată ce am vești.

Închid, îmi aprind o țigară și trag fumul în piept. Imediat ce ajung la secție, o să văd ce-i cu Trevor Rathbone, dar deocamdată am treabă.

Sar jos de pe zid, simțindu-mă ca la o sută de ani, și mă îndrept spre blocul de garsoniere, unde mă așteaptă o nouă victimă a ucigașului cu călugărița.

54

Emilia încă se gândește la conversația cu inspectoarea Murray când intră pe alee. Simte că i s-a luat o povară de pe umeri. I-a predat altcuiva ștafeta, și cursa poate să continue. Știe că Elliot o să fie furios pe ea, dar n-avea de ales.

Stinge motorul și rămâne în mașină, cu inima grea, adunându-și toate puterile ca să intre în casă și să-l vadă pe Trevor. Își amintește avertismentul inspectoarei Murray în legătură cu concluziile pripite.

Înghite, simțind cum acidul îi arde cerul gurii. „Poți s-o faci", își spune când iese din mașină și se îndreaptă spre casă. Aude voci din bucătărie. Ușa e deschisă: un bărbat vorbește cu Elliot și Trevor lângă insulă. Îl recunoaște vag, iar când el se prezintă drept agentul principal Shawn Watkins, își aduce aminte de unde. L-a întâlnit în noaptea când a dat peste cadavrul lui Louise.

– Am venit să discut cu soțul dumneavoastră despre o bicicletă, spune el.

Emilia se întoarce spre Elliot, însă acesta rămâne tăcut. Continuă să-l privească fix pe detectiv, care repetă ce i-a spus ei inspectoarea Murray la telefon cu jumătate de oră în urmă.

– Am verificat numărul de serie. E înregistrată pe numele soțului dumneavoastră, doamnă Rathbone.

Își dă seama, din expresiile lui Trevor și Elliot, că tocmai au fost informați înainte ca ea să-i întrerupă. Agentul principal Watkins ține ceva în mână. Face un pas înainte și-i dă obiectul soțului ei. E fotografia unei biciclete de un verde strălucitor. Arată ca a lui Elliot.

– Este bicicleta dumneavoastră, domnule Rathbone?

Elliot își drege glasul.

– Păi, da. Așa se pare. Culoarea e aceeași. Dar... Ochii i se abat spre Emilia pentru prima oară de când a venit. Dar a fost furată. Acum o săptămână, nu-i așa, Em? Avem dovezi. Înregistrarea e în aplicație.

Emilia își scoate telefonul. Are senzația că degetele îi sunt prea groase când caută aplicația. Selectează noaptea în care a fost furată bicicleta, amintindu-și cum au crezut că hoțul era Louise. A fost cu o noapte înainte de moartea prietenei sale.

– Iată, spune întinzând mobilul. Se vede clar că o persoană fuge cu ea.

Watkins aruncă o privire la ecran.

– Rezoluția e foarte slabă. Se uită apoi la Elliot: De ce n-ați depus plângere?

– Eu i-am zis să n-o facă, spune Emilia recuperându-și telefonul de la detectiv. Pentru că am recunoscut marca fesului și m-am gândit că era Louise.

– Agenta Green? De ce ar fi făcut așa ceva?

– Nu știu, răspunde Emilia dând din umeri.

Watkins are un aer sumbru. O rază de soare face să-i lucească o latură a capului chel.

– Un martor crede că a văzut un bărbat pe o bicicletă corespunzând acestei descrieri în jurul orei

când a fost ucisă agenta Greene. Bicicleta a fost găsită abandonată nu departe de locuința ei. V-ar deranja să veniți până la secție să răspundeți la câteva întrebări, domnule Rathbone?

Pe socrul ei ar trebui să-l aresteze, nu pe el. Poate că Trevor a luat bicicleta.

– Tocmai v-am explicat că bicicleta a fost furată, intervine Emilia. Puteți să vedeți cu ochii dumneavoastră pe înregistrare! Dacă Louise a luat-o, a dus-o acasă la ea, iar ucigașul a folosit-o ca să fugă. Nu înțeleg de ce trebuie să-l luați la secție pe soțul meu.

– E în regulă, spune Elliot, spre uimirea ei. Îl însoțesc cu plăcere pe domnul detectiv. N-am nimic de ascuns.

– De acord. Cel mai bine e să cooperezi, băiete, îl aprobă Trevor.

Dă din cap încurajator și-l bate pe umăr. S-ar zice că-i mulțumește pentru o masă delicioasă, nu că fiul lui e pe punctul de a fi arestat.

Elliot o sărută pe obraz în treacăt.

– Ne vedem mai târziu. Nu-ți face griji, e doar o chestie de procedură.

Incapabilă să vorbească, îl privește cum iese din încăpere urmat de Watkins, lăsând-o singură în bucătărie – și în casă – cu Trevor.

55

Câteva clipe se uită unul la altul, fără cuvinte.

– Emilia..., începe Trevor înaintând spre ea, cu brațul rănit în bandaj.

Ea se retrage încet spre ușă. Dacă o amenință în vreun fel, o să-i lovească brațul, se îmbărbătează. Sau o să-i tragă un șut în vintre. O să...

– Emilia? Ești bine? Pari înspăimântată. Nu-ți face griji pentru Elliot. N-o să aibă probleme. Din moment ce puteți dovedi că bicicleta a fost furată, înseamnă că oricine ar fi putut-o folosi ca să fugă de la locul crimei.

Ea nu înțelege nimic. De ce i-a cerut detectivul lui Elliot să meargă la secție, de vreme ce explicase deja că bicicleta îi fusese furată? Oare bărbatul care a fugit din imobilul lui Louise semăna cu el? Oare ar fi ucis ca să-și protejeze tatăl, chiar dacă minte susținând că nu e Ash? Întrebările i se învârt prin minte.

– Poate că tu ai furat-o, izbucnește. Ai cheia. Știi cum să dezactivezi alarma.

Se retrage în hol. Nu departe de ușa din față.

El se oprește, cu fruntea încrețită de nedumerire.

– Despre ce vorbești?

De acum, Emilia e lângă ușile de sticlă. Elliot le-a lăsat deschise, așa că iese cu spatele pe verandă. Trevor mai face un pas spre ea.

– Știu totul. Mi-ai citit cartea. Deci știi și tu.

Pipăie frenetic clanța, simțindu-se ușurată când degetele ei ating alama rece. Apasă și aproape cade pe trepte în alee. Se simte mai protejată afară. O să țipe dacă Trevor încearcă s-o atace. Madge și Phil, vecinii de alături, o s-o audă.

Însă Trevor se holbează la ea derutat.

– Ce vrei să spui?

– Cartea! Totul e adevărat. Criminalul în serie. Ce s-a întâmplat cu Daisy și Ash. Louise a fost. Totul a fost opera ei. Ai omorât-o pe Louise ca s-o împiedici să vorbească?

El arată ca și când ar fi primit un pumn în plex. Deschide gura să răspundă, însă Emilia nu-l lasă:

– Să nu negi, Trevor. Toate se potrivesc.

Trevor clatină din cap.

– Ce te-a apucat? În ochii lui plutește dezamăgirea. Știu că ai trecut prin multe, dar picătura asta umple paharul, serios. Ar fi cazul să plec.

Îl privește stăruitor, încercând să-i citească gândurile. E însă la fel de impenetrabil ca nenorocitul ei de soț.

– O să-l rog pe Elliot să-mi aducă restul lucrurilor. Iau autobuzul.

Trevor coboară pe alee, iar Emilia se dă deoparte din calea lui. Clatină iarăși din cap și mormăie ceva pentru sine, apoi iese cu pași mari în stradă, dispărând în scurt timp după colț.

În bucătărie se simte încă mirosul țigărilor lui Trevor, care îi stăruie pe haine, deși Elliot nu-i dă voie să fumeze în casă. Emilia se prăbușește la masa din bucătărie. Are senzația că lumea ei a suferit o implozie. De parcă n-ar fi fost destul de rău când a trădat-o Jonas cu atâția ani în urmă – atunci crezuse că n-o să-și mai revină niciodată. Apoi a semnat contractul pentru prima carte și a început să scrie despre Miranda Moody, și, pe măsură ce eroina ei a devenit mai puternică, s-a întărit și ea. Și apoi l-a cunoscut pe Elliot și l-a născut pe Wilfie și s-a simțit împlinită. Acum, în lumea ei a fost aruncată o grenadă pentru a doua oară, și nu știe dacă poate îndura consecințele, care sunt mult mai grave decât prima dată. Cum o să le explice totul lui Jasmine și Wilfie?

În bucătărie e foarte cald, lumina soarelui se revarsă prin sticla ușilor glisante, și simte transpirația la nivelul șalelor. Vrea să plângă, să țipe. Are senzația că e în toiul unui coșmar și nu știe ce să facă. Nu vrea să-și implice părinții. Louise e moartă. Pe Jonas și Kristin i-a chinuit destul. Singura persoană care i-a mai rămas e Ottilie. Știe că se văd mâine, dar nu mai are răbdare. Trebuie să vorbească acum cu ea.

Ottilie răspunde imediat.

– Hei, Mils!

Emilia îi spune totul dintr-o suflare. Absolut tot. Bănuielile ei că Trevor e Mâzgălitorul și că Elliot e Ash, faptul că bicicleta lui a fost găsită la locul crimei. Totul.

Reacția lui Ottilie e o tăcere șocată.

– Oh, Mils, îngaimă în cele din urmă. Ești sigură? Nu-mi pot închipui că Trev ar fi un criminal în serie. E pur și simplu... odios. Nu poți să acuzi oamenii așa, din senin, bazându-te pe ceva ce-a

scris Louise. Și Elliot ți-a zis că el nu e Ash. Nu-l crezi?

– Nu știu ce să cred, se răstește Emilia. Mă tot gândesc, și nu-mi vine nici o altă explicație.

– Unde-s copiii? Vrei să vin pe la tine? Of, la naiba, am uitat de pisică.

Emilia îi spune că Jasmine și Wilfie își petrec noaptea în altă parte.

– Atunci vino tu! Ai nevoie de o pauză, de o schimbare de peisaj. Poți să dormi aici. O să stăm de vorbă până o scoatem la capăt.

– Bine, răspunde Emilia trăgându-și nasul. Vin. Ne vedem cam într-o oră.

Urcă în dormitor gândindu-se la Elliot, închipuindu-și-l într-o sală urâtă de interogatoriu, răspunzând iar și iar la întrebări.

Își aruncă pijamaua și lenjeria într-o geantă, dar nu găsește nici o pereche de șosete. În apartamentul lui Ottilie e mereu frig, chiar și vara. Caută niște șosete de-ale lui Elliot, și găsește o pereche gri, cam grosolană, în noptiera lui. E pe cale să închidă sertarul, când un obiect familiar îi atrage atenția. E un fes împins adânc, printre șosete. Îl scoate. Nu și-a văzut niciodată soțul purtând un fes. Nu e genul. Spune că are prea mult păr, așa că fesul l-ar face să arate bizar. Își amintește că au râs odată de asta la Harrods, puțin după ce s-au cunoscut, când probau diverse acoperăminte de cap. Fusese foarte amuzant să-l vadă încercând să-și tragă căciula peste părul vâlvoi.

Ceea ce o frapează însă este emblema din frunte. E aceeași firmă scandinavă ca la fesul hoțului care a furat bicicleta lui Elliot.

56

Încă o victimă. O femeie pe nume Suzanne Chambers, în vârstă de patruzeci și cinci de ani, care s-a mutat la Plymouth cu numai un an în urmă. Asta înseamnă două în ultimele optsprezece luni, fără s-o

pun la socoteală pe Louise. Pentru că sunt sigură că moartea agentei Greene e ceva cu totul diferit. Nu se potrivește cu restul: Greene n-a fost înjunghiată, și marcajul de pe gleznă a fost desenat, nu scrijelit. Mai e ceva care mă sâcâie, însă nu-mi pot da seama despre ce e vorba.

– Trebuie să-l prindem pe nenorocitul ăsta, mormăie Saunders după-amiază, când ieșim din clădire.

E la numai câteva străzi de cea a lui Lorraine Butterworth. O fi o coincidență?

– Sper că devine mai neglijent, continuă el. Două femei care să stea așa de aproape...

– Și eu sper, zic, aprinzându-mi o țigară în drum spre mașină.

Descui Audiul ca să-l las să intre și rămân afară să-mi termin țigara. Mă gândesc la convorbirea cu Emilia Ward de mai devreme și la teama ei că ucigașul ar fi socru-său. I-am cerut agentei Michelle Doyle să-l verifice pe Trevor, dar încă n-am primit rezultatele. De asemenea, cooperăm îndeaproape cu cei de la Met. Au trimis pe cineva să vadă dacă are alibi pentru astănoapte, când s-a comis ultima crimă.

Sting țigara și mă pregătesc să intru în mașină, când îmi sună telefonul. E un coleg, Matheson.

– Am dat în fine de furnizorul pe care-l căutăm de luni de zile, mă informează încântat. Lee Fairbrother a fost arestat în Franța pentru altceva. Dar l-am convins să coopereze pe tema listei aceleia care ne interesa.

– Cu locurile unde-și vinde mărfurile ilegale?

– Da.

Inclusiv țigări mentolate.

– Perfect. Poți să mi-o trimiți și să-l pui și pe Saunders în copie?

– Sigur, spune el, apoi închide.

Saunders e deja pe locul pasagerului când mă instalez la volan. Îl pun la curent în timp ce-mi prind centura de siguranță.

– Tocmai m-a sunat Matheson. Crede că acest Lee Fairbrother vinde țigări mentolate unui chioșc de ziare din apropierea locuinței lui Butterworth. A făcut o listă

de furnizori, iar dacă tipul de la chioșc e pe ea, poți să te duci și să-l întrebi dacă Butterworth se numără printre clienții lui pentru țigările astea.

Saunders se așază mai drept în scaun.

– Când ne dă lista?

– Ne-o trimite chiar acum prin e-mail.

Îi dau numele chioșcului, iar el își verifică telefonul, apoi își aruncă pumnul în aer în semn de victorie.

– Este!

– Grozav. Te las acolo, spun virând la stânga spre centrul Plymouth-ului. De asemenea, vreau să știu dacă mama agentei Greene, Jennifer Radcliffe, chiar a fost victima ucigașului cu călugărița. În notițele pe care le-am parcurs sunt câteva inadvertențe.

Saunders își lasă jos mobilul.

– Ce fel?

– În casă nu s-a pătruns prin efracție, spre deosebire de celelalte cazuri. Ușa a fost lăsată deschisă. Ea locuia în afara Plymouth-ului, într-un sat, și nu era legată. Mă întreb dacă nu cumva autorul a vrut să lase impresia că e victima ucigașului cu călugărița. Dacă am dreptate, atunci totul se schimbă, îi spun cu un zâmbet larg.

57

Emilia se holbează la fesul din mâinile ei, în timp ce se lasă să cadă pe podea. Își vede cu ochii minții soțul strecurându-se din pat la primele ore ale dimineții, cu părul ascuns sub fes, dezactivând alarma, mergând în vârful picioarelor până la ușa din spate, dând colțul casei și apoi intrând pe ușa din față ca să „fure" bicicleta. Își îngroapă capul între mâini și geme sfâșiată de durere. A vrut atât de mult să creadă, dar cum se poate explica prezența fesului? Și ce înseamnă? Îl vâră în geantă suspinând. Trebuie să se ducă la poliție, dar mai important e să iasă din casă, în caz că el se întoarce.

Se opintește să se ridice de pe jos, își aruncă geanta pe umăr și iese afară. Întreaga ei lume s-a

prăbușit, și nu-și poate împiedica lacrimile să i se scurgă pe față. Se uită înapoi la casa ei frumoasă, perfect simetrică, cu stâlpii impunători de-o parte și de alta a ușii și lucarnele de pe acoperiș care seamănă cu niște ochi. Cât de încântați au fost când le-a prezentat-o agentul imobiliar! „Arată ca o casă desenată de un copil foarte talentat", a zis Elliot privind uluit ferestrele-ghilotină și fațada zugrăvită în alb. Casa ei de vis. Chiar crezuse că are o a doua șansă la fericire, după Jonas, dar s-a vârât în ceva mult, mult mai rău.

Se întoarce și străbate aleea, apoi, cu lacrimi în ochi, iese pe strada principală. Și le șterge în timp ce coboară dealul spre gară. Soarele se îndreaptă spre apus, vârstând cerul în roz și albastru-închis. Simte mirosul de iarbă cosită, de asfalt încins, de grătar. Oamenii își văd de viețile lor, mănâncă în familie, ies în oraș cu prietenii, profită din plin de weekendul prelungit.

Peste patruzeci de minute, Ottilie o îmbrățișează strâns în pragul apartamentului ei. Emilia nu-și amintește nimic de pe drum, nici măcar cum a intrat în liftul de modă veche al clădirii.

– Of, Mils, îi spune Ottilie trăgând-o înăuntru până în camera de zi. Hai să te așezi. Ți-am pregătit un brandy.

Emilia se afundă recunoscătoare în canapeaua mare de catifea. Îi place la nebunie încăperea asta: pereți albastru-cerneală, canapele roz-fanat, o mulțime de fotografii și tablouri cu ramă aurită și carpete persane răspândite pe parchetul din lemn de esență tare.

O pisică alb cu negru, cu boticul roz, miaună de pe covoraș. Văzându-i zgarda cu model de tartan, o amintire îi înflorește într-un colț al minții, dar apoi dispare. Ia paharul cu lichid arămiu din mâna lui Ottilie și-l golește dintr-o sorbitură, delectându-se cu senzația de ardere din gât. Ottilie spune ceva despre pisică, Smudge, și despre cum au rugat-o prietenii să aibă grijă de ea. O așază în poala

acesteia, iar felina se instalează ca la ea acasă, apăsându-și lăbuțele în materialul rochiei ei.

– E un motan superb, murmură lăsându-se pe pernele decorative de catifea și mângâindu-i blănița moale.

Se simte brusc epuizată. Trebuie să-i spună lui Ottilie despre fesul pe care l-a găsit, dar e atât de obosită...

– E fetiță. Ți-am pregătit camera de oaspeți.

Ottilie se agită în jurul ei, îi învelește picioarele cu un pled, atentă să nu deranjeze pisica, acum adormită în poala Emiliei. Nu peste mult timp, simte că și ei i se îngreunează pleoapele.

Când se trezește, Emilia se uită nedumerită în jur. Trebuie să fi ațipit, ceea ce o surprinde, dar acum se simte amețită, cu limba încărcată. Nu-i vine să creadă că a putut să doarmă cu toată adrenalina care-i gonea prin corp. Smudge nu mai e în poala ei, iar Ottilie nu se vede pe nicăieri. E trecut de ora zece. Poate că s-a dus la culcare, deși ar fi mult prea devreme pentru ea. I-a lăsat în colț o veioză care aruncă umbre pe peretele opus, dar altfel în cameră domnește întunericul.

Se ridică. Oboseala i s-a disipat, lăsând loc anxietății. Încă poartă geaca de blugi pe care a înșfăcat-o la ieșirea din casă, și vâră mâna în buzunar după telefon. Are trei apeluri ratate. Unul de la Trevor și două de la inspectoarea Murray. Ambii au lăsat mesaje vocale. Se duce la fereastra panoramică și trage draperiile grele. Luna e sus pe cer, rotundă și strălucitoare. Ascultă mai întâi mesajul de la Trevor, al cărui ton disperat o face să se crispeze.

Unde ești? M-am întors să văd ce faci și să te întreb dacă ai vești de la Elliot, dar nu erai acasă. Sper că ești bine. Te rog să mă suni.

Trece la mesajul lăsat de inspectoarea Murray.

Bună seara, Emilia. Te rog să mă suni când poți, nu contează la ce oră. Oricum, sunt la secție cine știe până când.

Oare e prea târziu s-o sune la zece? Hotărăște s-o facă. Ar putea avea noutăți despre Elliot.

– Emilia? Unde ești? Ești bine? o întreabă; pare să fie la volan.

– Stau la o prietenă în noaptea asta.

Trage la loc draperiile și se așază pe fotoliu. Se pregătește să-i povestească inspectoarei Murray despre Elliot și fes, însă detectiva nu-i lasă timp.

– Ascultă-mă, avem niște elemente noi. Ucigașul cu călugărița a lovit din nou noaptea trecută. Un coleg a făcut verificări, și șeful lui Trevor a confirmat că a avut un accident la muncă ieri. Că Elliot a venit să-l ia. Trevor a stat la voi peste noapte?

– Da.

– Atunci nu poate fi omul nostru.

Răsuflă ușurată. Are senzația că o greutate imensă i-a fost luată de pe piept. Dacă Trevor nu e implicat, înseamnă că Elliot spunea adevărul: nu e Ash. Trebuie să existe altă explicație pentru fes. Poate l-a cumpărat acum mulți ani și nu și-a dat seama că-l are în sertar. E o marcă populară.

– Avem un suspect pe care-l urmărim de peste un an. Un anume Martin Butterworth. I-am menționat numele data trecută.

Emilia își amintește vag.

– Da?

– Oricum, ne-am dus să vorbim cu fiul lui, crezând că ar putea fi acel Ash al lui Louise. Nu e. Dar soția lui, Sharon, ne-a sunat în seara asta. Se pare că a fost colegă la universitate cu Louise, când era cunoscută drept Daisy. E o lume mică.

– Înțeleg...

– Doar că n-a fost la Exeter, ci la Leeds. Se pare că Louise *a fost* la Exeter un semestru, dar a plecat și și-a luat liber restul anului, începându-și studiile la Leeds în anul următor. Din câte își amintește Sharon, Louise i-a spus că a plecat de la Exeter din cauza unei prietenii feminine intense care s-a sfârșit prost. Asta e tot ce știe, dar m-a sunat să mă

informeze, întrebându-se dacă e important. Prin urmare, am discutat cu câteva colege de-ale lui Louise, și am aflat că era bisexuală. Deci mă gândesc că nu căutam unde trebuie. Ash ar putea să fie femeie.

58

Pe Emilia o doare capul și e buimacă.

– E ca și cum am căuta acul în carul de fân, spune. Ar putea fi oricine.

– Da, dar... Inspectoarea ezită, și Emilia se întreabă ce-i ascunde. Unde sunteți acum?

– La prietena mea, Ottilie Bentley-Gordon, în South Kensington.

– Ați spus Bentley-Gordon?

– Da, dar mâine trebuie să mă întorc acasă.

Își acoperă genunchii cu pledul. Nu se poate concentra. Prea multe gânduri și întrebări îi aglomerează creierul, și povestea cu bicicleta lui Elliot rămâne o enigmă. Încă nu s-a dezmeticit din somn, iar durerea din spatele ochilor e chinuitoare.

Încearcă să-și amintească părțile cu Daisy din *Ultimul ei capitol*. În afară de câteva mici modificări, n-a intervenit în textul lui Louise, deoarece i-a plăcut stilul, diferit de al ei. Acum, că se gândește, Louise n-a specificat nici un pronume. Era doar Ash. Dar presupusese mereu că Ash era bărbat.

Inspectoarea Murray continuă:

– De asemenea, iau în calcul posibilitatea ca mama lui Louise să nu fi fost omorâtă de ucigașul cu călugărița, cum credea ea. Poate cineva a vrut să lase această impresie. Până atunci mai omorâse două femei. Era la începutul seriei de crime. Abia atunci și-a dat seama poliția – eu însămi – cu ce fel de individ avea de-a face. Nimeni nu știa despre capul de călugăriță scrijelit pe gleznă. Doar cei care au lucrat la caz în perioada respectivă.

Emilia inspiră adânc.

– Trevor? Era în poliție pe atunci. A fost el? A lucrat la caz?

Poate că nu e ucigașul cu călugărița, dar ar fi putut să aibă o aventură cu mama lui Louise. Poate că a înjunghiat-o, apoi a aranjat totul astfel încât să pară că a fost victima criminalului în serie. În cazul acesta însă, Elliot *este* Ash. Geme exasperată. Pur și simplu se învârte în cerc.

Vocea inspectoarei Murray îi întrerupe reflecțiile.

– Nu. În momentul acela Trevor lucra la Moravuri, la alt caz.

– Așadar, murmură Emilia confuză, ce vreți să spuneți? Credeți că știți cine este?

– Deocamdată analizez toate pistele, dar gândește-te la conversațiile cu Louise. Bănuiesc că e o persoană pe care o cunoști. De ce te-a ales Louise tocmai pe dumneata?

Emilia își pune o mână pe frunte. E fierbinte, de parcă ar avea febră.

– Îmi pare rău, nu pot gândi foarte limpede acum.

– E târziu. Reflectează la ce ți-am spus, vorbim mâine. Noapte bună, Emilia. Încearcă să te odihnești.

Convorbirea se încheie. Emilia oftează, strângându-și mobilul la piept. Se simte încă și mai confuză.

– Cine era?

Ridică privirea. Ottilie stă în ușă. Poartă un chimonou floral lung cu o pijama de mătase crem pe dedesubt, iar părul blond îi flutură în spate. Are în mână o cană pe care o pune lângă Emilia.

– Ciocolată fierbinte. M-am gândit că ai nevoie.

Recunoscătoare, Emilia o cuprinde între palme. Nu e fierbinte, ci doar caldă, și o bea repede. Apoi se uită la fața întrebătoare a lui Ottilie.

– Inspectoarea Murray.

– Ce-a zis?

Ottilie face un pas în spate, postându-se în mijlocul încăperii. Pisica apare deodată în cadru și Ottilie se apleacă s-o culeagă. Zgarda din tartan.

Inima Emiliei încremenește când amintirea îi revine în prim-planul memoriei: poza de pe mobilul lui Louise. I-o vârâse sub nas în seara aceea, la restaurant, când ea îi spusese că ar vrea să-și ia o pisică. Și-o amintește bine, pentru că fusese puțin invidioasă, cunoscând opinia lui Elliot despre animalele de companie. Imaginea i se clarifică în minte: o pisică alb cu negru, cu zgardă din tartan și o bavețică albă. Boticul roz. Hamish. Un băiețel. Și dintr-odată are certitudinea că pisica pe care o ține Ottilie în brațe e a lui Louise.

– De unde ai pisica?

Ottilie o privește surprinsă, iar lumina lunii se reflectă în ochii ei de culoarea mării.

– Poftim?

– Pisica?

– E a prietenilor mei. Ți-am zis.

– Seamănă cu a lui Louise.

Ottilie se încruntă și-și trece părul peste umăr.

– Louise avea o pisică?

– Da. Emilia își pune cana pe masă și se apropie de ea. Un motan. Uitasem. Dar acum, că mă gândesc la asta, nimeni n-a zis că a văzut o pisică în apartamentul ei când a venit poliția sau după aceea.

– Poate a fugit, sugerează Ottilie dând din umeri.

– Pot să văd?

Emilia întinde mâna să ia pisica, dar Ottilie se trage înapoi.

– E agitată în prezența străinilor.

– Cred c-o să descoperi că e motan, Ottilie.

Corpul lui Ottilie devine rigid, dar nu dă drumul felinei. Cum de Emilia n-a văzut ceea ce îi sărea în ochi de atâta vreme? Teoria inspectoarei Murray era corectă. Fată, nu băiat.

– Tu, exclamă. Tu ai fost la universitate în Devon, nu-i așa? Doar un semestru. N-ai zis niciodată de ce ai plecat. Ai avut o cădere nervoasă în timpul școlii. Vai, Doamne, tu ești! A fost oarbă ca să nu vadă până acum. Tu erai! De *tine* voia să se apropie Louise, de aia m-a luat pe mine în vizor.

– Despre ce vorbești?

Acum însă, vocea lui Ottilie are o notă tăioasă.

– Tu ești Ash.

59

– Ce vrei să spui? întreabă Ottilie.

Chipul ei e în umbră, dar Emilia își dă seama după limbajul trupului că știe exact despre ce e vorba.

– Ai cunoscut-o pe Louise la universitate? Numele ei complet era Daisy Louise Greene.

Ottilie lasă pisica să-i alunece din brațe, iar aceasta se furișează afară din cameră.

– Din capitolele cu Daisy din cartea ta? Sună ca o poveste de dragoste. N-am avut niciodată o poveste de dragoste cu o femeie.

– Ar fi putut să fie ceva unilateral. Louise era bisexuală. Poate s-a îndrăgostit de tine, chiar dacă tu o priveai numai ca pe o prietenă.

Ottilie își încrucișează brațele peste cămașa de noapte subțire.

– N-am cunoscut-o pe Louise, sau Daisy, sau oricum o chema. N-am întâlnit-o niciodată.

Dacă știi pe cineva de mult, așa cum o știe Emilia pe prietena ei, îi interpretezi corect fiecare tic, fiecare expresie, fiecare mișcare. Iar acum își dă seama, fără urmă de îndoială, că Ottilie minte.

– Te rog, spune-mi adevărul.

– Pur și simplu nu vrei să crezi că soțul tău e un criminal, așa-i? Despre asta e vorba. Ai prefera să fiu eu.

Emilia face un pas spre Ottilie, care e luminată din spate de plafoniera din hol.

– Avem camere de supraveghere în grădină. Avem înregistrări cu tine furând bicicleta lui Elliot, blufează. Am găsit fesul în sertarul lui Elliot. Se apleacă să-l scoată din geantă și i-l ține în fața ochilor. Capul i se învârte când se mișcă, iar durerea de cap se accentuează. Uite, spune. Ăsta-i modelul

purtat de Louise. Sperai la o inscenare lăsându-mă să cred că ea a furat bicicleta? Și după aceea? Ți-ai schimbat planurile și ai hotărât să-i pui furtul în cârcă lui Elliot?

Aruncă fesul spre Ottilie, care îl prinde cu o mână.

– Nu știu despre ce vorbești. N-am mai văzut niciodată chestia asta.

Se uită la el cu dezgust și-l aruncă pe fotoliul din apropiere.

– Știu că tu ai furat bicicleta lui Elliot. Te-am recunoscut pe înregistrări, minte Emilia.

Dimpotrivă, în momentul respectiv crezuse că era Louise, din cauza fesului.

Ochii lui Ottilie se măresc. Expresia ei îi spune Emiliei tot ce are nevoie să știe.

– Of, Ottilie... de ce?

Se apropie de ea, și pentru a doua oară în ultimele săptămâni Emiliei îi e frică de prietena ei. S-au ghemuit împreună sub pilotă în dormitorul de la cămin când era furtună, s-au consolat reciproc când se simțeau singure, au râs atât de mult la oră, încât Ottilie a făcut pe ea. Ottilie a fost mai mult decât cea mai bună prietenă. I-a fost ca o soră.

– Daisy știa prea multe, spune în cele din urmă. Era o psihopată în toată puterea cuvântului. M-am dus acolo să vorbesc cu ea. Atâta tot. Ca să-i zic că știu că ea a pus la cale tot ce ți s-a întâmplat ție.

– Credea că tatăl tău i-a omorât mama?

Ottilie își mută greutatea de pe un picior desculț pe celălalt, mușcându-și buza. Emilia își dă seama că evaluează cât de sinceră să fie.

– Da. O înșela pe mama mea minunată cu a lui Daisy, iar când mama a aflat asta, a distrus-o. S-a sinucis.

Ochii îi scapără de mânie, iar Emilia se trage instinctiv înapoi.

– Nu... nu mi-ai zis niciodată. Adică, știam că s-a sinucis, dar nu și de ce.

– N-am vrut să zic nimănui. Era prea dureros. Acoperindu-și fața, Ottilie murmură: E așa o mizerie! Așa o nenorocită de mizerie!

Emilia parcă are picioarele înfipte în parchet. E sfâșiată între dorința de a-și alina prietena și instinctul de a fugi ca vântul și ca gândul ca să sune la poliție. Face un pas pe lângă Ottilie, dar aceasta e prea rapidă. Mâna ei țâșnește și o apucă de braț.

– Nu poți să pleci, Mils. O să te duci direct la poliție. O să-ți pui soțul pe primul plan, cum faci întotdeauna. O ține atât de strâns, încât îi provoacă o durere ascuțită. Continuă pe același ton ferm: Întotdeauna ai pus bărbații pe primul plan. Întâi secătura de Jonas, acum Elliot.

– E soțul meu, Ottilie. E un om bun. Tu ești cea care a ucis.

– Stai jos, îi spune Ottilie înclinând capul spre canapea.

Emilia se conformează frecându-și brațul, recunoscătoare că stofa gecii de blugi a amortizat strânsoarea ca de menghină a prietenei sale. Ottilie se așază lângă ea, astfel că lumina lămpii aruncă umbre pe chipul ei frumos. Cu siguranță, Ottilie nu i-ar face rău. Dar a omorât-o pe Louise. Gândul o lovește ca un pumn în stomac.

– De ce-ai făcut-o? întreabă Emilia încet, întoarsă spre ea.

I se pare aproape amuzant că, de afară, par două prietene care stau de vorbă în tihnă.

Cu un calm desăvârșit, Ottilie își aranjează chimonoul peste genunchi. Chiar și în această lumină slabă, Emilia observă că ochii îi sunt roșii pe la margini.

– Nu voiam decât să vorbesc cu ea. Atâta tot. Îmi pare rău că am luat bicicleta lui Elliot. M-am gândit că dacă vezi că bicicleta lipsește, o să dai vina pe Louise, din cauza fesului. Cum am zis, n-aveam de gând s-o omor.

Emilia o privește neîncrezătoare. Totul pare calculat la milimetru. Nu e ca și cum Ottilie ar

locul în vecinătate. Ar fi trebuit să se deplaseze până la casa lor, probabil cu un Uber, în toiul nopții, și să fure bicicleta, știind că dacă purta fes și haine de culoare închisă, putea fi luată drept bărbat. Chiar și drept soțul ei. Dar încuviințează din cap și o îndeamnă să continue.

– Și-a ieșit din fire. A început să-l acuze pe tata. A spus că lovise iar – chiar credea că el e acest ucigaș cu călugărița. E absurd, de parcă tata ar face așa ceva. Nu voiam decât s-o fac să tacă. Am încercat s-o lămuresc. Trebuie să mă crezi, Mils. Se întinde s-o ia de mână, și o lacrimă îi coboară pe obrazul fără nici un rid. Era obsedată, nu tocmai în toate mințile. Orchestrase întreaga poveste... Știa că, de îndată ce-ți citesc cartea, o să știu că e despre mine. Chiar dacă, trebuie s-o spun, a înfrumusețat latura romantică a relației noastre. Pentru mine n-a fost decât o colegă de facultate ca oricare alta. Și apoi, la lansarea ta, am avut impresia c-o văd afară. N-a intrat în librărie, deoarece trebuie să fi știut că o să fiu acolo. Dar am recunoscut-o, deși a încercat să se ascundă. Am vrut să ies să vorbesc cu ea, s-o salut, însă era cu Kristin. Când Kristin s-a întors în librărie, am întrebat-o cu cine fusese și mi-a zis că vorbise cu prietena ta Louise, și m-am gândit că mă înșelasem, dar trebuia să văd cu ochii mei. Așa că am aflat unde stă și am urmărit-o. Nu s-a schimbat aproape deloc. De îndată ce am zărit-o, mi-am dat seama. Era Daisy. Și toate celelalte piese s-au așezat la locul lor.

– De ce nu mi-ai zis ce se petrece când ți-ai dat seama că Louise era Daisy?

– Pentru că... Mușcându-și buza, Ottilie rostește anevoie: Pentru că mă temeam c-o să crezi și tu că tata e un criminal. Și n-am vrut să te implic.

– De ce credea ea că tatăl tău e ucigașul? întreabă Emilia cu blândețe. Pentru că l-a recunoscut atunci când a venit la voi de Crăciun?

– Da. Partea din cartea ta cu vizita lui Daisy la Ash de Crăciun e corectă, cu excepția faptului că

eram doar prietene. Nu știu dacă era îndrăgostită de mine; versiunea ei sună mult mai romantic decât a fost în realitate. În ce mă privea, pur și simplu țineam una la alta. Cu o intensitate deosebită, presupun, pentru un interval de timp atât de scurt. Treceam prin faza Emo, încercam să mă reinventez, știi cum e, și aveam atâtea în comun, încât ne-am atașat pe loc una de cealaltă. Iar de Crăciunul acela, într-adevăr, Daisy m-a vizitat acasă la tata în Devon, și atunci l-a recunoscut. L-a înfruntat, bineînțeles. Tipic pentru Daisy. Iar el a negat. Se recăsătorise, pe a doua soție o chema Stef, și presupun că nu voia să fie pus într-o postură jenantă în fața ei. Oricum, de îndată ce tata mi-a zis ce făcuse, am pus capăt prieteniei noastre și am plecat de la universitate. Și așa cursurile mi se păreau detestabile, și singura prietenă pe care mi-o făcusem acolo era Daisy.

Ceva nu se leagă. Ottilie nu-i spune toată povestea.

– Și n-ai știut nimic despre vendeta lui Louise? Că scria despre tatăl tău? Ai aflat abia când mi-ai citit cartea?

– N-am avut nici o idee. Ucigașul acționase iarăși după ani de zile, iar Daisy – *Louise* – era convinsă că era tatăl meu. Din păcate, asta a coincis cu vizita tatei în Anglia din februarie anul trecut. Dar de atunci e plecat. Tata nu e un criminal.

Emilia l-a întâlnit doar de câteva ori pe tatăl lui Ottilie. Încearcă să și-l imagineze la tinerețe. Era un tip chipeș, cu părul blond-închis, dar nu e sigură dacă avea un vârtej dublu. N-a observat niciodată. Era pur și simplu tatăl celei mai bune prietene a ei. Însă acum nimic din ce știa nu mai e valabil. E oare posibil ca Louise să fi avut dreptate? Oare tatăl lui Ottilie e criminalul în serie? Oare de asta a fost greu de găsit în toți acești ani, pentru că locuia în străinătate? Se pare că a fost un fel de diplomat care a lucrat cândva în poliție – asta fiind perioada în

care s-a cunoscut cu Trevor, probabil –, dar nu are mai multe detalii.

– Daisy credea că dacă toată lumea citește cartea, cineva o să-și dea seama că tata e individul căutat de poliție. Tata, care e ucigașul. Era convinsă până în pânzele albe, dar se înșela. Cum ziceam, când m-am prins ce se întâmplă, m-am dus la ea s-o aduc cu picioarele pe pământ, să-i spun că trebuie să renunțe la această obsesie pentru tata. Să-i cer să nu te mai folosească pe tine ca să ajungă la mine și la tata. Dar lucrurile au scăpat de sub control. N-am vrut s-o omor.

Emilia e copleșită.

– Ottilie...

– O să neg. Dacă le spui polițiștilor, o să neg tot ce ți-am zis până acum.

– Și Elliot? Din cauza ta îl suspectează pe el!

– Îmi pare rău, Mils, sincer. Că-ți vine să crezi sau nu, îmi place de Elliot. Dar m-am gândit că dacă plantez fesul printre lucrurile lui... Pur și simplu am vrut să mut atenția de la mine, atâta tot, spune Ottilie clătinând din cap. La fel și cu bicicleta. Nu mi-am închipuit c-o să-l aresteze... Oricum, o să-i dea drumul. N-au alte probe împotriva lui.

– Spui că nu crezi că tatăl tău e ucigașul cu călugărița. Dar crezi că ar fi putut s-o omoare pe mama lui Louise și să lase impresia că e încă o victimă a criminalului în serie?

– Sigur că nu. Pe atunci, tata era polițist. Comisar. Cu o funcție foarte înaltă. N-ar face asta niciodată. Cred că mama lui Louise a fost omorâtă de criminalul acela în serie. Daisy, care era doar o copiliță, a încurcat lucrurile. Și-a închipuit că bărbatul pe care l-a văzut plecând din casă în acea noapte, adică tata, s-a întors s-o ucidă pe mama ei. A adunat doi și cu doi și i-a dat cinci. Era hotărâtă să-l demaște pe tata. În condițiile în care el n-a făcut nimic rău, în afară de faptul c-a înșelat-o pe mama.

– Și semnul de pe glezna lui Louise?

Ochii lui Ottilie se îngustează.

– După ce mi-am dat seama ce-am făcut, a trebuit să aranjez totul așa încât să pară încă un incident copiat din cărțile tale.

– Dar...

– Fir-ar să fie, mă asculți, Mils?

Emilia se crispează.

Ottilie o ține în continuare de mână, dar acum o strânge mai tare.

– Cum ziceam, eram atât de furioasă pe ea pentru că te implicase într-un asemenea mod. Știam cum ți-ar fi afectat reputația de scriitoare dacă se afla. Practic ai furat povestea altcuiva.

– Dar mi-a dat-o de bunăvoie.

– E moartă, nu? Deci nu poate spune asta nimănui. Toată lumea o să presupună că ai furat-o. I-ai zis deja redactoarei tale? Pun pariu că nu. Mereu ți-a plăcut să-ți vâri capul în nisip, nu-i așa? Ca atunci când ai refuzat să vezi ce ticăloasă era Kristin și cum te manipula. Sau că Jonas e un fustangiu nenorocit. Sau că Daisy te hărțuia.

– Nu e nimic rău în a încerca să vezi partea bună a oamenilor, spune Emilia încet.

Trăsăturile lui Ottilie se îmblânzesc.

– Știu, Mils, scumpa mea. Și te iubesc pentru asta. Oftează, strângându-i în continuare mâna, care a început de acum să asude. Problema e că sunt distrusă de la paisprezece ani. Ottilie vorbește la fel de calm, dar în tonul ei s-a strecurat o notă psihotică. Ții minte când am făcut criza de nervi și am lipsit de la școală jumătate de trimestru?

– Bineînțeles.

Ottilie a plecat să-și petreacă weekendul la casa de vacanță a tatălui ei din Devon și părea să se simtă foarte bine în acea seară de vineri. Era nerăbdătoare să ajungă, pentru că nu-și mai văzuse tatăl de la Crăciun, iar acum era februarie. Nu s-a întors luni și a lipsit tot restul trimestrului. Emilia i-a scris, implorând-o să-i răspundă, dar ea n-a făcut-o niciodată. Singura informație pe care i-au dat-o

profesorii a fost că Ottilie avea probleme de sănătate.

– Îmi aduc aminte. Am fost teribil de îngrijorată.

– Ah, ce drăguț!

Emilia încearcă să nu reacționeze la sarcasmul evident.

Ottilie s-a întors la școală abia după vacanța de Paște, purtându-se ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Când Emilia i-a pus întrebări, a sugerat că era o suferință tardivă după moartea mamei ei, survenită cu un an în urmă, și Emilia a crezut-o. Oare văzuse doar ce voia să vadă?

– Nu ți-am spus niciodată adevărul despre ceea ce mi-a declanșat căderea nervoasă.

Emilia își ține răsuflarea.

– Acela a fost weekendul în care am aflat că tata și-o trăgea cu mama lui Daisy de ani de zile. În timp ce era însurat cu mama mea. Acela a fost weekendul în care le-am găsit scrisorile de dragoste sordide, iar el a recunoscut tot. Asta o împinsese în prăpastie pe mama mea adorată. Râzând cu amărăciune, Ottilie continuă: Mama lui Daisy, această Jennifer, era menajera noastră. Îți vine să crezi? Presupun că în ziua aceea când m-am dus să vorbesc cu Daisy am văzut roșu în fața ochilor, amintindu-mi ce făcuse mama ei. Ea îl acuza pe tata că e un ucigaș când nu e, dar mama ei era. Mama ei a fost răspunzătoare pentru moartea mamei.

– Ottilie, trebuie să mergi la poliție. Să le spui toate aceste lucruri. Dacă stai să te gândești, a fost omor prin imprudență, atât.

În realitate, Emilia nu e atât de sigură. Crede că a existat o premeditare clară. Dintr-un motiv necunoscut, în acea zi în care a furat bicicleta lui Elliot, Ottilie avea un singur lucru în minte, și anume s-o omoare pe Louise. Și pe urmă a încercat să arunce vina în spinarea lui Elliot. Cum a reușit să intre pe verandă în noaptea aceea? Doar ușa era încuiată.

– Ai o cheie? întreabă. De la casa mea?

Ottilie se mulțumește s-o privească lung. O fi făcut o copie când a venit să stea cu ea? Ar fi putut să afle ușor și codul alarmei.

Capul i se învârte, iar în gură are un gust neplăcut. Cu coada ochiului, îl observă pe Hamish venind iarăși în încăpere și frecându-se de piciorul lui Ottilie.

– De ce ai luat motanul lui Louise?

Fără să-i dea drumul la mână, prietena ei se uită la felina care-i dă târcoale.

– N-am putut să las bietul animăluț acolo! Nu sunt un monstru!

Emilia o privește șocată. Cine e persoana asta care poate să omoare o femeie și să salveze un animal în același timp?

– Ottilie, spune cu blândețe, hai să sunăm la poliție. Inspectoarea Murray e foarte binevoitoare. O să...

– Nu! Ottilie începe să plângă în hohote. Nu mă pot duce la închisoare, Mils. Știi asta. N-aș face față.

– Ai putea să beneficiezi de circumstanțe atenuante. Discernământ redus. Toată furia, toate emoțiile acelea adunate de-a lungul timpului! Ai putea să primești ajutor de specialitate.

– Nu cred, răspunde Ottilie strângând-o de mână.

– Te rog. Poți să îndrepți lucrurile. Trebuie doar să spui adevărul.

Emilia dă să se ridice, însă Ottilie o trage atât de tare de mână, încât o obligă să se așeze la loc.

– Știi că te iubesc, Mils. Știi, da? E important.

– Bineînțeles, spune Emilia simțind cum o copleșește anxietatea. Bineînțeles că știu.

– Bine. Strânsoarea lui Ottilie se intensifică, iar una din lacrimile ei fierbinți cade pe mâna Emiliei. Îmi pare rău. N-am vrut niciodată să se ajungă aici. Dar nu te pot lăsa să pleci.

60

Mai avem jumătate de oră până la Londra, când lui Saunders îi sună mobilul. El stă lângă mine, pe locul pasagerului.

– E o veste grozavă, mersi, frate. Da, da, e aici. Îi zic.

Pune capăt convorbirii și mă privește lung, radiind entuziasm.

– N-o să vă vină să credeți, șefa, dar l-am prins. După atâta timp, l-am prins. L-au arestat. Nemernicul încerca să fugă din țară.

Râd de ușurare și de bucurie. Închisoarea trebuie să-i fi afectat cumva creierul lui Martin Butterworth, pentru că a făcut o greșeală prostească atunci când și-a omorât ultima victimă, pe Suzanne Chambers. La locul crimei, pe tivul cămășii de noapte a victimei, s-a găsit o pată minusculă de sânge care nu-i aparținea acesteia. ADN-ul lui Martin Butterworth e în baza de date, și potrivirea a fost perfectă. Atât de simplu a fost. Probabil s-a tăiat când scrijelea capul de insectă pe glezna lui Suzanne. Asociind asta cu informațiile obținute de Saunders de la proprietarul chioșcului de ziare, care i-a confirmat că-i vindea țigări mentolate lui Butterworth, am pus mâna pe ticălos. După atâția ani și opt victime. Dar încă nu-l putem acuza și de uciderea lui Louise. Sunt convinsă că pe ea altcineva a omorât-o.

Am ghicit că Saunders avea o relație cu Louise. S-au cunoscut la un curs, și de acolo au mers mai departe. Mi-a confirmat-o o colegă de-a lui Louise care participase și ea. De asta a fugit el de la locul faptei în acea zi și s-a prefăcut că suferă de un virus intestinal. O recunoscuse pe Louise. Și bănuiesc că tot el i-a spus că ucigașul cu călugărița s-a întors, declanșând șirul de evenimente care ne-a condus până aici. O să discut cu el altă dată, la Plymouth, după ce-l vedem pe Butterworth în spatele gratiilor. Dar nu acum. Acum îl las să se bucure.

N-avem dreptul să dormim mai mult nici duminica. Saunders e deja în tren spre Devon, ca să-l interogheze pe Martin Butterworth. O să mă duc și eu, dar mai

întâi vreau să vorbesc din nou cu Emilia Ward. Și cu prietena ei, Ottilie Bentley-Gordon. Am recunoscut numele aseară, când am vorbit cu Emilia. Tatăl ei, Charles Bentley-Gordon, a fost șeful meu acum douăzeci și cinci de ani, când ucigașul cu călugărița și-a început seria de crime. După aceea a intrat în serviciul diplomatic și a plecat în străinătate. Cred că pe el îl bănuia Louise că avea o aventură cu mama ei. Fata lui, Ottilie, trebuie să fie Ash. Am încercat s-o sun pe Emilia de câteva ori și i-am lăsat mesaje, dar n-am primit nici un răspuns. Am trecut și pe la ea pe-acasă, însă nu e nimeni. Amintindu-mi că mi-a zis că stă peste noapte la Ottilie, am găsit adresa acesteia în High Street Kensington – e un apartament pe numele tatălui ei – și acum mă îndrept într-acolo. Am uitat cât durează să străbați Londra. Sunt obișnuită cu drumurile relativ neaglomerate din Devon, dar aici îmi ia aproape o oră să parcurg câțiva kilometri. Până când parchez pe o stradă laterală și găsesc imobilul lui Ottilie se face deja aproape unsprezece.

Apartamentul lui Ottilie e într-o clădire albă superbă, cu coloane de piatră și o ușă neagră elegantă. În mijlocul holului se află un lift încântător din lemn, de modă veche, care-mi amintește de cele din filmele alb-negru. Recepționerul îmi zâmbește din spatele biroului său. Îi arăt legitimația și-i spun că vreau s-o văd pe Ottilie.

– Oh, a plecat aseară târziu. Sau mai curând la primele ore ale dimineții, din câte a zis șeful turei de noapte.

– La ce oră?

– În jur de două. Are o prietenă în vizită. E încă aici, după toate aparențele.

Îmi reprim o senzație neplăcută.

– Ce număr are apartamentul ei?

– Șapte.

Nu aștept liftul, ci o iau la fugă pe scara de serviciu, așa că ajung cu răsuflarea tăiată la apartamentul lui Ottilie de la etajul al doilea. Bat la ușă, dar nu răspunde nimeni. Sunt sigură că aud un mieunat de

pisică din spatele ușii. Ciocănesc din nou, strigând-o pe Emilia pe nume. O femeie în vârstă deschide ușa apartamentului vecin, cu o grimasă de enervare pe față.

– Ce-i cu tărăboiul ăsta?

Îi explic cine sunt și-i arăt legitimația de la poliție.

– S-ar putea să trebuiască să sparg ușa, îi spun. Îmi fac griji pentru persoana dinăuntru.

– Nu, nu faceți asta. Stați așa. Dispare în apartamentul din care se simte miros de mâncare și peste câteva clipe revine cu o cheie în mână, explicându-mi: Am făcut schimb de chei, în caz că rămânem pe dinafară.

– Mulțumesc. Vă rog s-o descuiați.

Se mișcă prea încet pentru gustul meu. Chiar când dau să-i smulg cheia din mână și să descui eu însămi, ușa se deschide. Vecina se dă la o parte, iar eu mă năpustesc înăuntru. O simt în spatele meu când traversez holul pătrat până în bucătăria lungă și îngustă. Nu e nimeni. Nici în dormitoare; în unul din ele, toate sertarele și șifonierele sunt deschise, iar pe pat și pe podea sunt răspândite haine.

– Emilia, strig.

Alerg în camera de zi. E întuneric, draperiile grele sunt trase, dar pot să întrezăresc în colț, lângă calorifer, un corp zăcând pe pardoseală.

Vecina aprinde lumina din plafon și icnește.

– Chemați o ambulanță, îi spun repezindu-mă spre Emilia.

Complet îmbrăcată, stă pe o parte, cu ochii închiși, și s-ar crede că tocmai ce-a adormit dacă n-ar avea o paloare nefirească. O paloare de moarte și buze albăstrii. Îngenunchez și-i caut pulsul, temându-mă că am ajuns prea târziu.

61

Prima persoană pe care o vede când deschide ochii este Elliot, și se întreabă dacă a murit. Sau dacă visează. Clipește de câteva ori, iar fața lui devine clară.

– S-a trezit, strigă o voce familiară.

Întoarce capul și-i vede pe Wilfie și Jasmine de cealaltă parte a patului. Toți îi zâmbesc radios, dar ambii copii arată ca și cum ar fi plâns.

– E în ordine, iubito, ești în siguranță, spune Elliot.

O ține de mână, trezindu-i ultima amintire: mâna lui Ottilie, caldă și transpirată într-a ei.

Gura îi e uscată când încearcă să vorbească.

– Uite, ia de aici o gură, o îndeamnă Elliot apropiindu-i de buze un pahar de apă.

Soarbe încet.

– Unde sunt?

– La spital. Dar ești bine. O să te refaci repede.

Ușurarea din glasul lui e evidentă. Oare a fost un moment când n-au fost siguri că o să-și revină? Încearcă să se ridice în șezut, dar descoperă că nu poate. Elliot apasă un buton de pe marginea patului și-i schimbă poziția.

– E mai bine?

Emilia îl strânge de mână.

– Ai scăpat..., reușește să îngaime.

Abia atunci vede fețele încordate ale părinților ei în spatele copiilor. Clipește iar.

– Am fost cu toții atât de îngrijorați, spune mama ei aranjându-i pătura de spital peste genunchi. Ai stat în comă aproape douăzeci și patru de ore.

A drogat-o. Ottilie a pus un drog în ciocolata pe care i-a dat-o. Nu-i de mirare că se simțea atât de aiurea. De aceea nu era în stare să se concentreze. Oare Ottilie plănuise s-o ucidă, dar nu i-a dat o doză suficient de mare?

– Unde-i Ottilie?

– A plecat, iubito, răspunde Elliot. Poliția o caută, dar probabil a fugit deja din țară.

Emilia își simte lacrimile curgându-i pe față. El se apleacă s-o sărute pe frunte.

– Ne-ai speriat zdravăn. Slavă Domnului că ești bine.

Întinde mâna, iar degetele ei găsesc zulufii lui Wilfie și apoi mâna lui Jasmine.

– Nu mă duc nicăieri, spune.

Trebuie să mai rămână în spital câteva zile, ca medicii să fie siguri că nu e afectat nici un organ. Aude traficul de afară, țiuitul claxoanelor, vuietul sirenelor, și e ciudat de reconfortant. Încă se simte amețită de la drogul pe care i l-a administrat Ottilie – doctorii i-au spus cum se cheamă, denumirea e lungă și nu o ține minte în starea ei de buimăceală, dar se pare că e ușor de obținut pe rețetă. Elliot stă cu ea, pe când copiii sunt acasă cu părinții ei. N-ar fi vrut să-i scape din ochi pe Wilfie și Jasmine, însă și-a dat seama că erau obosiți și, după ce au înțeles că mama lor e bine, plictisiți. Dar dacă Ottilie vine să-și termine treaba începută? Îi mărturisește această temere lui Elliot, care nu s-a dezlipit de patul ei de când a fost internată, după cum i-au zis asistentele.

– În nici un caz n-ar risca să se întoarcă la Londra, spune el. De acum trebuie să fie departe.

Îi povestește despre fes.

– Ottilie l-a lăsat anume în casă. Tot nu-mi vine să cred că a omorât-o pe Louise. Știam că n-ai fi putut s-o faci tu.

– Dar cum ți-ai putut închipui c-aș fi eu, cu fața asta care inspiră încredere? Elliot glumește, însă Emilia observă cât a îmbătrânit în ultimele zile, cum, fără îndoială, a îmbătrânit și ea. Pur și simplu sunt fericit că ești bine, adaugă el.

Apoi își aduce aminte de pisică.

– Hamish. Motanul. Unde e?

– Nu-ți face griji, e la noi. Inspectoarea Murray l-a găsit în apartamentul lui Ottilie după ce te-au luat cu Salvarea. Am zis că o să avem grijă de el.

Îl privește șocată.

– Dar tu urăști animalele de companie!

– Nu le urăsc, râde el. Și dacă sunt un maniac al curățeniei nu mă aștept să fii și tu la fel. Glasul i se îneacă. E problema mea, Em. Nu a ta. Sau a

copiilor. Pur și simplu îmi dă senzația de control, de siguranță. E o prostie...

Îi strânge mâna, amintindu-și de anxietatea pe care se străduiește atât de mult să și-o stăpânească, mai mult decât și-a dat ea seama.

– Nu e o prostie. Înțeleg.

Emilia oftează, văzând-o cu ochii minții pe Ottilie. O lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Nu mă pricep prea bine să-mi aleg prietenele, așa-i?

Întâi Kristin, apoi Ottilie, apoi Louise. Deși Louise, după cât se pare, a ales-o anume pe ea. Închide ochii. O doare capul și, în ciuda a tot ce-a făcut Ottilie, o doare sufletul. O jelește pe Ottilie cea de odinioară. Cea despre care nu crezuse c-o să se schimbe vreodată.

Probabil a ațipit, deoarece când se trezește lumina e slabă și Elliot nu este lângă patul ei. În schimb, pe scaun se află o femeie, frunzărind o revistă. Este inspectoarea Murray.

– Bună, Emilia, cum te simți? o întreabă trăgându-și scaunul mai aproape.

– Tot cam amețită. În ce zi suntem?

– Luni. Ți-a spus Elliot ce s-a întâmplat?

– Că dumneavoastră m-ați găsit? Da, mi-a zis. Nici nu știu cum să vă mulțumesc. Probabil mi-ați salvat viața.

Inspectoarea Murray zâmbește larg, ceea ce îi înmoaie trăsăturile.

– Îmi pare rău pentru Ottilie. Și îmi pare rău că mi-a luat atâta ca să-mi dau seama ce se întâmplă.

– Mă bucur că ați descoperit adevărul și că Elliot a fost eliberat. Și bietul Trevor... Îi datorez scuze.

– Sunt sigură c-o să înțeleagă. Nu e de mirare că l-ai crezut vinovat. Și eu am avut tentația asta. Oricum, vreau să te anunț că l-am prins pe ucigașul cu călugărița. Un bărbat pe nume Martin Butterworth.

Își amintește că polițista a mai menționat acest nume.

– Deci el a ucis-o pe mama lui Louise?

Inspectoarea Murray ezită câteva momente.

– Tatăl lui Ottilie a avut o relație cu mama lui Louise. Lucrul acesta este incontestabil. Am vorbit cu el și a recunoscut. A ieșit din poliție la puțin timp după uciderea lui Jennifer Radcliffe. A plecat la post în străinătate când Ottilie și-a revenit din căderea nervoasă și s-a întors la școala cu internat, iar ulterior a avut șederi scurte în Marea Britanie, stând în casa lui din Devon sau la Londra. Louise nu s-a înșelat, pe el îl văzuse cu mama ei. În ce privește crima, ne-a nedumerit faptul că Jennifer n-a fost legată și că nu s-a pătruns prin efracție în casă, deși celelalte aspecte corespundeau cu modul de operare al criminalului în serie. Acum însă nu mai sunt atât de sigură. E o posibilitate, bineînțeles, dar ceea ce s-a întâmplat, în opinia mea, este că Charles a plecat de la Jennifer în noaptea aceea, uitând să încuie ușa, iar Martin Butterworth, care supraveghea casa, a intrat și a ucis-o în timp ce biata Louise dormea la etaj. De asta n-a fost nici un semn de intrare prin efracție, ca în celelalte cazuri. Poate n-a avut timp s-o lege. Nu știu. Altfel, Butterworth neagă totul, dar avem probe pentru cea mai recentă crimă datorită ADN-ului găsit la locul faptei. Însă marcajele sunt un element comun al tuturor cazurilor, deci sperăm să convingem juriul.

– Deci în toți anii ăștia Louise a crezut fără temei că Charles e ucigașul, nu doar al mamei sale, ci și al celorlalte femei?

– Da. Dar era intangibil, din moment ce locuia în străinătate. Prin urmare, a căutat-o pe Ottilie, și când a descoperit că erați prietene, a făcut tot posibilul să se insinueze în viața dumitale.

– Mă întreb dacă a plănuit de la început să mă facă să scriu despre asta. Sau dacă a fost doar o chestiune de noroc.

Inspectoarea Murray își schimbă poziția pe scaun.

– După mine, inițial te-a folosit ca să ajungă la Ottilie, iar apoi, când a aflat – datorită lui Saunders – că ucigașul lovise din nou, a hotărât să

acționeze. Din fericire, în acea perioadă erai în pană de inspirație. Dar mai e ceva ce a reieșit la autopsie. Louise era grav bolnavă.

Emilia simte o împunsătură în inimă.

– Ce avea?

– Acum șase luni a fost diagnosticată cu o tumoare cerebrală inoperabilă. Știa că nu-i mai rămâne mult timp. Ceea ce ar putea explica de ce a ales să te hărțuiască tot mai agresiv, să aranjeze publicarea unor materiale despre cartea dumitale în presa națională, în încercarea de a-l descoperi pe ucigașul mamei ei cât mai repede. Nu spun că asta scuză ce-a făcut, dar e posibil ca boala să-i fi afectat capacitatea de a gândi rațional.

Lacrimile apasă pleoapele Emiliei. Strângând pătura între degete, murmură:

– N-am știut nimic.

Își amintește că ultima oară când a văzut-o Louise, arăta obosită și palidă. Spunea că se duce la muncă, dar purta haine de toată ziua.

– Nimeni n-a știut. Nici măcar Saunders.

– Și Ottilie? Credeți c-o să fie prinsă?

Inspectoarea Murray scoate un oftat prelung.

– N-am idee. Sper că da. Însă depinde unde s-a dus. A avut un avans de zece ore înainte să te găsim. Ridicându-se, adaugă: Trebuie să plec, Emilia, dar rămânem în legătură, da? Îmi plac cărțile dumitale, dar te rog să ai grijă ce subiect îți alegi data viitoare.

Emilia nu-și poate reține un hohot de râs. Are multe explicații de dat redactoarei și agentului. Însă nu se poate gândi la asta acum. Trebuie să se concentreze asupra vindecării, astfel încât să se poată întoarce la familia ei.

EPILOG

Trei luni mai târziu

Într-o dimineață de sâmbătă de la începutul lui septembrie, un plic maro format A5 aterizează pe preșul din fața ușii. La început, Emilia crede că e o

factură. Sau o înștiințare de la Fisc, unul dintre coșmarurile ei favorite. Elliot e în bucătărie, cântând piesa difuzată la Radio X în timp ce face clătite, Jasmine stă tolănită pe canapea cu Hamish în poală, iar Wilfie joacă fotbal în grădină cu cățelul pe care l-au adoptat recent. E o zi tipică de sâmbătă, ceva ce Emilia apreciază mai mult ca oricând după nebunia din ultimul an.

După ce a fost externată i-a luat câteva săptămâni să-și readucă sănătatea – mintală și fizică – la nivelul obișnuit. A fost sinceră cu redactoarea și cu Drummond în legătură cu *Ultimul ei capitol*, iar ei i-au dat un răgaz suplimentar să rescrie partea cu Daisy și Ash și să schimbe detaliile intrigii cu ucigașul în serie, astfel încât să nu mai semene cu cazul cu călugărița. Întrucât Martin Butterworth s-a declarat nevinovat pentru toate capetele de acuzare, n-a vrut să periclitezc prin nimic procesul care urmează să aibă loc la începutul anului viitor. Nu i-a fost ușor să repare relația cu Jonas și Kristin. Aceasta din urmă a recunoscut că a intrat la bănuieli cu privire la starea lui Louise când a văzut-o în pragul leșinului atunci când au stat de vorbă în fața librăriei în seara lansării. Acesta era subiectul discuției lor încinse. Amețită de băutură, Kristin încercase s-o convingă pe Louise să-i spună Emiliei, dar Louise negase că era bolnavă.

Emilia a trebuit să facă eforturi serioase ca să se împace și cu Trevor, dar acum are senzația că fac progrese. Relația cu Elliot e mai strânsă ca oricând. L-a durut că n-a fost sinceră cu el pe tema lui Louise și a povestirii cu Daisy. Ea i-a mărturisit că se temea să n-o părăsească dacă descoperea că nu e chiar perfectă. Elliot a asigurat-o că nu-i pasă de lucrurile acestea. Desenele copiilor din camera de joacă s-au mutat pe frigider, iar Emilia și-a îngăduit să se destindă pentru prima oară de când și-a cunoscut actualul soț. Ba chiar au adoptat un cățeluș golden retriever pe nume Brambles, spre încântarea lui Wilfie. Emilia a fost plăcut surprinsă văzând cum

Elliot încearcă să nu se încrunte când patrupedul lasă urme de noroi pe parchet sau îi molfăie perechea favorită de adidași. Și Hamish învață să-l iubească pe Brambles.

În pofida tuturor celor întâmplate, i-a părut foarte rău pentru Ottilie după fuga acesteia în toiul nopții. O mare parte din ea o urăște pentru ceea ce a făcut, dar îi e greu să uite anii când i-a fost ca o soră. A iubit-o aprig și o jelește ca și când ar fi murit. Adevărul este că acea Ottilie pe care credea că o cunoaște e moartă.

În ultimele luni și-a derulat iar și iar ultima lor conversație în minte, ca pe o bandă de magnetofon uzată. Ottilie i-a spus că vede numai ce vrea să vadă, și se întreabă dacă nu cumva avea dreptate.

Dacă ar fi văzut ce se petrece de fapt, poate că Emilia ar fi putut să împiedice tragedia. Louise era disperată, bolnavă, gata de orice ca să-l găsească pe ucigașul mamei sale înainte să fie prea târziu. Emilia n-o poate ierta pe Louise pentru ceea ce a făcut, dar poate s-o înțeleagă, chiar să empatizeze cu ea, acum, că totul s-a terminat. Acum că e în siguranță.

Ia plicul și-l deschide fără să stea pe gânduri. Vede, surprinsă, o foaie de hârtie A4 împăturită în două, scoasă la imprimantă. Și își dă seama că e o povestire, nu o scrisoare, cum crezuse la început. Se lasă pe prima treaptă, încă în halatul de casă, și începe să citească.

Dă-mi voie să-ți spun o poveste. Doar că aceasta e adevărată. E despre o femeie care a mințit. Și o femeie care a murit. E despre trădare și răzbunare. E despre o fată – s-o numim Liza – care s-a dus acasă în weekend, la vârsta de numai paisprezece ani, și a aflat că tatăl pe care-l adorase îi fusese necredincios mamei pe care o adorase. A aflat că mama fusese atât de devastată de această trădare, încât se așezase între șinele de cale ferată și așteptase să vină trenul. A aflat că toate lucrurile în care crezuse, toate lucrurile pe care le iubise fuseseră distruse și că vina îi aparținea unei singure femei. O femeie care a pătruns în casa familiei sub

pretextul curățeniei, dar în realitate ca să fure bărbatul alteia. Așa că Liza a ales să se răzbune. A parcurs pe jos cei opt sute de metri până la casa hoațel în acea noapte rece de februarie – era Sfântul Valentin, dacă poți să-ți închipui –, prin vânt și prin ploaie, și a înfruntat-o. Iar apoi, orbită de mânie, a luat un cuțit din suportul de pe blat și a înjunghiat-o, numai o dată, dar într-un loc fatal. Tatăl ei a venit și a ajutat-o pe mica Liza, dar era chinuit de contradicții, întrucât își iubea singura fiică și voia s-o protejeze. Așa că a scrijelit cu grijă pielea femeii, făcând un marcaj identic cu cele lăsate de ucigașul care-i teroriza pe localnici, și toată lumea a crezut că hoața era o nouă victimă a acestuia. Iar Liza, biata Liza, a fost internată într-o clinică, în ideea că se va înzdrăveni. Dar nu s-a înzdrăvenit niciodată, pentru că acest secret uriaș, acest „lucru rău", a supurat înăuntrul ei până când, peste ani, a întâlnit-o pe fiica acelei femei. Nu puteau fi prietene, desigur, ținând cont de ceea ce se întâmplase între părinții lor. Prin urmare, resentimentul a tot crescut, ca o boală, cangrenându-i sufletul. Un singur lucru a făcut-o pe Liza mai puțin nefericită, mai puțin putredă, și anume tu. Vezi tu, te iubea. Ca o soră. O să se gândească la tine adesea, sperând că ești fericită. Și vrea să-ți spună cât de rău îi pare. Pentru tot. Și c-o să-i fie dor de tine tot restul vieții.

Unele povești merită să fie spuse. Oare și asta?

Străbătută de un fior rece, Emilia recitește textul. Se uită pe plic după ștampilă. O țară din America Centrală, se pare. Mâna îi tremură. Aceasta este practic o mărturisire. Ar putea s-o ducă la poliție. Sau ar putea s-o distrugă.

Îl aude pe Elliot cântând în bucătărie cu cei de la Oasis, întrerupându-se periodic din „Champagne Supernova" ca să-i strige încurajări lui Wilfie. Brambles latră jucăuș, și Emilia și-l imaginează alergând prin iarbă cu lăbuțele lui stângace, dornic să se joace. Știe că Jasmine e pe canapea, cu motanul în poală, probabil urmărind amuzată

distracția din grădină în timp ce schimbă mesaje cu Nancy, prietena ei cea mai bună.

Prietena ei cea mai bună.

Ottilie a drogat-o și a lăsat-o să moară, asta crede toată lumea. Și totuși medicii i-au spus că au găsit în corpul ei o cantitate de drog care putea doar s-o facă să-și piardă cunoștința, nu și s-o omoare.

Unele povești merită să fie spuse. Oare și asta?

Cu un oftat, Emilia rupe povestea lui Ottilie în bucățele, apoi se duce în bucătărie la familia ei.

MULȚUMIRI

Am avut un an extraordinar din punct de vedere profesional, și pentru asta sunt îndatorată echipei minunate de la Penguin Michael Joseph, care și-a dat întreaga măsură a talentului. Mulțumiri URIAȘE excepționalelor Maxine Hitchcock și Clare Bowron, care îmi fac cărțile mult mai bune decât ar fi fost altfel și ale căror modificări, comentarii, note și încurajări au fost neprețuite. Aceleași mulțumiri și celorlalte membre ale acestei echipe fenomenale: Emma Plater, Ellie Morley, Vicky Photiou, Ella Watkins, Beatrix McIntyre, Deirdre O'Connell, Hannah Padgham și Katie Corcoran. Lui Lee Motley, pentru copertele superbe și frapante, Stellei Newing și echipei de înregistrări, care fac o treabă nemaipomenită cu cărțile audio, și lui Hazel Orme, pentru corecturile ei meticuloase, precum și pentru entuziasm și amabilitate. Vă sunt recunoscătoare tuturor.

Lui Juliet Mushens, cea mai talentată, mai harnică, mai cumsecade și mai încurajatoare agentă literară din lume. Au trecut deja zece ani de când colaborăm, și mi-a dus cariera pe culmi tot mai înalte. Chiar că este o agentă de vis! De asemenea, mulțumiri pentru Liza DeBlock, Kiya Evans, Rachel Neely și Catriona Fida – restul echipei strălucite de la Mushens Entertainment.

Mulțumiri editorilor mei străini, mai ales Eva Schubert și Duygu Maus de la Penguin Verlag din Germania și Sarah Stein de la Harper US și HarperCollins Canada.

Prietenilor mei din West Country, Tim Weaver, Gilly Macmillan, C.L. Taylor și Cate Ray, pentru toate reprizele de râs, pentru sprijin, mesaje și prânzuri. N-aș fi eu fără voi! Și adorabilelor L.V. Matthews și Kate Gray pentru concursurile de ghicit cuvinte și încurajări.

Tuturor autorilor care, în decursul anilor, și-au luat răgazul de a-mi citi cărțile și de a exprima opinii atât de generoase. Librarilor și bibliotecarilor care le-au pus în mâinile cititorilor, bloggerilor de carte pentru recenzii, prezentarea copertilor și atâtea altele. Le sunt extrem de recunoscătoare.

Cititorilor care mi-au cumpărat cărțile le mulțumesc pentru recenzii și mesajele amabile. N-aș putea face asta fără voi.

Ca întotdeauna, le mulțumesc mamei, tatei și surorii mele, precum și socrilor și familiei mele vitrege.

Copiilor mei, Claudia și Isaac, care-mi dau atâtea motive de mândrie în fiecare zi.

Și soțului meu, Ty, în al douăzecilea an de căsătorie. Cartea aceasta este pentru tine.

Promontoriu din Cornwall, cel mai sud-vestic punct din Anglia

Joc de cuvinte cu referire la platforma Twitter, acum X: în engleză, *twit* înseamnă „prost", „gogoman", pe când *tweet* înseamnă „ciripit".

Metropolitan Police, forța teritorială de poliție răspunzătoare de Londra și suburbiile ei